

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Quomodo possit adulator ab amico internosci

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

γνώμηνοι καθ' αὐτοὺς παρ' ἑαυτῶν ἔχον, ἀλλὰ παρέχουσι
 τὰ λέγοντι, πολλάκις ἐκπαινομένοι οὗτοι τῶν αὐτῶν
 ὡς παρ' ἀπείρους νεοσσοὺς, κεχηνηότες αἰεὶ πρὸς ἀλλότριον σο-
 μα, καὶ πρὸς ἐπιμονὴν ἤδη καὶ διαπεπονημένον ἢ ἄλλων
 ἐκλαμβαίνοντες) ἕτεροι δ', προσοχῆς καὶ δειμύ-
 τητος ἐν δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἀποκναίονσι λαλίᾳ καὶ
 περὶ τὰς λέγοντας, αἰεὶ πρὸς ἀπεροσώτες τὴν οὐκ
 ἀνασχίον. καὶ ζητιῶντες ἀποδείξας τῶν οὐ δεομένων οὕτως
 — ὁδὸς βραχέα γίνεται μακρά, ὡς φησι Σο-
 φροκλῆς, οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. ἀπλάμ-
 βανόμενοι γὰρ ἐκάστοτε κενῶς καὶ περὶ τῆς ἐρωτήσεως, τῆς δι-
 δασκόντος, ὡς παρ' ἐν σιωδίᾳ, τὸ ἐνδελεχὲς ἐμποδίζουσι
 τῆς μαθήσεως, ὅπως αὐτῶν καὶ διατεθείας λαμβανούσης.
 οὗτοι μὲν οὖν καὶ τὸν Ἰερώνυμον, ὡς περ' οἱ δεξιοὶ καὶ γλί-
 φροι σκύλακες τὰ δέρματα δάκνοντες οἴχοι, καὶ τὰ τίλμα-
 τὰ τίλκοντες. τῶν θηρίων αὐτῶν οὐχ ἀποθνήσκουσι. τοῖς δὲ δε-
 γροῖς ἐκείνοις περὶ ἀκαλῶν, ὅταν τὰ κεφάλαια τῆς νοήσεως
 περὶ λαβῶσιν, αὐτοῖς δὲ αὐτῶν τὰ λοιπὰ σιωπήσῃ, καὶ τῆ
 μνήμη χεραγωγῆν τῶν ἄλλων καὶ τὸν ἀλλότριον λόγον οἷον
 δεχθῆναι καὶ σπέρμα λαβόντας, ἐκτρέφῃ καὶ αὐξῆν οὐ γὰρ
 ὡς ἀγρίων, ὁ νοῦς ἀποπληρώσεως, ἀλλ' ὡς ἐκκεκλιμένου
 μόνον, ὡς περ' ὕλη, δέεται, ἱμῶν ἐμποιοῦντος ἄρεπκῶν, καὶ
 ὄρεξιν ὅτι τῶν ἀλήθειαν, ὡς περ' οὐδ' εἴ τις ἐκ γάτων
 πρὸς δέομας, εἴπα πολὺ καὶ λαμβανῶν ἄλλων αὐτῶν κα-
 ταμάμοι δὲ τέλους θαλπόμενος, οὕτως εἴ τις ἡκων λογοῦ
 μεταλαβῶν πρὸς ἄλλου, οὐκ εἴεται δὲν φῶς οἰκείον ἐξά-
 πῃ καὶ νοῦ ἴδιον, ἀλλὰ χαίρων τῆς ἀκοῆς, καὶ τῆς θελ-
 γῆς, οἷον ἐρόδωτος ἔλκε καὶ γάνωμα, τῶν δόξαν ἀπὸ τῶν
 λόγων, τὸν δὲ ἐν τῷ ἄρῳ τῆς ψυχῆς καὶ ζῶνον οὐκ ἐκτε-
 θερμακεν, ὅσοι δὲ ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας. εἰ δὲ πινος οὖν
 πρὸς ἀκοῆσιν ἕτερου περὶ ἀληθείας, δὲ καὶ τῶν μὴ εἰρη-
 λήμου μνημονεύοντας, ἀπὸ τῆς ἀμα τῆς μαθήσεως τῶν εὐρεσιν,
 ἵνα μὴ σφιστικὴν ἔξῃ μηδὲ ἰσορροπῆν, ἀλλ' ἐν ἀφῆτον καὶ
 φιλόσοφον λαμβανόμενον, δεχθῆναι τὰ κελεύει βιῶναι, τὸ κα-
 λῶς ἀκούσασιν νομίζοντες.

A nolint seorsim ipsi laborem dicendo impendere, saepenumero eadem de re interrogado negotium faceffunt doctori: instar implurium pullorū semper ad alienum os hiantes, cupientesq; omnia sibi iā ante ab aliis preparata & elaborata tradi. Alii attentionis & acuminis gloriā non suo aucupantes loco, garrulitate & curiositate magistrōs obtundunt, semper aliquid non necessarium in disputationem trahentes, demonstrationesque rerum nihil ad institutum facientium quærentes.

Hoc pacto iter brene quod sit, longum redditur, ut Sophocles ait, non ipsis tantum, sed & aliis. nā identidem vanis & superuacancis interrogationibus magistrum occupantes, veluti in faciundo itinere, impediunt continuationem doctrine, interceptæ atque moram passæ. Atque hi quidem, ut Hieronymus sentit, similes sunt ignauorum actimidorum canum, qui quā domi pelles mordeant, ac villos vellant, ipsas feras non tangunt. Segnes autem illos hortor, ut quum capita rerum animo complexi fuerint, ipsi suo marte reliqua apponant, memoriaq; inuentionem quasi manu ducant, & orationem alterius veluti initium ac semen accipientes, enutrient atq; augeant. Non enim ut vas, ita mens quoq; impleri opus habet: sed fomitem tantum & alimentū (sicut materia effectoris eget) requirit qua incitetur ad inueniendū, & ad veritatis indagacionem feratur. Sicut ergo fatuus sit q; à vicino ignem petens, inuento ibi splendido foco ppetuo adfideat & se calefaciat: ita si quis ad alium accedens discendi causa, nō existimet suū se peculiare sibi lumen debere accendere in sua mēte, sed gaudeat auditione eaq; se oblectas magistro semper adfideatis ruborem quidem nitoremque opinionis quendā audiendo sibi parat, sed internā animi ætuginem flammis non excoxerit, neque caliginem luce philosophiæ dispulerit. Quod si igitur alio præcepto usus est ad rectam audiendi rationem, oportet nos huius quod modo exposui, memores, simul cū discendo inueniendi exerce facultatem: ut quum statuerimus principiū recte viuendi esse recte audire, habitum nobis non sophisticæ ostentationis aut nudæ cognitionis, sed animo impressum philosophicumque paremus.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Πῶς αὐτὸς διακρίνει τὸν κέλευθα τοῦ φίλου.

Ω σφόδρα φιλεῖν ἑαυτὸν, ὡς Ἀντίοχος φιλοπαῶπε, φάσκοντι, συγγνώμῃ μὲν ἀπὸ τῶν ὁ Πλάτων διδοῖαι φησί. κακίαν δὲ σὺν πολλῶν ἄλλων ἐγγίνεσθαι μεγίστην, ὅφ' ἦς οὐκ ἐστὶν αὐτῷ κριτικὸν διακρίνον ὅσοι ἀδελφῶν εἴη. τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν πρὸς τὸ φιλοῦν, αὐτὸς μὲν μαθὼν ἐπιδοῖ τὰ κελεύει μᾶλλον καὶ δῶκεν μᾶλλον ἢ τὰ συγγενῆ καὶ οἰκεία. τὸ τὸ τὰ κέλευθα πολλῶν μετὰ τὴν φιλίας δὲ ρυχωεῖαν δίδωσιν, ὀρηκτικῆς ἐφ' ἡμᾶς εὐφρυνῆς ἐγγίβῃ τὴν φιλαυτίαν, διὸ αὐτὸς αὐτοῦ κέλευθα εἰκαστος ὡν πρὸς τὸν καὶ μέγιστος, ἔχλαπῶς πρὸς αὐτὸν τὸν

PLVTARCHI

Commentarius, Quomodo possit adulator ab amico internoſci.

A PVD Platonem est, Antioche Philopappe, veniā omnes dare ei, qui sui sese maximo teneri amore profiteatur: verū præter alia hoc summū ex amore tali vitium in animo hominis existere, quod iustus sui ipsius incorruptusq; esse iudex nequit. cæcus. n. est rei amatæ cognitor qui amat: nisi quis adfuecrit pulcra potius in precio habere ac lectari, quā cognata quæ sint & domestica. Hoc vitiū adulatori sub specie amici sese ingerendi magnam aperit fenestram opportuna ad nos subigendos arce vrenti nostro amore nostri: qui amor facit, ut quisq; sui ipsius assentator cum sit primus atq; maximus, non difficulter admittat externum,

externum, quem putat ac vult esse sibi atq; accedere testem ad stipulatoremque. Cui enim obiicitur quod adulatoribus delectetur, is seipsum valde amat, atq; ob benevolentiam omnia sibi vult adesse, omnia putat ea, quæ velle quidem habere non est absurdum, opinari autem se iis esse præditum, periculosum est, multamque requirit cautionem. Quod si veritas res est, ut ait Plato, diuina, omniumque bonorum & diis & hominibus principium, apparet diis inimicum esse adulatorem, Pythio præcæteris Apollini. impugnat enim semper hanc vocem, Nosce te ipsum, animum vniuscuiusque decipiens ignorationemque ingenerans bonorum ac malorum quæ ei adsunt, propter quam necesse est & bona mutila imperfectaque, & mala prorsus inemendata relinqui. Quod si, ut plerumque alia solent res malæ, adulator aut solus, aut præcipue adoritur ignobiles atque viles homines: non ita periculosa esset ea res neque adeo difficilis euitatu. Nunc, quemadmodum teredines lignis in nascuntur potissimum teneris atq; dulcibus: ita ferè generosa ingenia, & frugi atque placida adulatorem recipiunt aluntque, adhærescentem. Atque, ut Simonides ait, equos alendi studium non lecytho comitari, sed agris frugiferis: ita videmus adulatorem non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque; ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui sæpe etiam regna imperiaque subuertit. Quare non paruum est negocium, neque prouidentia indigens exigua, ita adulationem considerare, ne cum adeo sit agilis, amicitiam lædat aut criminibus obnoxia reddat. Etenim pediculi morientes deserunt, abeuntque ab eorum corporibus, extincto quo alebantur sanguine. Sed nunquam omnino videbis adulatorem e se conferre, vbi res sunt accisæ & homines frigent. vbi gloria est & potentia, eò adulant, ibique augentur, & mutante fortuna celeriter diffuunt. Non est autem res ad illud vsque experimentum trahenda, quod inutile sit, adeoque damnosum, neque periculo careat. Durum est enim in eo temporis articulo sentire non esse, qui putabantur, amicos, quando res non finit inconstantem & fictitium constante ac probo permutare. Sed sicut nomisma, ita amicum oportet habere antè quam vsus postulet probatum, non ipso vsu reprehensum. neque damno accepto sentire debemus, sed peritiã cognoscendi adulatoris habere, ne lædamur. Alioquin idem nobis vsu veniet quod iis qui gustato demum veneno sentiunt id esse lethale, iudiciumque ipsis hoc suo constat exitio. Nam neque hos probamus, neque eos qui amicitiam honestate ac vtilitate metientes, putant adulatorem ipso facto se deprehendisse eos, qui blandè ac gratiosè conuersantur. Non enim insuaui esse debet amicus aut inconditus, neque grauitas austeritasque amicitiam morum acerbitate constat: sed ipsa illa eius pulcritudo atque grauitas, suaui est ac desiderabilis,

Quam iuxta Charites, sedes posuitq; Cupido, neque soli ei qui est in calamitate,

Faciem intueri dulce hominis est beneuoli, sicut ille apud Euripidem ait: sed vitam comitatur amicitia non minus voluptatem rebus lætis adiiciens ac gratiam, quam aduersis dolores difficultatesque adimens. Atque ut Euenus

A ἔφατον, ὃν οἶεται καὶ βούλεται μάρτυρα ἅμα αὐτῶ καὶ βεβαιωτικῶ παρορμηθῆναι. ὁ γὰρ λοιδορούμενος φιλοκλέλαξ, σφίδρα φίλαυτός ἐστι, καὶ δι' ἄνοιαν ἑαυτῶ πάντα μὲν ὑπαρχειν βουλόμενος, πῶτα δὲ οἰόμενος ὧν ἢ μὲν βούλησις, ὅσα ἀποπος, ἢ δὲ οἴησις, ὅπισθαλῆς καὶ δεομένη πολλῆς ὑπεβείας. εἰ δὲ γένοιτο ἢ ἀλήθεια, καὶ πῶτων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώπων ἄρχῆ καὶ Πλάτωνα, κινδυνώθει θεοῖς ἔχθρος ὁ κλέλαξ εἶναι, τὰ δὲ Πυθίῳ ἀφροσύνης. ἀπιπτάηται γὰρ αἰετὸς πρὸς τὸ, [Γινώθι σαυτὸν] ἀπίπτω ἐκάστῳ πρὸς ἑαυτὸν ἐμποιῶν, καὶ ἀγροῖαν ἑαυτοῦ καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, τὰ μὲν ἐλλειπῆ καὶ ἀτελῆ, τὰ δὲ ὅλως ἀπεπρόρρωτα πιαῖν. εἰ μὲν οὖν, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων κακῶν, ὁ κλέλαξ ἠπείθε μόνον ἢ μάλιστα τῶν ἀγῶν καὶ φάσεων, ὅσα αἰετὸς οὕτως δεινὸν ὅσα δὲ διςφύλακτον. ἐπεὶ δὲ ὡς πρὸς οἱ ἀριστεροὶ ἐμφύονται, μάλιστα τοῖς ἀπαλοῖς καὶ γλυκεροῖς ζύλοις, οὕτω τὰ φίλημα τῶν ἡδῶν καὶ χρεῖσιν καὶ ὀπιεικῆ τὸν κλέλαξ δέχεται, καὶ βέβαιον παρορμηθῆναι. ἐπὶ δὲ ὡς πρὸς ὁ Σιμωνίδης (τὴν ἰπποβορῆαν φησὶν οὐ λακύνῃ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἐξουρασι πυροφόρος), οὕτω τὴν κλέλαξ ἀφροσύνην οὐ πείνησιν, ὅσα δὲ ἀδύοις, ὅσα δὲ ἀδύοις ἀχλοουδοσαν, ἀλλ' οἴκων τε καὶ παρορμηθῆναι μεγάλων ὀλιόθημα καὶ νόσημα γινόμενον, πολλάκις ἢ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀναβέπουσαν. διὸ οὐ μικρὸν ἔργον ἐστίν, ὅσα δὲ φάλης δεομένη παρορμηθῆναι, ἢ πρὸς αὐτῆς ὀπιεικῆς ὡς αἰ μάλιστα πρὸς οὐσα, μὴ βλάσται μὲν δὲ ἀβέβαιον τὴν φιλίαν. οἱ μὲν γὰρ φθίρες ἀπίπτω ἀπὸ τῶν τελευτώντων. καὶ ἀπολειποισι τὰ σώματα σθενουμένου τῶ ἀμάτος ἐξ οὗ βέβησαν. τοῖς δὲ κλέλαξ οὐδὲ ὅλως ἰδεῖν ἐστὶ παρορμηθῆναι χρεῖσιν καὶ κατεψυγμένοις παρορμηθῆναι, ἀλλὰ τῶν δόξων καὶ τῶν διωάμεσιν ὀπιεικῆται καὶ αὐξοῦται, ὅσα δὲ ἐν τῶν μετὰ βολαῖς ἀπορροέουσι. ἀλλὰ τὴν τότε πείνησιν οὐδεὶς πρὸς ἀφροσύνην ἀφροσύνην, μάλλον δὲ βλάσται καὶ ὅσα ἀκίνδυνον οὐσα. χαλεπὴ γὰρ ἐστὶ καὶ δεομένη φίλων, ἢ τῶν μὴ φίλων ἀφροσύνης, ἀπικαταμαγνῶ ὅσα ἔχουσα χρεῖσιν καὶ βεβαίου πρὸς ἀβέβαιον καὶ κίνδυνον. ἀλλ' ὡς πρὸς νόμισμα δεῖ τὸν φίλον ἔχειν πρὸς τῆς χρεῖσιν δεδοκιμασμένον, μὴ ὑπὸ τῆς χρεῖσιν ἐλεγχόμενον. οὐ γὰρ δεῖ βλαστέας ἀφροσύνης, ἀλλ' ὅπως μὴ βλαστέας, ἐμπειρίας λαβεῖν καὶ κατὰ νόσον τῶ κλέλαξ. εἰ δὲ μὴ, τὰ τὸ πρὸς μετὰ τοῖς ἀφροσύνησιν τὰ παρορμηθῆναι τῶ ἀφροσύνης φαρμάκων, εἰς τὴν κείσιν ἀπολλυῖται ἑαυτοῖς καὶ ἀφροσύνησιν. οὐτε γὰρ δὴ τοῖς ἐπαμοῦνον, οὐτε ὅσοι τὸν φίλον εἰς τὸ καλὸν ἠθέλωσι καὶ ἀφελίμον, οἶονται τοῖς κλειστοῦ ὀμιλοῦσας, ἀφροσύνης ἔχειν ἐπαυτοφάρμακον κλέλαξ εἰλημηθῆσιν. ὅσα δὲ γὰρ ἀφροσύνης ὁ φίλος, οὐδὲ ἀφροσύνης, ὅσα δὲ τὰ πικρῶν σεμνῶν ἢ φιλία καὶ ἀφροσύνη, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τὸ καλὸν καὶ τὸ σεμνὸν αὐτῆς ἠδὲ καὶ ποθοῦμενον ἐστὶ. ὅσα δὲ αὐτῆ

— χρεῖσιν τε καὶ ἡμεροσ οἰκί' ἔτητο. (καὶ οὐ δεσ-

F τυχωῦσι μόνον εἰς ὄμματ' ἀνοφωτὸς ἐμβλέψαι γλυκῆ,) κατ' Εὐεπίδω, ἀλλ' ὅσα δὲ ἠθῶν τοῖς ἀγαθοῖς ἠδονῶν ὀπιεικῆσιν καὶ χρεῖσιν, ἢ τῶν κακῶν ἀφροσύνησιν τὰς λύπας καὶ τὰς ἀπορίας παρέπεται. καὶ κατὰ πρὸς ὁ Εὐύλος

11 εἶπε, τῆς ἡδυσμάτων ὁ πῦρ εἶναι κερύπτοι, οὕτως τὰ βίβημι. **A**
 ζας τὴν Φιλίαν ὁ θεός, ἀπόμειψα Φαδρὰ καὶ γλυκέα καὶ
 παροσίου, ταύτης παροσίου καὶ σιωπολαουόσης, ἐποίη-
 σεν. ἐπεὶ πῶς αὐτὸ κέλευε τῶν ἡδονῶν, εἰ τὴν Φι-
 λίαν ἐώρα ὁ ἡδὺν κηδαμοῦ παροσίου, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν·
 ἀλλ' ὡς παρὰ τὰ ψυδὸν ἔχουσα καὶ τὰ κίβηλα τῆς σκιδῶν,
 τὴν λαμπερῆ τῆς χρυσοῦ καὶ ὁ γάνωμα μιμείται μί-
 τον, οὕτως εἴκειν ὁ κέλευε τῆς φίλου ὁ ἡδὺν καὶ κεχαρισμένον
 ἐκμιμούμενος, αἰετὸν ἐκείνην ἰλαρὸν καὶ αἰθρὸν, καὶ παρὸς
 μηδὲν ἀντιβαίνοντα, μηδὲ τῶν ἐναντιούμενον ἑαυτὸν. ὅθεν ὁ δὲ
 τοῖς ἐπαγοῦσιν, ὡς ὡς κελαιόνας, ἀπλῶς ὑφορεῖ. **B**
 12 ἔπαυτος γὰρ οὐχ ἦτον ἐν κερύπτοι Φιλίαν παροσίου.
 μάλλον δὲ ὁ μὴ δέξασθαι ὅλως καὶ μεμψίμορον, ἀφίλον
 καὶ ἀνομιλήτον τῆς δὲ ἀφθονίας καὶ παροσίου τὸν ὅτι τοῖς
 καλοῖς ἀποδιδούσης ἐπαγοῦσιν βίβησι, καὶ ὁ νοσητοῦ αὐτῆς
 καὶ παρρησιαζόμενον ἐλαφρῶς καὶ ἀλύτως ὑπομύνοισι πι-
 εθόντες καὶ ἀγαπῶντες ὡς ἀναγκάως ψέγοντα τὸν ἡδέως
 ἐπαγοῦσιν. χαλεπὸν οὖν (φαίνεται αὐτῷ) ἐστὶ ἀφαιρῆσαι τὸν
 κέλευε καὶ τὸν φίλον, εἰ μὴτε ἡδονῆς μὴτε ἐπαγοῦ ἀφαι-
 ρεῖται· καὶ γὰρ ἐν ὑποουργίας καὶ ἀφαιρῆσι, πολλάκις
 ἰδεῖν ἐστὶ τὴν Φιλίαν ὑπὸ τῆς κελαιόνας τῶν βροχιδίων. **C**
 13 τίδ' οὐ μέλλει; (Φησὶ μὲν) αὐτὸν ἀληθινὸν κέλευε καὶ μὴ
 δυνάστητος καὶ τέχνης ἀπίμνον τῆς παρρησίας διώκοντα;
 ἀλλὰ μὴ, καθάπερ οἱ πολλοὶ, τοῖς ἀβελήτοις τοῖς λε-
 γομένοις καὶ βαρύνεσιν, καὶ μὴ ὁ κέλευε χεῖρας ὑδάτι ἀχου-
 μένοις, (ὡς πρὸς εἶπε) κέλευε κελαιόνας, ὡς ἐν μιᾷ λαπα-
 δι καὶ κύλικι μὴ βωμολοχίας καὶ βδελυρίας ἢ ἀνελευθε-
 ρία γίνεται κατὰ δήλους. οὐ γὰρ δὴ πού, Μελαίθων ἐδὲ τὸν Α·
 λέξανδρου τῆς Φεραίου τῶν ἀσπίων δὲ ἐλέγχων, ὅς τοῖς ἐ-
 ρωτῶσι πῶς Ἀλέξανδρος ἐσφάγη, [Διὰ τῆς πλῆ-
 ρους (ἐλέγχου) εἰς τὴν γαστέρα τὴν ἐμὴν.] ὁ δὲ τοῖς ἀμ-
 φιπλοῖσιν τε ἀπέχει ἐκ κελαιόνας, οὐ οὕτε πῦρ, οὐ
 σίδηρος, ὁ δὲ χαλκὸς εἶργε, μὴ φοιτᾷ ἐπὶ δειπνον. οὐ-
 δὲ γὰρ τὰς ἐν Κύπρῳ κελαιόνας, ἐπεὶ δὲ διέδοσαν εἰς
 Συρίαν, κελαιόνας παροσίου ἀφαιρῆσι, ὅτι τὰς γυναι-
 ξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ὅτι τὰς ἀμάξας δι' αὐτῶν ὑ-
 ποκατακλιόμενοι παρεῖχον. τίνα οὖν δεῖ φυλάττειν
 τὸν κέλευε καὶ μὴ ὁμοιοτροῦτα κελαιόνας; ἐν οὐκ ἔ-
 στι λαβεῖν παρὸς τοῦ παρρησιῶν, ὁ δὲ ἀλίσκεται σκιδῶν καὶ α-
 μετᾶν ἐπὶ δειπνον, οὐδὲ ἐρρίπται μεθυσθεῖς ὅπως ἔταχεν,
 ἀλλὰ ἠέφει τὰ πολλὰ, καὶ πολυπραγμοῦς, καὶ παρρησιῶν **E**
 14 μετέχων οἴεται δεῖν, καὶ λόγῳ ἀπορρητῶν βέβηκε κελαιόνας εἶναι,
 καὶ ὅλως βαρύνεσιν οὐ σατυρικός Φιλίαν ὑποκριτῆς, ὁ δὲ
 κωμικός. ὡς γὰρ ὁ Πλάτων φησὶν, [ἐξ ἄτης ἀδικίας εἶναι], δὲ
 κείνῳ δίνασθον, μὴ οἴτα·] καὶ κελαιόνας ἠγῆτεον χαλεπὴν τὴν
 λαπαδοῦσιν, καὶ ὁμοιοτροῦσιν, καὶ τὴν παρρησιῶν, ἀλλὰ
 ὁ παροσίου. αὐτῆ γὰρ ἀναπίμπλησι καὶ τὴν ἀληθινὴν
 Φιλίαν ἀπίστας, σιωπολάουσαν αὐτῆ πολλάκις αὐτῆ παρο-
 σίου. ὁ μὲν οὖν Γωβρύης εἰς σκατεινὸν οἶκημα τὰ μάλιστα
 φέρων, σιωπολάουσαν, καὶ γυμνός ἐν ἀφαιρῆσι, ὅτι
 φαίνα καὶ ἀφαιρῆσι τὸν Δαρειόν, ἐκείλευσε ὡς αὐτῆ καὶ
 δι' ἀμφοτέρων. ἡμεῖς δὲ εἰ μηδαμῆ μηδαμῶς ἐπαγοῦσιν
 ὁ ἐρρίπται φίλος σιωπῶν, ἀλλὰ πολλῶν ὁμοιοτήτων τὸν
 κέλευε τὰ φίλων συμπεπλεγμένον ἀποσάσσει ζητοῦντες,

dixit omnium condimentorum optimum esse i-
 gnem: ita Deus amicitiam vitæ admiscens, omnia
 læta, dulcia ac grata ut essent amico præsentem vna-
 que fructu fecit. Et verò qui voluptatum occasio-
 ne obrepere vellet adulator, si nosset amicitiam
 nihil iucundi usquam admittere: Sed sicut quæ au-
 rum mentiuntur & adulterina sunt, fulgorem tan-
 tum auri atq; nitorem imitantur: sic adulator sua-
 nitatem venustatemque amici imitatur, semper hi-
 larem se ac renidentem præbet, nunquam resistens,
 nunquam repugnans. Itaque non statim debemus
 adulationis suspectos habere quicumque laudant.
 non minus enim suo tempore laus amicum, quam
 obiurgatio decet. Quinimò morositas ac ad qua-
 vis reprehendendum proclivitas, ab amicitia est &
 consuetudine res aliena. Quæ autem benevolentia
 liberaliter atque alacriter laudem laude dignis tri-
 buit, huius etiã in reprehendendo libertatem fa-
 cilè & sine molestia perferimus ac probamus, cre-
 dentes necessitate ductum increpare, qui in lau-
 dâdo fuit facilis. Operosum est ergo, dicit aliquis,
 adulatorem ab amico internoscere, si neque volu-
 ptatè afferendo, neq; laudando differunt. nam & in
 ministeriis & in obsequiis videmus sæpe adulato-
 res amicis esse celeriores. Quidni verò sit, inquã,
 difficile? Siquidem agimus de vero adulatore qui
 artificiosè & cum quadã calliditate rem gerit: ne-
 que cum vulgo eos intelligimus adultores, quos
 autolecythos & mensarum vocamus asseclas, ac
 qui post datam manibus aquam verba eorum re-
 ferunt, quibus assentantur: quorum ad vnicam pa-
 tinam ac calicem illiberalitas scurrilitate & impu-
 ritate comitata sese prodat. Non enim, puto, neces-
 se erat Melanthium Alexandri Pheræi parasitum
 assentationis convincere: qui interrogantibus
 quomodo confossus esset Alexander, respondit,
 Per latus in ventrem meum. neq; eos qui circa o-
 pulentam mensam in orbem versantur, quos neq;
 ignis arcere, neque æs ferrumve potest à petenda
 cœna. neque adulatrices Cyprias, quæ postquam
 in Syriam transfuerunt, climacides (quasi scalarias
 dices) appellatæ sunt, quòd scalatum loco essent
 regum vxoribus, iis se submittentes, ut per ipsas
 hæ vehicula conscenderent. Quem igitur oportet
 cauere? Eum qui neque videtur neque profi-
 tetur se adulari. quem non deprehendes circa cu-
 linam oberrare, aut vmbra metiri ut cœnæ tem-
 pus exploret, aut ebrium quouis modo sese pro-
 sternere: sed plerunque sobrius est, curiosè agit,
 & actionum vult esse socius, arcanorumq; parti-
 ceps: & in summa tragicus est, non satyricus aut
 comicus histrio, amici personam gerens. Sicut e-
 nim Plato ait extremæ esse iniustitiæ, iustum vi-
 deri neque esse: ita & hæc periculosa est existimã-
 da assentatio quæ fallit, non quæ aperta est, & quæ
 ferò, non quæ ioco agit. Hæc enim veræ quoque
 amicitia plurimum fidei derogat, sæpe eodem re-
 cidenti, nisi animum aduertamus. Gobryas cum
 mago, quem persequeretur, in obscurum dela-
 tus conclaue ac colluctans, Dario superuenienti
 ac qui inagum altero saluo iugularet non repe-
 rienti, mandasse fertur, ut vel per vtrumque exi-
 geret mucronem. Nos autem, quando minimè
 gentium dictum illud, Pereat cum inimico ami-
 cus, probamus: adulatorum multis similitudi-
 nibus cum amico implicatum cupientes auellere,

συνεπλήξει και θυμάται Φαινόμενος· βεβαιών δ' ο φίλος
 ημισυδν, ως κρίσιμαλλον η πάθη γινόμενον. πώς ουν ελέγε-
 ται, η τίνιν αλίσκεται διαφοραϊς, ουκ αν ομοιος ουδε γινέ-
 μινος, αλλά μιμνήσκον ομοιον· παρ' τον μιν οραν δει τ' ομοιο-
 τητα τ' παρ' αρεσεως και τ' ουδελεχες, ει χαρη τε τοις αυ-
 τοις αει, και ταυτα επαινει, και παρ' εν απουνηι η και η-
 ησι παρ' αδελφμα τον εαυτου βιον, ως παρ' ελθετερω φιλιας ο-
 μοιοεσπου η συμνησιας ερας η παροσηκει. τοις τοις γδ ο φίλος.
 ο δε χελας ατε δη μίαν εσται ητοις ουκ εχον μόνιμον, ουδε
 εαυτω βιον ζητ' αιρετον, αλλ' ετερω η παρ' ετερον πλατ-
 των και παρ' αμοζων εαυτον, ουκ απλους ουδε εις, αλλά
 πομποδαπος εστι και ποιχιλος, εις άλλον εζ' άλλου τυπον, ως
 παρ' ο μεταρ' υδωρ παρ' ερρεων αει και μεταρ' ημαπι-
 ζομιμος τοις υποδεγυμιμοις. ο μιν γδ πειηκε, ως εοικε, μι-
 μειοσαι τ' αν' εσπον βτι χερων, αλίσκεται συκινουμιμος η
 σκυορχουμιμος· ο δε χελας αυτος ετεροις επαγεται η πα-
 λαει, μιμουμιμος εχ' ομοιος απουτας, αλλά ο μιν συ-
 χουμιμος και στωάδων, τα δ' συμπαλαων και συκινου-
 μιμος. η ηρωικη η και κωμηλικη ουδ λαβομιμος, μονονου τα τ'
 Φαιδρας αναδοαν επεται, [Παρ' των εραμαι κωσθαυζα
 βαλιας ελαφοις εγχει τομιμος.] και ουδεν αυτω παρ' ο-
 γμα παρ' ο θειον, αλλ' αυτον εκσαλυωδ η παρ' εβαλ-
 λεται τον κωμηρον. αν δε ηρωικη φιλολογη και φιλομαθη
 νεον, αυτις εν βιβλιοις εστι, και πωγων ποδηρης κατειται, και
 τελευνοφορεια ο γημα, και αδραφορεια, και δια σωματος
 οίτε δριθμοι, και τα ορθογώνια και τειγωνα Πλατωνος. ει-
 τε ραθυμος ης εμπεπιωκεν αυτις και φιλοποτης και πλου-
 σιος, αυταρ ο γυμνωτηρακεων πολυμητις Οδυσσευς,
 ερριπται μιν ο τελευων, και αχειρεται δι' ο πωγων, ως παρ' α-
 κερπον ηερος, ψυκτηρες δε και φιαλα η γελωτες εν πε-
 ειπατοις, και σκώμματα παρ' οις φιλοσοφουτας. ως παρ'
 εν Συρακυσιας φασι, οπιωικη Πλατων αφικετο, η Διο-
 νυσιον ζηλος εχε παρ' εμανης φιλοσοφιας, τα βασιλεια χε-
 μορτε γεμιν τ' πο πληται τ' γεωμετρικων· επει ο παρος
 εκρουσε Πλατων, και Διονυσιος εκπεσαν φιλοσοφιας, πα-
 λιν εις ποτοις και γινωμα, και ο ληρειν και αχλας ανειν η-
 κε φερόμιμος αδρωως απουτας, ως παρ' εν Κιρκη, μεταμορ-
 φωθεντας, αμοιοσια και ληθη και θηητα κατεγε. μιν τωρει ο
 και τα τ' μεγαλων εργα χελακων, και τα τ' δημαγαγων,
 αν ο μέγιστος Αλκιβιαδης, Αθηνησι μιν σκώπιων η ιππο-
 εφωδν, και μετ' αυτα πελιας ζων και χαριτος· εν δε Λακε-
 δαμοι κειρομιμος εν χρω, η τελευνοφοραν η ψυρολου-
 βων· εν ο θεακη, πολεμικη και πικων· επει ο παρ' ο Τισα-
 φερικω αφικετο, ηυφη και αβροτητη και αλαζονεια χελα-
 νος, εδημαγων η και κατωμιλει τα στωαφομοιοδν η στωι-
 κηδον εαυτον απασιν. ε μιν τοις τοις Επαμινωνδας, ουδ' Α-
 γησιλαος, αλλά πλείστοις ομιλησαντες αν' εσποικη και πολε-
 σι και βιοις, ο παρ' οσηκον ητος αυτοις πομια ης, και σολη και
 διατη, η λογω και βιω διεφύλαπον. ετω η Πλατων εν Συ-
 ρακυσιας οιος εν ακαδημια, η παρ' ο Διονυσιον οιος παρ' ος
 Δίωνα. τα δ' ο χελας ως παρ' πολυποδος εσποικη ρατα φω-
 ρα σφεν αυτις· αυτος βτι πολλα δοκων βεπεαζ, η ψωγων μιν
 αν επηνει παρ' ετερον βιον, οις ο ηδεπο παρ' εμασιν η δια-
 ταις, η λογοις, ως ερεσκοντας εζαφηνις παρ' εαυτου.
 tanquam sibi placentes eas amplectatur quas prius improbatat res, aut rationem victus, aut genus orationis.

ita ut cum stupore quodam se ea admirari simulet;
 confirmetq; se iudicio magis q̄ animi subito motu
 alia amare, alia improbare. Quibus ergo differen-
 tiis coarguetur, deprehendeturq; non similis esse
 aut fieri, sed similem imitari? Principio intuendū
 est in similitudinem instituti atq; cōtinuationem,
 perpetuone iisdem gaudeat, eademq; laudet, vi-
 tamq; suam ad vnū dirigat atque exigat exemplar,
 sicut decet ingenuum amicitiae iisdē moribus for-
 matae, consuetudinifq; amatorem. talis enim est a-
 micus. At verò adulator, stabilem nullam cum ha-
 beat suorum morum sedem, neq; certum aliquod
 viuēdi delegerit genus sibi quod placeat, sed quod
 alteri, cumque alteri sese effingat atq; accommo-
 det: non simplex est aut vnus modi, sed varius ac
 multiplex, ex alia in aliam subinde formam tran-
 siens: quo modo aqua defluens subinde mutatur
 ad formam eorū in quae incidit. Simias aiunt capi,
 dum homines imitari conantes, eorum motus &
 saltationes adfectantur. Adulator autem alios imi-
 tando decipit atque illicit, non eodem omnes mo-
 do. cum aliis saltat atque cantat, aliis palæstrae se &
 exercitationum corporis socium adiungit. quod
 si incidat in studiosum aliquem venationis, tan-
 tum non Phædræ ista inclamans sectatur,

*Dii boni, maculosas ceruas
 Insequens cupio canes incitare:*

neq; tam illi quicquam cum feris rei est, ipsum
 venatorem in laqueos agit. quod si adeptus est lit-
 teris ac disciplinis deditum adolescentem, totus
 iam in libris est, barbam ad talos vsque demittit,
 pallium gestat, rerum delectū omittit, in ore sunt
 numeri & rectangula ac triangula Platonis. sin-
 cum socorde aut potatore diuite res ei sit,

Tum verò sapiens centones ponit Phlysses:

abiicitur pallium, tondetur barba velut infrugife-
 ra seges, caldaria promuntur ac pateræ, riderur in
 ambulationibus, & dicteria in philosophantes iaci-
 untur. Ita ferunt Syracusis: cum eò venisset Pla-
 to, ac Dionysius infano philosophiae studio exar-
 sisset, regiam pulueris plenam fuisse ob multitu-
 dinem geometrica tractantium. postquam Plato
 gratia excidit, Dionysiusque philosophia valere
 iussa rursus se vino, nugis, libidiniq; & intempe-
 rantiae dedit, confertim vniuersos veluti à Circe a-
 liqua transformatos, in scitiam, obliuionem, fatui-
 tatemq; esse amplexos. Testimonio sunt etiā ma-
 gnorum facta adulatorum, & eorum qui populari
 gratiae intenti rempub, gesserunt. quorum prin-
 ceptis Alcibiades, Athenis falsè dicta iaciendo, e-
 quos alendo, vitamq; facetam & gratiosam agen-
 do notus, Sparta raso capillo, palliatus, frigidaque
 lotus degebat: idem in Thracia militabat ac pota-
 bat: vbi ad Tisaphernem ventum est, mollicie &
 luxu atque arrogantia utebatur: hocq; modo om-
 nes demulcebat, eorum se moribus studiisque ad-
 similans. Talis non fuit Epaminondas, non Age-
 filaus: qui tametsi cum plurimis versati sunt ho-
 minibus, vrbibus, moribus, suos tamen vbiq; mo-
 res, suum vestitum, suam victus rationem, &
 dicendi viuendique retinuerunt. Atque ita Plato
 etiam idem fuit Syracusis qui in Academia, &
 Dionysio talis, qualis Dioni. Cæterum aduato-
 ris veluti Polypi mutationes facile deprehendet,
 qui se ipsum simulabit variè mutari, ac vitupe-
 rata qua fuisset adhuc vsus vitæ ratione subito

videbit enim illum nequaquam constantem aut suum esse, aut qui proprio animi affectu amet vel oderit, gaudeat vel indignetur: sed instar speculi affectuum alienorum, & vitæ institutorū ac motuum imagines recipere. Si vituperes amicorū aliquem apud eum, dicet: Serò deprehendisti quis esset: mihi ne antè quidem placuit. Sin mutata sententia rursus laudes, deierabit gratum sibi hoc esse & gaudere hominis gratia, fidemq; habere. Si mutandam dices vitæ esse rationem, puta à reipublicæ cura ad ocium & quietem transeundū: lampridem, inquiet, tumultibus & inuidia debuimus nos exonerare. vbi rursus videberis ei ad res gerendas & dicendum te conuertere, accinet tibi: Digna te ipso cogitas: ocium enim suaue quidem est, sed inglorium atque abiectum. Tali statim est occinendum illud,

Nunc alius subito mihi, quàm paulo antè videris.

non mihi opus est amico mecum sese mutante & mea momenta sequente, (hoc enim umbra melius præstat) sed qui verum vnà mecum sequatur atq; diiudicet. Atque hæc vna est ratio deprehendendi adulatoris. Alterum in similitudinibus discrimen est obseruandum, quòd verus amicus neque imitatur omnia, neque laudat faciliè, sed optima duntaxat: nam, vt est apud Sophoclem,

Non impetus solet esse, sed amoris comes.

Nimirum enim vnà officium facere adiuuare in pulcrarum rerum studio cupit, non peccandi aut malitiosè agendi socium se præbet: nisi inuitum, sicut solet lippitudinis, ita vitii quoque aut peccati quædam ob consuetudinem afficiat contagio. quemadmodum familiares aiunt Platonis curuitatem imitatos, & balbutiem Aristotelis, & Alexandri regis colli inflexionem inque dicendo vocis asperitatem. quidam enim imprudentes morum vitæque aliquam percipiunt labem. Contrà adulatori euenit quod Chamæleoni. Hic enim omni colori se potest similem præstare, demito albo. & adulator in iis quæ operæ precium habent similem sese præbere non valens, nihil non turpe imitando exprimit. Sed quo modo inepti pictores pulcra representare cum nequeant, rugas, verrucas, & cicatrices referunt: sic adulator intemperantiam imitatur, superstitionem, iracundiam, acerbicatem aduersum seruos, infidelitatem erga domesticos & cognatos. Est enim natura propensus ad deteriora: ac præterea quàm longissimè à reprehendendo videtur abesse, si turpia imitetur. Suspecti enim sunt qui meliora quærunt, videnturque iniquè amicorum ferre peccata. quæ res & Dionem Dionysio, & Samium Philippo, & Ptolemæo Cleomenem inuisum fecit atque perdidit. Adulator dum vult esse ac videri iuxta sua ac fidelis, præ nimio amore fingit se ne vitia quidem improbare, vt eodem modo vbique affectus atque eiusdem naturæ putetur. Itaque neque eorum, quæ nolentibus fortuito eueniunt, expertes esse volunt. Sed ægrotis adulantes eodem se morbo teneri simulant: & visu se audituque valere negant, si cum cæcutientibus aut surdastris viuant: sic vt Dionysii adultores lusciosos se fingebant, aliusque in alium impingentes inter cœnandum paroprides de mensis derurbabant. Alii vt affectus magis æquent, altius penetrant, & ad arcana vsque eodem se modo affectos esse fingentes procedunt.

Α ὄψεται γὰρ αὐτὸν οὐδαμῶς βέβαιον, οὐδ' ἴδιον, οὐδ' οἰκείῳ πάθῃ φιλοῦντα καὶ μισοῦντα καὶ χαίροντα καὶ λυπούμενον, ἀλλὰ δίκῃ κατόπῃ, παθῶν ὀδυρίων καὶ βίων καὶ κινήματων εἰκόνας ἀναδεχόμενον. τοιοῦτος γὰρ οἷος εἰ ψέγῃς ἑνὰ τῶν φίλων πρὸς αὐτὸν, εἰπεῖν, Βραδέως πεφώρικας τὸν ἀδελφον· ἐμοὶ μὲν γὰρ ὁσδὲ πρῶτον ἤρεσκεν. αὐτὸ δ' αὖ πάλιν ἐπαμῆς μετὰ βαλλόμενος, ἢ Δία φύσσει σιγήθεσθαι καὶ χρεὶν ἔχῃν αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, καὶ πῖσι δέειν. αὐτὸ βίον ἀλλακτέον ἕτερον εἰ ποῖς, οἷς εἰς ἀπεραγμοσύνην καὶ ἡσυχίαν ἐκ πολιτείας μετὰ βαλλόμενος, Πάλαμ γε ἐξελύθησι, ἰορῶσιν ἡμᾶς ἀπηλλάχθαι καὶ φθόνων. αὐτὸ δὲ πάλιν ὀρμῶν δοκῆς ὅτι ὁ πρῶτος καὶ λέγειν, ὑπεφάνησεν, Ἀξία σαυτὸ φρονεῖς: ἢ δὲ ἀπεραγμοσύνην γλυκὺ μὲν, ἀλλ' ἀδόξον καὶ ἀπρόσιτον· ἀλλ' οὐδὲν λέγειν χρὴ πρὸς τὸν τοιοῦτον.

Β Ἄλλοιός μοι ξεῖν ἐφάνης νέον ἢ παρῆθεν. οὐδέ μοι φιλοσυμμοχθῆσιν καὶ σιωπεπιδόλοντος, (ἢ γὰρ σκιά τῶν ταπεινῶν ποιεῖ μάλλον) ἀλλὰ σιωπαλήθροντος καὶ σιωπεπικεῖνοντος. εἰς μὲν οὖν τῶν ἐλέγχων ἔσπος τοιοῦτος ὅστις. ἕτερον δ' εἰ ταῖς ὁμοιώσει τοιαύτῳ πρῶτον ἀφελῆσθαι ἀφαιρέσει. ὁ μὲν οὖν ἀληθῆς φίλος ἔτε μιμητῆς ὅστις πρῶτον, ἔτ' ἐπαμῆτης πρῶτος, ἀλλὰ τῶν ἄλλων μόνων.

Γ Οὐ γὰρ σιωπεπικεῖν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυ, καὶ τὸν σοφῶν κλέα καὶ ἢ Δία γε συγκαταστήσει καὶ συμφιλοκαλεῖν, ἔστω ἀμφοτέρων, ὁσδὲ συρραδουργῆν· αὐτὸ μῆτις οἷος ὄφθαλμίας ἀπορροή, καὶ ἀνάγκησιν ἀκόντα δι' ὁμιλίαν καὶ σιωπήσαν ἀναπλήσῃ φασμάτης ἢ πλημμελείας πίνος. ὡς που καὶ Γλάτωνος ἀπομιμησάσθαι φασί τοῖς σιωπῆς, ὅτι κίχρον, Ἀεισοτέλοισι δὲ τὸν βραυλισμόν, Ἀλέξανδρου δὲ τῶν βασιλέως τ' ἐγκλισιν τῶν βαχίλων, καὶ τ' ἐν τῷ ἀφελῆσθαι τε ἀχίτησθαι τῆς φωνῆς. τὰ γὰρ πολλὰ λαοταγοῖσιν ἔνοι καὶ ἀπὸ τῶν ἠθῶν καὶ ἀπὸ τῶν βίων ἀναλαμβάνοντες. ὁ δ' ἐκλεῖσθαι ἀπεχρῆς ὅ τ' ἀμαρτανότος πέπονθεν· ἐκείνός τε γὰρ ἀπάσῃ χροῖᾷ πλεῖν τῶν ἀλλοτρίων ἀφαιρέσει· καὶ ὁ ἐκλεῖσθαι ἐν τοῖς ἀξίοις ἀσπυδῆς ὁμοίον ἑαυτὸν ἀξιδιωτῶν παρέχῃν, ὁσδὲν ἀπολείπει τῶν ἀγαθῶν ἀμίμητον· ἀλλ' ὡς ὅτι φασί τῶν ζωγράφοι τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ διωόμενοι δι' ἀδελφῶν, ἐν ῥύθῃσι καὶ φακῆσι καὶ οὐλαῖς τῶν ὁμοιωτῶν ἀναφέρουσιν, οὕτως ἀχρῶσθαι γίνεται μιμητῆς, ἀφαιδαιμονίας, ἀπροχολίας, πικρίας πρὸς οἰκέτας, ἀπιστίας πρὸς οἰκείους καὶ συγγενεῖς. φύσσει γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ χεῖρῃα κατὰ τῆς βίης, καὶ δοκεῖ πρῶτον τῶν ψέγων, ὅ τ' ἀχρῶν εἶναι μιμούμενος. ὑποπίπῃ γὰρ οἱ τὰ βελτίω ζητοῦντες καὶ δοκῶντες ἀρθεσθαι καὶ διεσχευμένῃ τοῖς ἀμφοτέρωσιν τῶν φίλων ὁ δὲ καὶ Διονυσίῳ Δίωνα καὶ Σάμιον Φιλίππῳ, καὶ Κλεομένη Γ' Ὀλεμαῖω διέβαλε καὶ ἀπάλεσεν. ὁ δὲ βουλόμενος εἶναι καὶ δοκεῖν ὁμοίως ἡδὺς ἅμα καὶ πῖσος ὡς ὑπὸ τῶν σφόδρα φιλεῖν ὁσδὲ τὰ φασί διεσχευμένῃ, ἀλλὰ συμπαθῆς πᾶσι καὶ συμφύσσει γινόμενος. ὅθεν ὁσδὲ τῶν ἀβουλήτων καὶ τυχηρῶν ἀμοιρεῖν ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ νοσεῖν ὁμοία πρὸς ποιοῦνται, καὶ ἀποκρίνεται τοῖς νοσῶσιν, καὶ μῆτε βλέπειν ὅσῃ, μῆτε ἀχρῶν, ἀν' ὑποτύ-

Δ Ὁμοίως ἢ ὑποκάφοις σιωπῶσιν· ὡς ὅτι οἱ Διονυσίου ἐκλεῖσθαι ἀμβλυωποῦντες, ἐμπύπῃσιν τ' ἀλλήλοισι, καὶ τῶν παρῶσθαι ἐν τῷ δέπνῃν καταβάλλοντες. εἰοῖ δὲ καὶ μάλλον ἀπλόμενοι τῶν παθῶν, ἐνδοτέρω ποιοῦσιν ἑαυτοῖς, καὶ κατὰ μιμούσιν ἀχρῆ τῶν ἀπορροῶν τῶν ὁμοιωτῶν.

αἰσθητοὶ γὰρ ἢ πρὸς γάμον δεσποχουῦσας, ἢ πρὸς υἱοὺς, ἢ πρὸς οἰκείους ὑπόπτως ἔχουσας, αὐτοὶ σφῶν αὐτῶν ἀφειδοῦσι, καὶ ἀποδύρονται πρὸς τέκνων ἰδέων, ἢ γυναικῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ οἰκείων, αἰτίας ἕνεκα ἀπὸ πρῆτοις ἐξαγροβύοντες. ἢ γὰρ ὁμοίους συμπαγετέροις ποιεῖ, καὶ μάλλον ὡς ἀπὸ ὁμηρα δεδωγμένοι, πρὸς αἰτίαι πῦρ ἀπὸ πρῆτων αὐτοῖς, πρὸς ἄλλοι δὲ, χροῖται, καὶ δεδίασιν ἐκαστὸν ἀλιπεῖν τὴν πίσιν. ἐγὼ δ' οἶδα καὶ σὺν ἐκβαλόντα γαμετῶν, ὡς ὁ φίλος ἀπεπέμφατο τὴν ἑαυτοῦ κρῦφα δέφοιτῶν πρὸς αὐτὴν καὶ ἀγαπητοῦ μοῦνος, ἐφωραῖη, σωμαδομοῦνης τῆς τῶ φίλου γυναικῶς. οὕτως ἀπὸ πρὸς ἡὺ κέλαχος ὁ νομίζων τὰ ἰαμβεῖα τῶν τὰ καρκίνα μάλλον ἢ τὰ κέλακα πρὸς ἑαυτὸν,

Γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πρὸς αὐτὸν βλέπων

Ὁ φθαλμός, ἔρπον τοῖς ὀδοῖσι θηρίων. τὸ θάσιον γὰρ ὁ τοῖστος εἰκονισμός ἐστι, τὸ πρὸς τὰ γέμων καὶ μετ' ἀειστον φίλων, ὡς Εὐπολὶς φησὶν. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ τῶντα μὲν εἰς τὸ οἰκεῖον ἀναθώμεθα τῶ λόγου τόπον. ἐκείνο δὲ μὴ παραμῆν ἐν ταῖς μιμήσεσι τὸ σόφισμα τῶ κέλαχος, ὅτι καὶ τῶν κελῶν πῖμιμηται τῶ κελῶν ἀπομύθου, ἀγαφουλάτῃ τὴν ὑποφωχίω ἐκείνω. τοῖς μὲν γὰρ ἀληθῶς φίλοις οὐτε ζήλος ἐσθλῶς ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους, οὐτε φόβος, ἀλλὰ καὶ ἴσον ἔχουσιν ἐν ταῖς κελῶν, καὶ ἔλαστον, ἀνεπαρτήτως καὶ μετρίως φέρουσιν. ὁ δὲ κέλαξ ἀεὶ μνημονεύων τῶ τὰ δέπτερα λέγειν, ὑφίεται τῆ ὁμοιότητι τῆς ἰσότητος, ἢ τῆ ἀσθενείᾳ πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπολείπεισθαι, πλὴν τῶ φάουλων, ὁμολογῶν. ἐν δὲ τοῖς φάουλῶσι οὐ παρῆσι τὸ πρὸς τῶν, ἀλλὰ φησὶν, αἰ ἐκείνος ἢ δὲ κέλαχος, αὐτὸν εἰς μελαγχολικὸν αἰ ἐκείνος δὲ σιδάμωρον, αὐτὸν θεοφόρητον ἐρεῖν ἐκείνον, μάνεσθαι δὲ αὐτόν. Ἀ κέρως (φησὶν) ἐγέλας, ἐγὼ δὲ ἐξέστησκον ὑπὸ τῶ γέλωτος. ἀλλ' ἐν γε τοῖς χρηστοῖς τοῦ ἀντιπῶν, αὐτὸς φησὶ τῶ κέλαχος βέχην, ἰσπασθαι δὲ ἐκείνον αὐτὸς ἰπποδύην ὁπτικῶς, ἀλλὰ πῖ πρὸς τὸ ἰπποκείτωρον τῶτον; ὁ φησὶ εἰμι ποιητῆς, καὶ εἶπεν οὐ φάουλῶτατον χροῖτων Βρογτῶν δὲ ὀκείμον, ἀλλὰ Δίος. ἀμα γὰρ αὐτὸ δοκεῖ καὶ τὴν πρὸς αἰρέσειν ἀποφάνην καλεῖν, μιμούμενος, καὶ τὸ διωάμιν αἰέφικτον ἢ τῶ κέλαχος. ἐν μὲν οὖν ταῖς ὁμοιοῦσεσι τοιαῦτα ἕνεκα εἰσιν αἰ τῶ κέλαχος ἀγαφωραὶ πρὸς τὸν φίλον. ἐπεὶ δὲ (ὡς ἀπὸ εἰρηται) καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς κρινόν ἐστι, (χαίρει γὰρ οὐχ ἦπρον τοῖς φίλοις ὁ χρησὸς, ἢ τοῖς κέλαξιν ὁ φάουλῶς) φέρε καὶ τῶ πρὸς ἀφειδοῦσιν. ἐστὶ δὲ ἀφειδοῦσιν, ἢ πρὸς τὸ τέλος αἰ ἀφειδοῦσιν τῆς ἡδονῆς: σὺ γὰρ δὲ οὕτως. ἐνεστὶ μὲν πρὸς τὰ μύρω τὸ δὲ ἀφειδοῦσιν ἐνεστὶ ἐν αἰπιδότῳ. ἀφειδοῦσιν δὲ ὅτι τῶ πρὸς τῶ ἡδονῶν καὶ πρὸς ὁσθλῶν ἔτερον γέρον. ἐκείνο δὲ τὸ καθαῖρον, ἢ τὸ θερμαῖνον, ἢ τὸ ἀφειδοῦσιν τῆς διωάμεως, ἀλλῶς δὲ ἀφειδοῦσιν ἐστὶ. πάλιν οἱ χροῖται ἀφειδοῦσιν χροῖται καὶ βιάμματα μιμούμενοι ἐστὶ δὲ καὶ τῶ ἰατρικῶν φαρμάκων, ἐν αἰ τὴν ὄψιν ἀφειδοῦσιν καὶ τὴν χροῖται ὀκεί ἀπὸ μύρωρον ἔχουσιν. πῖ τοῖσιν ἀφειδοῦσιν, ἢ δὴ ἄλλον, ὅτι τὰ τῶ τῆς χροῖται ἀφειδοῦσιν ὀκεί μὲν ὀκεί μὲν ὁμοίως αἰ μὲν τῶ φίλων χροῖται ἐστὶ κελῶν πῖ καὶ ἀφειδοῦσιν τὸ ἀφειδοῦσιν, ὡς ἀπὸ ἐπιδότῳ, ἔχουσιν ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ παρῆται καὶ ἀφειδοῦσιν καὶ οἶνον, καὶ ἢ Δία γέλωτῖ καὶ φλυαεῖα πρὸς ἀλλήλους, οἱ ἡδονῶσιν ἐχέουσιν αὐτὸ τῶ κελῶν καὶ ἀφειδοῦσιν. (πρὸς ὁ δὲ καὶ λέλεκται τὸ,

Μύρωσιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐρέποντες, καὶ τὸ,

-- ὁσθλῶν ἄλλο

Ἄμμε δὲ ἐκείνε φιλέοντε τε τέρποντο μὲν τε.)

fentientes enim aut cōiugium eius cui blandiuntur infelix esse, aut de liberis eum vel domesticis sinistra suspicari: ipsi quoq; sibi non parcunt, sed de suis liberis, aut vxore, cognatis, familiaribus & arcana quædam crimina cum luctu recensent. Similitudo enim facit vt maiore affectu conspirent, itaque alter quasi obsidibus iam acceptis aliquid arcani committit adulatori, ac deinceps eo vitur, ac fidem fallere metuit. Ego verò noui qui amico suam vxorem eiiciente, suam ipse quoque repudiavit. Sed tamen amici vxor reprehendit eum clam istam inuisere, ac per internuncios cum ea agere. Quare quid rei esset adulator non habebat cognitum, qui cancro magis quàm adulatori cōuenire putabat Iambica hæc:

*Nihil est nisi venter corpus omne, prospicit
Partes in omnes bestia, reptat dentibus.*

Parasiti enim est hæc effigies, amici circa fartaginem & post prandium, vt ait Eupolis. Verùm hæc in suum rei ciamus orationis huius locum. Id verò commentum adulatoris in imitationibus non pretereamus, quod etiam si quid boni imitatur, tamen ei cui assentatur palmam relinquit. Qui enim veri sunt amici, apud eos nulla est obtrectatio, nulla inuidia: sed siue vincant rectè agendo, siue superentur, eia molestiam sus deque ferunt. Adulator autè memor se vbiq; secundas agere partes, similitudinem ita affectat vt semper inferior sit, primamque laudem & palmam alteri relinquat, exceptis prauis rebus. In his enim priores sibi vindicat. ac si ille se morosum dicat, se profitetur atrabile exagitari: si superstitiosum, se diuinitus exagitari: si amare, se insanire: si intempestiuè risisse, se risu emortuum. Contra in bonis rebus se ait velocem cursu, illum autem volare. se mediocriter equitare, sed quid hoc ad equitem hunc centaurum? Ego, inquit, ad pœsin non inepto sum ingenio, versumq; condo non pessimum,

Sed mihi non datur, est posse tonare Ionis.

Simul enim & instituta eius videtur pronunciare esse egregium dum id imitatur, & vim æquare nō posse, dum certare conatus succumbit. Atq; hæc sunt, quibus in adūmulando ab amico differt adulator. Quando autem, vt docuimus, voluptas etiā vtriusque communis est, (vir enim bonus nō minus delectatur amicis, quàm adulatoribus vitiosus) agendum hic quoque discrimen constituamus. id autem erit, voluptatis ad finem relatio. Atque hoc ita consideremus. Inest in vnguento gratus odor, inest etiam in medicamento. Sed hoc interest, quod illic tantum ad voluptatem refertur, neque vllius præterea rei gratia inest: hic autem ei, quod purgandi corpus, aut calefaciendi, aut carnem reparandi facultatem habet, accedit. Rursum pictores floridos colores admiscunt: sed & medicamenta sunt quædam conspectu florido, & colore minimè ingrato. at discrimen in promptu est, quod sine scilicet vtilitatis differunt. Ita amicorum quoque mutua delectationes voluptatem habent quasi efflorescentem in re aliqua pulchra & vtili. aliquando etiam honesti ac virtute præditi homines iocis, conuiuuiis, vino, risu, atque adeo etiam nugis inuicem veluti condimentis vtuntur. in quam sententiam dicta sunt hæc,

*Hi se oblectabant grato sermone vicissim. &
-- neque nos iam res diuelleret vlla,
Quin nos colloquiis oblectaremur amicis.*

vbi in delicatulu aliquē agrestemve incidit, suilla cute crassa amictum: ibi tum quāto potest flatu adulatur, vt Struthias calcans Biantem, eiusq; stupiditati laudationibus insultans: Alexandro rege amplius bibisti, & ritu ad Cypriū decolans. Cæterum elegantiores adortus adulator, cūm hos videt hūc locum hancq; occasionē potissimum obseruare, non rectā laudationem profert, sed longis in orbē ambagibus vsus accedit, vel vti citra strepitum tacturus pecus aliquod atq; tentaturus. Modò enim aliorum quorundam de ipso pronunciatas laudes refert, rhetorū exemplo aliena vsus persona: periuicundum, inquiring, mihi fuit in foro cum peregrinis, vel senioribus colloquium, qui de te multa in bonam partem non sine admiratione tui dixerunt. Modò leues & falsas aduersus eum criminationes cōfingens se ex aliorum habere dictis, studiosè accedit, ac interrogat, vbinam tale quippiā egisti aut dixisti? inficiantemq; vt fieri solet, iam oblata ex ipsa inficiatione laudandi occasione, sic demulcet: Ego sanè mirabar te malè dixisse familiarī alicui, qui ne inimicis quidē soleas: aut si tu alienis inhiasles, qui de tuo adeò es liberalis. Iam sicut pictores lucida atq; splendida appositis vmbrosis & tenebrosis reddunt illustriora: ita adultores dum aduersa proscindūt maledictis, aut traducunt atque derident, occultè eorum quibus asferantur vitia laudant atque fouent. Nam apud homines luxu perditos, auaros, maleficos, & opes turpibus malisq; rebus consecutos, modestiam vituperant sub rusticitatis nomine: & eos qui suis contenti facultatibus iustè viuunt, nihil animi aut virium ad res gerendas habere criminatur. si cum focordibus ocioq; deditis & mediocrem in ciuitate stationem subterfugientibus versentur, non pudet eos administrationem reipub. denominare alienatum rerum laboriosam tractationem: & honoris studio, sterilis gloriolæ ambitionis nomen indere. denique etiam rhetorica quadam adulandi arte philosophum traducunt: & inter impudicas mulierculas palmam merentur, dum vno cōtentas marito, eiusque solius amantes, Veneris expertes agrestesque vsurpant. Ea verò est summa malicia, quòd ne sibi ipsis quidem parcunt adultores. Sicut enim luctatores corpora sua demittunt, vt alios prosternant: sic seipfos illi vituperando obrepunt ad alios laudandos. Ego, inquit, in mari timidum sum mancipium, ad labores animum despondeo, insanio præ ira maledictis impetitus. verum iste nullo terretur periculo, omni caret vitio, homo est singulari ingenio, omnia fert æquo animo ac citra molestiam. Quòd si quis sapere se præclare existimans, cupiensque videri austerus & à proprio pendens iudicio, rectitudine quadam rationis subinde illud obiiciat,

Nec me Tydida nimia tamen affice laude,

Nec nimium culpa: -- non iam eadem hunc via adortur adulator, sed aliam adhibet machinam. Accedit enim eum de rebus priuatis utpote prudentiorem, consulturus. & habebam quidem, inquit, alios magis familiares, necessitate tamen cogor te interpellare. nam ad quem alium confugeremus consilio indigentes, aut cui potius credamus? audito deinde eius responso ita discedit, vt non sententiam se, sed oraculum reportare dicat. Aut si eum peritiam affectare artium dicendi fenserit, aliquid ei abs se compositum exhibet,

A *αὐτὸν δὲ παρὰ τοῦ Φου πρὸς ἡ ἀρχαίου λαβεται, φορέϊω πα-*
χείαν φέροντος, ὅλα δὲ μυκτῆει χεῖται, κατὰ τὸ ὅ Στρου-
θίας ἐμώδεπατῶ τὰ Βίαλι, καὶ κατὰ τοῦ μύθου τῆς αἰα-
θσίας αὐτῶ ἐπαίνοισ, [Ἀλέξανδρον τὸ βασιλέως πλέον
πέπικας,] καὶ γέλωπι πρὸς τὸν Κύριον ἐπιτοῦ μύθου. τοῖς
δὲ χρημφοτέροις ὁρῶν ἐν ταῦτα μάλιτα πρὸς ἐχούσας αὐτῶ,
καὶ φυλακτομύθους ὅ χροῖον τῆτο καὶ τὸν τόπον, ὅσα ἀπὸ
θείας ἐπὶ μύθῳ τὸν ἐπαῖνον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πόρρω κυκλο-
τα καὶ πρὸς ὄψιν, ὅτι ἀφορητὴ δρέμματος ἐπιφάτων καὶ ἀ-
ποπειράμυθος. καὶ μὲν γὰρ ἐτέρων πρὸς αὐτῶ πινῶν ἐπαίνοισ
 B *ἀπαγγέλλει, κατὰ τὸ οἰρήτορες, ἀλλοτεῖα πρὸς χροῖον*
πρὸς ὄψιν, ξένοισ λίγων ἢ πρὸς ὄψιν ἐν ἀρχαῖ μάλ
ἠδὲ ὡς πρὸς χροῖον πολλὰ καὶ ἀγαθὰ μεμνημύθου αὐτῶ,
καὶ θαυμάζουσι. καὶ δὲ αὐτῶ πάλιν, αἰτίας ἐλαφροῖ καὶ φευ-
δεῖς πλάσματος καὶ σωτῆς ἐπὶ αὐτῶν, ὡς ἀκχεῖως ἐτε-
ρων ἀφίεται μὲν ἀσπυδῆς, πωθανόμυθος ποδὲ τῆτο εἶπεν, ἢ
ποδὲ τῆτο ἐπρῶξεν. δροῦ μύθου δὲ, ὡς εἰχῶς, αὐτῶν ἔχων,
ἐμβέβληκεν εἰς τοῖς ἐπαίνοισ τὸν αἰθροῖον, Ἐγὼ δὲ ἐθαύ-
μαζον, εἰσὺ κακῶς πινῶ τῶν σιωπῶν εἶπας, ὁ μὲν δὲ τοῖς ἐ-
 C *χροῖοις πεφυκῶς εἰσὺ τοῖς ἀλλοτεῖοις ἐπεχέρησας, ὅσσα*
τα τῶν ἰδίων δωρομύθου. ἐτεροῖ τοῖνω ὡς τὸ οἰρήτορες καὶ
τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπερὰ τοῖς σκιερῶ καὶ σκοτεινοῖς ἐπι-
τεινοῖσι ἐγὼ πρὸς χροῖον, οὕτω τὰ φέγγη πάντη καὶ
λοιδροῖν, ἢ ἀφασύρειν καὶ καταγέλαν, λαυτάνοισ τὰ
πρὸς ὄψιν κακῶ τοῖς κλακτομύθου ἐπαμνοῦτες καὶ βέ-
φοντες. ὁφροσῶν τε γὰρ ὡς ἀρχαίου φέρονται, ἐν ἀ-
σῶτοις, καὶ πλεονέκταις, καὶ κακῶ χροῖοις, καὶ πλεονέκταις ἀπὸ
πρῶξμάτων ἀρχῶν καὶ πονηρῶν. αὐτῶ κεία δὲ καὶ δι-
χροσῶν, ὡς ἀπολμῶν καὶ ἀρρώστια πρὸς ὅ πρῶξται.
 D *ὅταν δὲ ῥαθύμοισ καὶ χροῖοισ καὶ τὰ μέσα φέρονται τῶν*
πόλεων ὀμιλοῖσι, ὅσα ἀρχαίου πολιτεῖαν μὲν, ἀλλο-
τεροπρῶξ καὶ ἐπιτονον, φιλοπμῶν δὲ, κενοδοξία ἀκαρ-
πον ὀνομάζουσι. ἢ δὲ καὶ ῥήτορος ἐστὶ ὅτε κλακεία
ἀφασύρειν φιλοσῶν, καὶ πρὸς χροῖον ἀρχαίου ἀλλο-
κμοδοῖ καὶ μονολεχῶ καὶ φιλαῖροισ, ἀναφροῖ καὶ ἀ-
χροῖοισ ἀποκαλοῦτες. ὡς βάλει δὲ μαρτυρία ὅ
μὲν αὐτῶ ἀπέχεται τοῖς κλακῶ. ὡς γὰρ οἱ παλαι-
σῶ δὲ σῶμα ποιοῖσι τῶν πινῶ ὅπως ἐτεροῖς καταβάλωσι,
 E *οὕτω τὰ φέγγη αὐτοῖς, εἰς ὅ θαυμάζουσι τοῖς πλεονέκταις*
πρὸς ὄψιν, Ἀιδράποδον εἰμὶ δειλὸν ἐν θαλάσῃ, πρὸς
τοῖς πόνου ἀπαγορῶν μάνομαι κακῶς ἀχούσας ὡς ὀρ-
γῆς ἀλλὰ τούτω (φῆσιν) ὅσῶν ἐστὶ δέφρον, ὅσῶν πονηρῶν, ἀλλ'
ἴδιος αἰθροῖος, πῶντα πρῶξ φέρει, πάντα ἀλύτως. αὐ
δὲ ἢ τις οἰόμυθος πῶν ἔχῶ νοῦ, καὶ βουλόμυθος αὐσπρῶς
εἶ) καὶ αὐτῶ κακῶς, ὡς δὲ πινῶ ὀρῶ τῆτος αἰεὶ πρὸς βάλει-
ται ὅ,

Τυδεῖδη μὲν ἄρμε μάλ' ἀνεε, μὴ τέ πινεῖκα.
 οὐ τῶν πρὸς ὄψιν ὁ τεχίτης κλάξ, ἀλλ' ἐστὶ τις ἐτερο
 μηχῆ πρὸς τὸν τοῖον. ἢ κεί γὰρ αὐτῶ πρὸς πρῶξμάτων
 ἰδίων, ὡς δὲ φροῖσ πρὸς ὄψιν συμβουλομύθου: καὶ
 φῆσι μάλλον μὲν ἐτεροῖς ἔχειν σιωπῆς, ἐροχλῆν δὲ ἀναγ-
 χῶς ἐκείνω. Ποδὲ κατὰ φύλακτομύθου οἱ γνώμης δροῖμοι: πιν
 ὅ πινεῖσμοι: εἶτ' ἀχούσας ὅ, πιν εἶπη, χροῖον εἰληφέναι
 φῆσας, οὐ γνώμην, ἀπῆσιν. αὐτῶ καὶ λόγαν ἰνὸς ἐμπειρίας
 ὀρῶ μεταποιομύθου, ἔδωκε πιν αὐτῶ γέγχαμύθου.

αἰαγῶναι καὶ δὲ θρασύτητα ἔχουσα καλέσας. Μιθριδάτι δὲ τῷ βασιλεὶ Φιλιάδου καὶ τεμνῶν ἐνοὶ καὶ κέρου παρέρχον αὐτοῖς τῷ ἐπαύρων, ἔργου χαλακῶντες, οὐ λόγῳ. μὲν τυρεῖ-
αυτῶν γὰρ ἐμπειρίαν ἔδδειξε. πῆρ δὲ ὁμοῦμος ἔστω αὐτῶν.

Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαμονίων. ὅτ' ἄλλος τῆς τῶν δῆ-
νουρῶν ἐπαύρων πῆρουργεῖται δέορμον δὲ λαβείας, ἐ-
λεγκτέον, ὅτι τῆδες ἀπόποις ἐκπᾶτον τῆς συμβουλίας καὶ
ἔσσηκας, καὶ διορθώσῃς ποιούρμον ἀλόγους. πῆρ δὲ μὴδὲν γὰρ
αἰπλέγων, ἀλλὰ πᾶσι σιωεπιπύων, καὶ δέορμον πῆρτα, καὶ
βοᾶν παρ' ἑκάστων ὡς δὲ καὶ ἰκθῶς, γίνεται κατὰ φανῆς

Συνῆμι ἐρωτῶν, ἄλλο ματ' ἄλλων χρεός,
ἐπαμῆσα καὶ σιωεπιπύων βουλόρμον. ἐπὶ τῶν, ὡς-
πῆρ ἐνοὶ τῶν ζωγραφαί, σιωπῶσαι ἀπεφῆναντο ποιητικῶν,
ἔτις ἐστὶ πῆρ χαλακείας σιωπῶτης ἐπαμῆς. ὡς πῆρ γὰρ οἱ θη-
ρῶντες, ἀνὰ μὴ τῆς ποιεῖν, ἀλλ' ὁδοῖ πορεῖν ἢ νέμειν ἢ γεωργεῖν
δοκῶσι, μᾶλλον τὰ θηρῶν ἄλλοι λαοῖσι, ἔτις οἱ χαλα-
κες ἀποποιται μάλιστα τοῖς ἐπαμῆσι, ἔταν ἐπαμῆν μὴ δοκῶσιν,
ἀλλ' ἔτερον πῆρ πῆρ πῆρ. ὁ γὰρ εἰκῶν ἔδρας καὶ κλησίας ὅτιοντι,
καὶ λέγων πῆρ δῆμον ἢ βουλιῶν, ἀνὰ ἀθηταί πῆρ πλου-
σίων βουλόρμον εἰπεῖν, ἀποσιωπῶν μέγῳ, καὶ πῆρ δῆδιδούς
ὅτ' ἔβημα καὶ τὸν λόγον, ἐδδείκνυται σιωπῶν, μᾶλλον τῶν βοᾶν-
τος, ὅτι κρείττονα νομίζει καὶ ἀφῆρτα πῆρ φερεῖν ἐκείνων.
ὅταν ὄραν ἔστιν αὐτοῖς ἔδρας τε τῆς πῆρτα ἐκ ἀκροῦσιν καὶ
πῆρτα καὶ λαλακῶντας, οὐχ ὅτι τούτων ἀξιοδοῖν αὐτοῖς
ἀλλ' ὅπως ἔστω ἀξιοδοῖν τοῖς πλοῖσι, καὶ χαλακῶσι
καὶ λόγου κατάρχοντας ἐσιωπῶσι καὶ σιωεδρίοις, εἴτα πα-
ραχωρεῖται ὡς κρείττοσι, καὶ μετὰ πῆρτα ῥᾶσα πῆρτα
σιωαπῶν, ἀνὰ πῆρ ἢ διωαπῶν ἢ πλούσιος ἢ ἐνδοξος ὁ ἀνιλέ-
γων. ὡς καὶ μάλιστα δὲ τῆς τοῖα τῆς ἔστω καὶ ἀκρίσῃς καὶ αἰα-
χωρήσῃς αὐτῶν ἔξελέχῃ, ἐκ ἐμπειρίας, οὐδὲ δῆρτα,
οὐδὲ ἠλικίας ὕφειρμόν, ἀλλὰ πλούτοις καὶ δόξῃς. Ἀπελ-
λῆς μὲν γὰρ ὁ ζωγράφος, Μεγαβύζου πῆρτα καὶ ἰσας βουλόρμον λαλῶν, [Ο-
ρᾶς (ἐφη) τὰ παιδάρεα τῶν τῶν μιλῆδα τῆς ὄντας
πῆρτα πῆρτα τῶν νοῦν σιωπῶντι, καὶ τῶν πορφύραν ἐ-
φαῖμα καὶ τῶν χρεῖσι. νῦν δὲ σου κατὰ τῆς πῆρτα ὡς ἂν οὐ με-
μᾶθηκας δῆρτα μῶν λαλῶν.] καὶ Σόλων, Κροῖσου πῆρτα δὲ
δαμονίας ἀφῆρτα μῶν, Τέλλον τῶν τῶν δῆρτα φα-
νῶν Ἀθῆναι, καὶ Βίτων καὶ Κλέοβιν, ἀπεφῆναντο πῆρτα μῶν-
τος. οἱ δὲ χαλακες τοῖς βασιλῆς καὶ πλοῖσι καὶ δῆρτα
τῆς, ἐκ ὀλβίοις μόνον καὶ μακαρίοις, ἀλλὰ καὶ φερεῖται, καὶ
τῆρτα καὶ δῆρτα πῆρτα πῆρτα ἀναγερεῖται. εἴτα τῶν
μῶν Στωϊκῶν ὅσῃ ἀκούσῃ ἐνοὶ ἔστω μῶν, τὸν ὅσον ὁμοῦ
πλούσιον, καλὸν, ἀνὰ μῶν, βασιλέα πῆρτα δῆρτα ὄντων. οἱ δὲ
χαλακες τὸν πλόσιον, ὁμοῦ καὶ ῥῆρτα καὶ ποιητικῶν, ἀνὰ βου-
ληται, καὶ ζωγράφον, καὶ ἀνὰ τῶν ἀποφᾶνοισι καὶ ποδῶν,
καὶ ῥῆρτα μῶν, ἔστω πῆρτα πῆρτα, καὶ ἀπολιμ-
πῆρτα μῶν ἔστων, ὡς πῆρτα Κεῖσων ὁ Ἰμερῶς ἀπελείφῃ
δῆρτα πῆρτα Ἀλέξανδρον. ὁ δὲ ἀφῆρτα μῶν ἠγῆμα κῆρτα
Καρνεάδης ὅτ' ἔλεγε ὅτι πλοῖσι καὶ βασιλέων πῆρτα ἐπ-
πῆρτα μῶν, ἄλλο δὲ ὅσῃ δὲ καὶ χαλῶς μῶν ἠγῆμα. χαλα-
κῆρτα γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ τῆς δῆρτα μῶν ὁ δῆρτα καλῶς ἐπαμῆν, καὶ
ὁ πῆρτα πῆρτα, ἔστω κατὰ κληῖρτα μῶν. ὁ δὲ ἵππος οὐκ
εἰδῶς ὅσῃ φερεῖται ὅσῃ ἰδιώτης ἢ δῆρτα, ἢ πλόσιος ἢ
πῆρτα, ἐκ φῆρτα ἠγῆμα τοῖς μῶν διωαμῶν ὅσῃ δῆρτα.

A orans id vt legat atque emendet. Mithridati regi
cum is rei medicæ studeret, nonnulli fo ciorum se
candos se vrendosque prebuerunt, facto, non ver-
bis, adulantes. testimonium enim peritiæ eius fer-
re videbantur, quod sese ipsi crederent. adeo

Multa sunt rerum diuinarum forma.

Cæterum genus hoc occultarum laudationum,
quod cautionem requirit astutiorē, vt redarguas,
dedita opera propones consilia, argumenta, cor-
rectiones, absurda omnia. nihil enim refellens,
sed omnibus annuens, atque omnia admittens, &
ad singula exclamans bene ac sufficienter habere,
deprehenditur liquidò

B Rogasse compositò, atque aliud sectarier,

nimirum quò laudandi inflandique nanciscere-
tur occasionem. Porro sicut nonnulli dixerunt
picturam esse mutam poesin : sic etiam assentatio
tacentem laudationem quandam habet. Quem-
admodum enim venatores, dum non venari se,
sed iter facere, aut pascere, aut agrum colere fin-
gunt, facilius feras latent : ita adulatores laudan-
do tum maxime penetrant, cum non laudare, sed
aliud aliquid agere putantur. Qui enim acceden-
ti sella locove decedit, aut ad senatum populumve

C verba faciens, vbi videt diuitem aliquem acce-
dere, oratione abrupta huic suggestum & dicendi
copiam tradit : is tacendo melius quam si vocife-
raretur, priores se huic prudentiæ partes deferre
ostendit. Itaque videre licet qui in auditoriis ac
theatris prima sedilia occupent, non quòd se iis di-
gnentur, sed vt diuitibus inde assurgentes atque
concedentes, adulentur. Alii in congressionibus
& concessibus initium dicendi faciunt : deinde si
quis potens, diues, aut nobilis contra differat, faci-
lime tanquam meliori assentiantur, suamque re-
tractant sententiam. Quare apprimè necessarium

D est huiusmodi cessiones locorum & victoriæ, ar-
guere, non peritiæ, virtuti, atative, sed diuitiis &
gloriæ delatas. Etenim Apelles pictor assidenti si-
bi Megabyzo, & de linea nescio quid vmbraque vo-
lenti differere : Nonne vides, aiebat, puerulos i-
stos qui melidem terunt ? tacenti tibi admodum
ii fuerunt intenti, purpuram aurumque admiran-
tes. nunc te rident orsum loqui de rebus iis quas
nò didicisti. Et Solon Cræso de felicitate perqui-
rente, Tellum quendam obscurum Athenis ho-
minem, Bitonemque & Cleobin ipso pronuntiauit
feliciores. Atqui adulator reges, diuites ac magi-
stratum gerentes, non fortunatos modò & bea-
tos, sed & prudentia, arte, virtuteque omnibus su-
periores affirmat. Iam Stoicos quidam ne audire
quidem sustinent, sapienti simul diuitis, pulcri,
nobilis, regis nomen attribuentes. adulatores ve-
rò diuitem iuxta & oratorem, & poetam, & (si ve-
lit) pictorem, tibicinemque pronuntiant, & pedi-
bus velocem, & robustum, cadentes, si cum eo lu-
cta, & à tergo eorum manentes, si cursu certent.

E sicut Crisson Himeræus cursu cum Alexandro
certans dedita opera posterior fuit : quòd & a-
nimaduersum ægrè tulit rex. Carneades dicebat
diuitum ac regum filios nihil aliud bene ac rectè
discere, quam equitare. quippe magistri in ludis
iis assentantur, & qui colluctatur vltro se incli-
nat. equus nulla habita ratione, priuatus an
princeps, pauper an diues insideat, eum qui
regere non didicit, præcipitem excurit.

Palmer.

Stultè itaq; ac fatuè Bio, qui agrum laudando pu-
tabat se redditurū fertilem ac frugiferum potiùs,
quàm fodiendo & colendo. Non tamen homo
absurdè facit laudans, vbi id iis qui laudantur est
vtilè. Atque ager quidem laudando non fit dete-
rior: hominem infant ac perdunt qui immeritò
laudant. Verùm de his satis. deinceps de libertate
agamus. Oportuit sanè, quemadmodum Patro-
clus Achillis arma cùm indueret, & equos eius ad
pugnam educeret, solam nō ausus fuit contrectare
Peliadem hastam: ita adulatorem quoque dum a-
mici insignia atque cultum sibi circumponit, so-
lam libertatem, vt gestamen amicitia eximium,

Grande, graue, & validum, --

in actam inimitatamq; relinquere. Nunc quando
adulatores reprehensiones metuunt quibus obri-
sum, pocula, dieteria ac iocos sunt obnoxii, ideoq;
superciliosè adsentantur ac tetrico vultu, vitupe-
rationis aliquid & increpationis admiscentes: a-
gedum hanc quoque partem examinemus. Puto
autè sicut in Menandri comœdia falsus Hercules
in scenam progreditur, clauā gestans non validā,
neque robustam, sed figmentum quoddam inane
ac molle: ita experientibus visum iri libertatem a-
dulatores laxam, & pondere vehementiaq; caren-
tem, ac simile quicquam habentem cum ceruicali-
bus mulierū. hæc enim cum videantur capitibus
reniti debere atque obfistere, multo magis cedunt
iis ac subsidunt: & adulterina ista libertas inanem
ostentans ac mendacem & intus vitiosam molem,
sublimis atq; inflata est, vt in sese concidens abri-
piat secum eum qui in ipsam impigit. Nam vera &
amici propria libertas peccates adoritur, adfertq;
salutarem & tutelarem dolorem, mellis in morem:
quod cū vlcerosas partes mordeat atq; expurget,
cætera vtilè est ac dulce, qua de libertate suo pec-
liari loco dicitur. At adulator primò quidè acer-
bitatem quandam aduersus eos quibus insidiatur
præ se fert, iracundum se & implacabilem gerens.
nam seruis eius difficilis est, promptusq; ad insul-
tandum peccatis domesticorū atque cognatorū:
nihil eorum qui foris sunt laudare, nihil admirari,
despicere omnia, nemini ignoscere, calumniosè
ad iram alios prouocare, laudè odii in malos con-
cepti venari, vt qui volens non facilè libertatè ad-
uersus eos nō vsurparet, aut in gratiam eorū quic-
quam vel faceret vel diceret. Deinde vera & gra-
uia eius cui adulatur peccata omnia simulans se
nescire, in exiguas & externas culpas grauitè ac
cum contentione quadā & vehemètia inuehitur:
puta si quid supellectilis malè est collocatum, si
incommodè habitat, si tonsuram, amictumve ne-
glexit, si canem equumve non rectè curauit. At
si parentes contemnit, liberos negligit, vxorem
cõtumeliosè tractat, domesticos despectui habet,
pecuniam prodigit: omnia hæc nihil ad se adu-
lator pertinere putat, ad hæc mutus est, hiscere
non audet. non aliter, quàm si aleiptes athletam si-
nat inebriari ac libidini indulgere, eundemque
gutti olearii aut strigilis gratia grauitè obiurget.
aut grammaticus ob tabellam ac stylum incre-
pans puerum, solæcisimos eius barbarismosve dif-
simulet. aut si rhetor ineptus ac ridiculus de ipsa
oratione nullum ferens iudicium, vocem culpet,

πλήτων μὴ παρδὶ πρὸς δέλτου καὶ γραφείου, σολεικίζοντος ἢ καὶ βαρβαρίζοντος, οὐδὲ κωνάκωφον. τοιοῦτος γὰρ ὁ χό-
λαξ οἷος ῥήτορος φαύλου καὶ κατὰ γλώσσης μηδὲν εἰπεῖν πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τῆς φωνῆς ἀπαιῶσθαι

A δὴν τὸν καὶ ἀβέλτερον τὰ τοῦ Βίωνος, εἰ τὸν ἀγρὸν ἐ-
μελλεν ἐγκωμιάζων εὐφορὴν ποιεῖν καὶ ὄκαρπον, οὐ
αὐτὸ ἀμύρταλιν ἐδόκει τοῦτο ποιεῖν μάλλον ἢ σκάπτων καὶ
πράγματ' ἔχων. οὐ τὸν οὐδὲ ἀδελφὸς ἀπὸ τοῦ αὐ-
εἰ ἔπαυαν, εἰ τοῖς ἐπαγουμένοις ὠφέλιμος ἔστι καὶ πάμ-
φορος. ὁ μὲν γὰρ ἀγρὸς οὐ γίνεται χείρων ἐπαγουμένος
ἀδελφὸν δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψυδράς καὶ
παρ' ἀξίαν ἐπαγουῶτες. ταῦτα μὲν οὖν ἀποχρηστέα
τούτων. ἐφεξῆς δὲ τῆς παρρησίας ἰδωμεν. εἶδει μὲν γὰρ,
ὡς ὁ Πάτρικλος τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὄπλα περὶβαλλόμε-

B νος, καὶ τοῖς ἵπποις ἐξελαιῶν ὅτι τὴν μάχην, μόνος
οὐκ ἐτόλμησεν τῆς πηλιάδος ἦγειν, ἀλλ' ἀφῆκεν, οὕτω
τὸν χέλακα, τοῖς τῶ φίλου σκωλοποιούμενον καὶ ἀσπλατ-
τόμενον ἐπισημοῖς καὶ συμβόλοις, μόνῳ τ' παρρησία. ὡς-
πρὸς ἐξάρτητον βίασθημα φιλίας βελτὸν, μέγα, εἰσβαρὸν, κα-
ταλιπεῖν ἀήκων καὶ ἀμίμητον· ἐπεὶ ὁ φεύγοντες τὸν ἐν γέ-
λωπι καὶ ἀκράτῳ καὶ σκώμμασι καὶ παιδιῶσι ἐλέγχον, εἰς
ὄφρῳ ἀγροῦσι ἤδη τὸ πρῶτον καὶ χελακῶσιν ἐσκυ-
δραπακῆτες, καὶ φέρον πῖν καὶ νοῦσιν πρὸς ἀμυγνύουσι,
φέρε μὲν δὲ τὸ πρῶτον ἀβασιάνισον. οἶμα δὲ, ὡς-

C πρὸς ἐνκαμψία Μεναιδρὸς ψυδρῶσιν ἀδελφῶσιν, ῥόπα-
λον καμψίαν, οὐ εἰσβαρὸν, οὐδὲ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ χαλόν τι πλά-
σμα καὶ ἄκακον, οὕτω τ' τῶ χέλακος παρρησία φανεῖσθαι
πειρωμένοις μαλακίῳ καὶ ἀβαρῆ, καὶ τόνον οὐκ ἔχουσαν
ἀλλὰ τῶ τὸν τοῖς τῶ γυναικῶν πρὸς κεφαλαῖσι δρῶσαν,
ἀδοκίμῳ τῆς κεφαλῆς ἀντερεῖδ' ἢ καὶ ἀντέχῃ, ἐνδίδωσι
καὶ πρὸς εἰς μάλλον, ὡς πρὸς ἢ κίβδηλος αὐτῆ παρρησία κενὸν
ἔχουσα καὶ ψυδρῆ καὶ ὑπουλον ὄκων, ἐξήρη καὶ ἄδνησεν, ἵ-
να συσαλῆσα καὶ συμπεσοῦσα δέξηται καὶ συνεπιπασσῆ-
ται τὸν κατὰ φερόμενον εἰς αὐτῶν. ἢ μὲν γὰρ ἀληθῆς καὶ φι-

D λικῆ παρρησία τοῖς ἀμύρταλοῖς ἐπιφύεται, σωπῆριον ἐ-
χουσα καὶ κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὡς πρὸς τὸ μέλι τὰ ἡλικῶ-
μενα δάκρυσα καὶ καθαίρουσα, πάλλα δὲ ὠφέλιμος οὖσα
καὶ γλυκεῖα, πρὸς ἢ ἰδρὸς ἔσται λόγος· ὁ δὲ χέλαξ πρὸς
τὸν μὲν ἐνδεδύεται τὸ πικρὸς εἶναι καὶ πρὸς ἀπερχῆς καὶ ἀ-
παράτητος ἐν τοῖς πρὸς ἑτέροις. (οἰκέταις τε γὰρ αὐτῆ χα-
λεπὸς ἔστι, καὶ συγχεῶν καὶ οἰκείων ἐπεμειῶσαι δεινὸς ἀ-
μύρτημασι, καὶ μηδὲνα θαυμάσαι, μηδὲ σμηνῶσαι τῶ
ἐκπὸς, ἀλλ' ἄπορῶσιν. ἀσηνῶσιν δὲ καὶ ἀβάβλος ἐν
τῶ πρὸς ὄργῳ ἑτέροις παρρησία, θηρώμενος μισοπονη-

E εἰας δόξαν, ὡς οὐκ ἀνέκων ὠφέλιμος παρρησίας αὐτοῖς, οὐ-
δὲ ποιήσας ὁσδὲν, οὐδὲ εἰπὼν πρὸς χέλι) ἔπειτα δὲ τῶ
μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἀμαρτημάτων ὁσδὲν εἰδέναι
πρὸς ποιούμενος, ὁσδὲν γινώσκειν, πρὸς δὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
ἐκπὸς ἐλλείμματ' ἀεινὸς αἰῶν, καὶ μὲν τόνου κατὰ φασθαι
καὶ σφοδρότητος, ἀν' οὐδὲ ἀμελῶς ἰδῆ καίμενον, ἀν' οἰ-
κίωτα φαύλας, ἀν' ὀλιγαρχίῳτα κρυφαῖς ἢ ἀμπεχόνις, ἢ
κινῶσι πῖνος ἢ ἵππου μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιμελούμενον· γινέων
δὲ ὀλιγαρχία, καὶ πᾶσων ἀμελῆς, καὶ ἀπῆρτα γαμετῆς, καὶ
πρὸς τοῖς οἰκείοις ἄπορῶσιν, καὶ χελημῶν ὄλεθρος ὁσδὲν ἔστι

F πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀφωτος ἐν τοῖς καὶ ἀτολμος, ὡς πρὸς ἀ-
θλητῶν ἀλείψῃς ἐάν μεθύειν καὶ ἀκροατῶσιν, εἴτα πρὸς
ληκῶν χαλεπὸς ὢν καὶ ἑλεγχίδος· ἢ γραμματικὸς ἐπι-
πασσῆται τὸν κατὰ φερόμενον εἰς αὐτῶν. ἢ μὲν γὰρ ἀληθῆς καὶ φι-

καὶ χαλεπῶς ἐγκαλεῖν ὅτι τὴν ἀρετήν ἀφαιρῆται
 ψυχροποτῆς· καὶ σύνθεσμον κελδοθεῖς ἀθλιὸν διελ-
 θεῖν, ἀπῆρατα δὲ χαρπῖον ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφεία
 μιᾶσιν καὶ ὀλίγοσιν ἀποκαλεῖν. οὕτως δὲ καὶ Πτολε-
 μαῖος φιλομαθεῖν δοκῶσι, πᾶσι γλώττης καὶ στιχιδίου
 ἐπεινον δασπ. ἄρ. καὶ ἰσοείας μαχόμενοι, μέχρι μεσῶν νυκτῶν ἀπέπεινον,
 ὡμότητι δὲ χρωμένων καὶ ὕβρει, καὶ τυμπανίζοντος καὶ
 πλουῦτος, ὁσδεῖς ἐνέστη τῶν τούτων. ὡς ἄρ' οὖν εἴτις
 ἀνδρῶν φύμαλα καὶ σῦντας ἔχοντος, ἰατρικῶ σμι-
 λῶ τὰς τεύχας τέμνοι καὶ τοὺς ὄνυχας, οὕτως οἱ κλέα-
 κες τὴν παρρησίαν πρὸς τὰ μὴ λυπούμενα μέρη μηδὲ
 ἀλγῶντα πρὸς φέρονται. ἐπὶ δὲ τούτων ἔτεροι πρῶτουρῶ-
 τεροι, καὶ πρὸς ἠδονῶν χρωμένων τὰ παρρησιάζεσθαι καὶ
 ψέγειν. καθά ἄρ' Ἀγίς ὁ Ἀργεῖος, Ἀλέξανδρου γελω-
 τοποιῶντι μεγάλας δωρεὰς δόντος, ὑπὸ φθόνου καὶ λυ-
 πῆς δέξεσθαι, [Ὡς τῆς πολλῆς ἀπορίας. ὅτι πρὸς φαι-
 νος δὲ τοῦ βασιλέως πρὸς αὐτὸν ὄργη, καὶ δὴ Τίσι λέ-
 γεις, εἰπόντος, Ομοιογῶ (Φησὶν) ἀρθεσθαι καὶ ἀνδρα-
 κτεῖν, ὁρᾶν ὑμᾶς τοὺς ἐκ Διὸς γηγόντας ἀπύρτας, ὁ-
 μοίως κλάσθαι ἀνδρῶν καὶ κατὰ γέλαστος χαίρουσας, καὶ γὰρ
 Ἡρακλῆς Κίρκῶν φίποι, καὶ σφλίωσις ὁ Διόιστος ἐτέρπε-
 το, καὶ τῶν σοὶ τούτοις ἰδεῖν ὅστιν ὀδοκίμοι ὄντας.] Τιβερίου
 ἢ Καίσαρος εἰς τὴν σύγκλητον ποτε παρελθόντος εἰς τὴν κρηλικῶν
 αἰσῶν ἐφη δεῖν ἐλθεῖν ὄντας παρρησιάζεσθαι, [καὶ μηδὲν
 ὑποσέλλεσθαι, μηδὲ ἀποσιωπῆσαι συμφορῶντων. ἀνατί-
 νας δὲ πρὸς ἕως ἡμερῶν αὐτῶν σιωπῆς, καὶ τὸ Τιβερίου
 πρὸς ἕρως, Ἀχρυσον (ἐφη) Καίσαρ, ἄσοι πάντες ἐκκαλυ-
 μῶν, ὁσδεῖς ἢ ἔλμα φανεράς λέγειν ἀμελῆς σαυτῶν, καὶ πρὸς
 ἴεσθαι δὲ σῶμα, καὶ κατὰ φύχης αἰ φρονήσι καὶ πόνοις ὑπὸ ἡ-
 μῶν, ἔτε μὴ ἡμέραν, ἔτε νύκτωρ ἀναπαύομενος.] πολλὰ
 ἢ αὐτῶν ποῖα ἄτα σιωπῶντος, εἰπεῖν φασὶ τὴν ῥήτορα Κλάσιον
 Σόληρον, [Αὐτὴ πᾶσι τὴν παρρησίαν τὸν ἀνδρῶν ἀποκτείν.]
 καὶ ταυτὶ μὲν ἐλάττω ὅστιν· ὁσδεῖς ἢ ἡδὴ χαλεπὰ καὶ λυμῶ-
 νόμῳ τοὺς ἀνοήτους· ὅταν εἰς τὰ ἐναντία πάθῃ καὶ νοσήμαλα
 κατηγοράσιν, ὡς ἄρ' Ἰμέριος ὁ κλέσθης τῶν πλοισίων ἰνα ἀν-
 ελθεῖν ὀρώταλον καὶ φιλαργυρώταλον Ἀδύνησιν, ὡς ἄσων ἐ-
 λθοῖν καὶ ἀμελῆ, καὶ πρὸς ἴεσθαι κακῶς μὲν τὴν τέκνων· ἢ τοὺς
 ἀσώτοις αὐτῶν καὶ πολυτελεῖς εἰς μικρολογίαν καὶ ῥυπα-
 εῖαν ὀνειδίζουσιν, ὡς ἄρ' Νέρωνα Τίτος Γεβρώνιος· ἢ τοὺς ὠ-
 μαῖας καὶ ἀγρίως πρὸς φερονμένοις ἀρχόντας ὑποκρίοις, ἀ-
 ποθέσθαι κελδοθεῖς τὴν πολλὴν ὀπιείκειαν, καὶ τὴν ἀχαρῶν ἔλεον
 καὶ ἀσύμφορον. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ὁ τὸν δὴ καὶ βλάκα
 καὶ ἀβέλτερον, ὡς δὴ τὸν πῖνα καὶ πρῶτουρῶν φυλάττεσθαι καὶ
 δεδιέναι πρὸς ποιούμενος· καὶ ὁ τὸ βασιλείου δὲ καὶ τὰ κα-
 χολογῆν αἰεὶ καὶ ψέγειν χαίροντος, ἀπὸ πρὸς φερον εἰπα-
 νέσθαι πῖνα τῶν ἐπιδόων, καθά ἄρ' ὁμοῖος καὶ ἀπὸ πρὸς φερον ὡς νό-
 σημα τῶν ἔχοντος, Ἀνδρῶν εἰπαμνῆς μηδενὸς ἀξίους. τίς
 γὰρ οὗτος ὅστιν, ἢ τί λαμῶσιν ἢ πεποιήκεν, ἢ καὶ εἰρήκε; μά-
 λιστα δὲ πρὸς τοὺς ἔρωτας τοὺς κρηλικῶν ὀπιείκειαν
 καὶ πρὸς ἐκκαλοῖσιν. ἀδελφοὺς μὲν γὰρ ὁραίντες ἀφαιρο-
 μένοις, ἢ γονέων ὑπὸ φερονουῶντας, ἢ πρὸς γυναικάς αὐτῶν
 ὑπὸ φερονουῶντας, οὔτε νοσητοδῶν, οὔτε ἐκκαλοῖσιν, ἀλ-
 λά καὶ πρὸς ἐπιτείνουσι τὰς ὄργας. Οὐ γὰρ ἀσάτη σαυτοῦ,
 καὶ σὺ τούτων ἀπίος, αἰεὶ πρὸς φερονουῶντας καὶ
 φερονουῶντας. εἰ δὲ πρὸς ἐπῆσαν ἢ μοιχεύσειαν ἐρωμένην

A incusetque graviter quod frigida potu artetiam
 corrupas: vel perlegere iussus miserè compositū
 scriptum, charta asperitatem infectetur, & librarii
 impuritatem atq; focordiam. Ita planè cum videretur
 Ptolemæus litteris operâ dare, de glossa aliqua,
 versiculo, aut historia vsq; ad mediam noctē
 disputationes vnâ traxerunt eius affecta: neq; in
 tanto tamen numero quisquâ fuit qui cum inhi-
 beret crudeliter agentem ac contumeliosè, atro-
 ciaq; supplicia exercentem. Denique adultores
 suam libertatem iis duntaxat adhibètes, quæ neq;
 lædūt neque dolent, perinde faciunt ac si quis ho-
 minis à tuberculis ac fistulis laborantis crines vn-
 guetq; cultro medico defecet. Sunt alii his etiam
 astutiores, qui libertatem vituperationesq; ad vo-
 luptatē cōciliandam accommodant. Sic Agis Ar-
 giuus, cum Alexander cuidâ scurræ magna daret
 dona, præ invidia ac dolore exclamauit, Proh rem
 absurdissimam. cumq; iratus rex se ad eum con-
 uertisset, & Quid ais dixisset: Fateor, inquit, indi-
 gnari me ac molestè ferre quod vos loue genitos
 omnes video hominibus adulantibus ac ridiculis
 vti. nam & Hercules Cercopibus quibusdam, &
 Bacchus Silenis sese oblectauit, & tales apud te in
 precio esse manifestum est. Tib. Cæsare aliquan-
 do in curiam progresso, quidam adulatorū surre-
 xit, dixitq; liberorum hominum liberâs debere esse
 voces, nihilque dissimulandum aut reticendum
 eorum quæ prodesent. Qua oratione cum omniū
 attentionem excitasset, facto ei silentio, & Tibe-
 rio auscultante, Audi, inquit, Cæsar quid in te vni-
 uersi desideremus, nemo tamen audet palâm elo-
 qui. Negligis te ipsum, corporisq; rationem tui nō
 habes: sed te curis quas pro nobis geris neque in-
 terdiu neque noctu quietem capiendo atteris.
 cumq; multa id genus collegisset, Cassium aiunt
 Seuerum rhetorem dixisse, Ista hunc hominē li-
 bertas perdet. Atque hæc quidem leuiora sunt. Il-
 la verò grauia iam & exitiosa imprudentibus, cum
 contraria verorum vitia ipsis obiiciuntur. Ita Hi-
 merius assentator diuiti cuidam Athenis illibera-
 lissimo auarissimoque homini prodigalitem ex-
 probrauit ac focordiam, fore inquiens vt aliquan-
 do cum liberis probè esuriret. Aut cum sumtuosis
 ac prodigis sordes obiiciunt nimiamq; parsimo-
 niam, vt Neroni fecit T. Petronius. Vel cum prin-
 cipes, à quibus subditi crudeliter inhumaniter-
 que tractantur, deponere iubent nimiam cle-
 mentiam, intempestiuamque & inutilem mise-
 ricordiam. Quorum simile est si quis cauere se &
 metuere vtpote callidum versutumq; hominem
 simulet eum, qui stupidus sit & fatuus, aut inuidū
 ac maledicum assiduisque gaudentem reprehensionibus,
 fortè ad laudandum aliquem præclarum virum se
 conuertentem, corripiat, inapugnetque, & liberalitatem
 hanc laudandi, velut vitium ei in hærens carpat,
 dicens: Homines laudas nullius precii. quis enim est
 hic, aut quid præclari fecit dixitve? Maximè verò
 adultores in amoribus adoiuntur suos, ignemque
 augent. Fratres enim cum vident dissentire, aut
 parentes despicere, aut insolenter vxorem tractari:
 neque verbis castigant, neque reprehendunt, sed iras
 etiam amplificunt. Non enim, inquiunt, sentis qui
 sis. ipse causa es huius mali: semper enim obsequentem
 te ac submissum præbuisisti. Verum vbi ex ira &
 obtreccatione animus exarsit meretricis

aut

aut adulteræ amore, ibi tum splendida cum liber-
tate adulator præstò est, ignem igni superaddens,
amorque patrocians, & amatorem eo nomine
incufans, quòd multa non amatorie agat, dura
multa & digna reprehensionibus faciat: occinit-
que illud,

Ingrate tam crebris amoris osculis.

Sic Antonio amici flagranti Ægyptiæ amore
persuaserunt ipsum ab ea amari, duritiemque ei
& superbiam exprobrauerunt. Illa quidem, aie-
bant, tanto regno vitæq; ratione beata dimissis,
amore tui perit, tua castra sequens habitu pellicis.

Sed tibi non ulla mens est placabilis arte,

qui negligis illam his animi molestijs conflitan-
tem. ille autem reprehensionibus his iniustitiæq;
insimulationibus magis quam laudibus gaudens,
non sensit eo se ipso dum castigari putat peruerti.
Similis est enim ista libertas moribus lasciuarum
mulierum, eo qui videtur esse dolore excitans vo-
luptatem ac titillans. Ac sicuti merum, quod alio
qui aduersus cicutam valet, si cicutæ admisceatur,
facit vt resisti veneno plane non possit, ob caloré
celeriter ad cor penetranti: ita mali cum sciant li-
bertatem dicendi magnum aduersus assentatio-
nem esse præsidium, illa ipsa ad adulandum ab-
vtuntur. Quapropter ne Biantis quidè dictum vi-
tio planè caret, qui interrogatus quodnam ani-
malium esset molestissimum, respondit, ferorum
quidem, tyrannum: cicutum autem, adulatorem.
Verius enim dici poterat, adulatorum quosdam
esse mansuetos, qui balnea & mensas sectantur.
qui verò curiositatē, calumnias, & malignitatem
suam veluti polypus flagella in ipsas vsque ædes &
gynæcea protendant, læuos esse, ferosque & in-
tractabiles. Vna cauendi tales insidias ratio est,
quod sciendum atque in prompta semper haben-
dum est memoria, cum animi pars vna veritati at-
que honestati dedita rationi rectè obtemperet: al-
tera bruta sit, falsi appetens, incertisque obnoxia
motibus: amicum semper meliori parti se accom-
modare consiliarium atque monitorem, instar
medici sanitatem augentis atque conseruantis.
adulatorem verò brutæ & cupiditatibus addictæ
parti se applicare, eamq; prauis voluptatibus sub-
mittendis scabere ac titillare, & à rectæ rationis
obsequio auertere. Quemadmodū verò cibi qui-
dam sunt, qui neque sanguini, neq; spiritibus neq;
neruis neq; medullis virium quicquam apponūt,
sed pudenda tantum erigunt, ventrem suscitant,
ac carnem generant putridam & morbosam: sic
adulatoris oratio nihil sobriæ ac rationis impe-
rio obsequenti parti adijcit. sed cum semper vel
amoris aliquam conciliet voluptatem, vel iram
inconsultam augeat, aut ad inuidentiam exci-
tet, aut molestum inanemque arrogantia fastum
ingeneret, vel dolorem lamentando augeat, vel
malignitatem, illiberalitatem, infidelitatemve
nouis quibusdam calumnijs atque prælagijs ex-
asperet, meticulosamve & suspicacem reddat,
non faller eos qui animū attendunt. semper enim
sub aliquem subit animi affectum, eumque sa-
ginat, bubonis instar subinde morbofis & in-
flammatis animi motibus adnascens. Irasce-
ris: puni, inquit. appetis: eme. metuis: fugia-
mus: suspicaris: crede. Quòd si circa hos mo-
tus non ita facile deprehendi possit, ob vim
& vehemenciam rationis eum repellentis, tamen in minoribus capiatur facilius, eundem sese gerens.

A κνησιός τις εἰς ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας ὑποχρήσται, παρέστι ^{κνησιός κνησίου}
μέτ' ἀπαρρησίας λαμπράς ἢ χαλαρείαι, πῦρ ἔπι πῦρ ἐπέσι-
φύουσα, καὶ δικαιοδορῶν μὴ, καὶ κατηγερούσα τῶ ἐρω-
τός, ὡς ἀνέρεσα πολλά καὶ σκληρὰ καὶ νεμεσῆτα ποιοῦντος.

Ὡς δεχάρισε τὴν πυκνὴν φιλημάτων. οὕτως Ἀντωνίου
οἱ φίλοι τῆς Αἰγυπτίας ἐράντα καὶ καὶ οἰκίον ἀνέπειθον ὡς ὑπὸ
ἐκείνης ἐρώτῳ, καὶ λοιδοροῦντες ἐκάλουν ἀπαθῆ καὶ ὑπερ-
φανον. Ἡ μὲν γυνὴ καὶ ἑταίροισι βασιλείαν ἐστάντων καὶ
ἀφαιτίας δὲ δαίμονας, φθίρεται μὲν ἑδ' ἐρατευομένη,
ἐξήμα παλλακίδος ἐχουσα.

B Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀκλήλητος νόος ἔστι, καὶ περὶ-
εἶς αὐτῷ ἀνωμύλιον. οἱ δὲ ἠδέως δὲ ελεγχόμενος ὡς ἀδι-
κῶν, καὶ τοῖς κατηγερούσι χαίρων, ὡς ἑστὲ τοῖς ἐπαυνοῦ-
σιν, ἐλένηται πρὸς τοὺς δόκοντι πρὸς δεξιὰς ἐφ' οὐδὲν.
ἔοικε γὰρ ἡ τοιαύτη παρρησία τοῖς τῶν ἀκαλείων δὴ γήματα
γυμνασίων, ἐγείρουσα καὶ γρηγορίζουσα πρὸς δόκοντι λυ-
πεῖν τὸ ἠδονίον. καὶ κατὰ τὸ ἄκρον ἀγῶνος βοηθοῦ-
σα πρὸς τὸ κῶνειον, ἀν' ἐμύξωσι πρὸς ἐσθλόντες αὐ-
τῶν, κομιδῆ ποιοῦσι τῶ τῶ φαρμάκου διώματι ἀβοήθη-
τον, ὅξέως ἀναφερομένη ἔπι τῶ καρδίῳ ὑπὸ θερμώ-
τητος, οὕτως τῶ παρρησία ὅτις ἀμύνοι μέγα βοήθημα
πρὸς τῶ χαλαρείαι οὐσαν οἱ ποιητοῖ, δι' αὐτῆς χαλαροῦ-
σι τῆς παρρησίας. ὅθεν ἑστὲ ὁ Βίας ἀπεκρίνατο καλῶς πρὸς
πυθιομύλιον ἢ τῶν ζῶων χαλεποτάτων ἔστι, ἀποκρινάμενος
ὅτι τῶ μὲν ἀγῶνι ὁ τύραννος, τῶ δὲ ἡμέρων ὁ κῶλεξ.
δηγῆτερον γὰρ ἢ εἰπεῖν ὅτι τῶ χαλακῶν ἡμεροῖ μὲν εἰσιν
οἱ περὶ τὸ βαλανεῖον οὗτοι καὶ περὶ τῶ τεράπειζαν. ὁ δὲ εἰς
τῶ δαμάπια καὶ τῶ γυμνασίων ἐκτείνων ὡς τῶ πλε-
κτῆνας τὸ πολυπλοῦτον καὶ ἀφάβολον καὶ κακῆτης, ἀ-
γῆρος καὶ θηριώδους καὶ δεσμεταχείριστος. εἰς δέ τις ἔοικε

C τῶ εἰς τὴν φυλακῆς, τῶ γινώσκον καὶ μνημονόζον ἀεὶ ὅτι τῆς
ψυχῆς τὸ μὲν ἀληθινὸν καὶ φιλοκαλον καὶ λογικὸν ἐχούσης,
τὸ δὲ ἄλογον καὶ φιλοψευδὲς καὶ παθητικόν, ὁ μὲν φίλος
ἀεὶ τῶ κρείττονι παρέστι σύμβουλος καὶ σωτήρ, ὡς τῶ
ἰατρὸς τὸ ὑγιαῖνον αὐξων καὶ ἀφαιφύλακτον, ὁ δὲ κῶλεξ τὸ πα-
θητικὸν καὶ ἄλογον πρὸς ἀκαλείων, καὶ τῶ πῦρ καὶ γρη-
γορίζει καὶ ἀναπειθῆ καὶ ἀφίσησι τῶ λογισμοῦ, μηχρῶ-
μῶνος αὐτῶ ποιητοῖς ἵνας ἠδοναθείας. ὡς τῶ οὖν τῶ σιτίων
ἔστι ἀ μῆτε αἵματι πρὸς φύεται, μῆτε πιδύματι μῆτε
νδύροισι ἵνα πόνον ἢ μυελοῖς πρὸς στήθισιν, ἀλλ' ἀμύδια πα-

D ἑρακλῆς, κοιλία ἐγείρει, καὶ ἄρκα ποιεῖ ἑαδραὶ καὶ ὑπουλον,
οὕτως ὁ τῶ χαλακῶς λόγος ἑστὲν ὅ σωφρονοῦντι καὶ λογ-
ζομύλιον πρὸς στήθισιν, ἀλλ' ἠδονίῳ ἵνα ἠθασθῶν ἐρωτος,
ἢ θυμὸν ἐκτείνων ἀμύθητον, ἢ διερεθίζων φθόνον, ἢ φρονημα-
τός ὅκον ἐμποικῶν ἐπαχθῆ καὶ μῆνον, ἢ λύπη στυμπεθρῶων,
ἢ τὸ κακῆτης καὶ ἀειδίθερον καὶ ἀπεισον, ἀεὶ πη ἀφάβο-
λαῖς καὶ πρὸς ἀκαλείων δριμύ καὶ ψοφοδεῖς ποικῶν καὶ ὑπε-
πιον, οὐ ἀφάβῳ ἑστὲν τῶ πρὸς ἐχόντα. ἀεὶ γὰρ ὑφορμῆ
ἵνα πάθῃ, καὶ τῶ πῦρ παίρνει, καὶ παρέστι βουβαῖνος δίκλιον ἐκ-
σοτε τοῖς ὑποούλοισι καὶ φλεγμαῖνοισι τῆς ψυχῆς ὅτι γινώ-
μῶνος. Ὁ γὰρ ζῆς καὶ λασον. ὅτι θυμῶν: ὡνισσα. φροθῆ: φῶγω-
μῶν. ὑπονοεῖς: πίστευσον. αὐτὸ δὲ περὶ ταῦτα δεσφῶρετος ἢ τῶ
πάθῃ, ἀφά σφοδρότητα καὶ μέγιστος ἐκχρῶσι μῶνον τῶ λο-
γισμοῦ, περὶ τῶ λοιπὰ λαβῶν παρέξῃ μῶνον, ὁμοῖος ὢν.

E ἑρακλῆς, κοιλία ἐγείρει, καὶ ἄρκα ποιεῖ ἑαδραὶ καὶ ὑπουλον,
οὕτως ὁ τῶ χαλακῶς λόγος ἑστὲν ὅ σωφρονοῦντι καὶ λογ-
ζομύλιον πρὸς στήθισιν, ἀλλ' ἠδονίῳ ἵνα ἠθασθῶν ἐρωτος,
ἢ θυμὸν ἐκτείνων ἀμύθητον, ἢ διερεθίζων φθόνον, ἢ φρονημα-
τός ὅκον ἐμποικῶν ἐπαχθῆ καὶ μῆνον, ἢ λύπη στυμπεθρῶων,
ἢ τὸ κακῆτης καὶ ἀειδίθερον καὶ ἀπεισον, ἀεὶ πη ἀφάβο-
λαῖς καὶ πρὸς ἀκαλείων δριμύ καὶ ψοφοδεῖς ποικῶν καὶ ὑπε-
πιον, οὐ ἀφάβῳ ἑστὲν τῶ πρὸς ἐχόντα. ἀεὶ γὰρ ὑφορμῆ
ἵνα πάθῃ, καὶ τῶ πῦρ παίρνει, καὶ παρέστι βουβαῖνος δίκλιον ἐκ-
σοτε τοῖς ὑποούλοισι καὶ φλεγμαῖνοισι τῆς ψυχῆς ὅτι γινώ-
μῶνος. Ὁ γὰρ ζῆς καὶ λασον. ὅτι θυμῶν: ὡνισσα. φροθῆ: φῶγω-
μῶν. ὑπονοεῖς: πίστευσον. αὐτὸ δὲ περὶ ταῦτα δεσφῶρετος ἢ τῶ
πάθῃ, ἀφά σφοδρότητα καὶ μέγιστος ἐκχρῶσι μῶνον τῶ λο-
γισμοῦ, περὶ τῶ λοιπὰ λαβῶν παρέξῃ μῶνον, ὁμοῖος ὢν.

F ἑρακλῆς, κοιλία ἐγείρει, καὶ ἄρκα ποιεῖ ἑαδραὶ καὶ ὑπουλον,
οὕτως ὁ τῶ χαλακῶς λόγος ἑστὲν ὅ σωφρονοῦντι καὶ λογ-
ζομύλιον πρὸς στήθισιν, ἀλλ' ἠδονίῳ ἵνα ἠθασθῶν ἐρωτος,
ἢ θυμὸν ἐκτείνων ἀμύθητον, ἢ διερεθίζων φθόνον, ἢ φρονημα-
τός ὅκον ἐμποικῶν ἐπαχθῆ καὶ μῆνον, ἢ λύπη στυμπεθρῶων,
ἢ τὸ κακῆτης καὶ ἀειδίθερον καὶ ἀπεισον, ἀεὶ πη ἀφάβο-
λαῖς καὶ πρὸς ἀκαλείων δριμύ καὶ ψοφοδεῖς ποικῶν καὶ ὑπε-
πιον, οὐ ἀφάβῳ ἑστὲν τῶ πρὸς ἐχόντα. ἀεὶ γὰρ ὑφορμῆ
ἵνα πάθῃ, καὶ τῶ πῦρ παίρνει, καὶ παρέστι βουβαῖνος δίκλιον ἐκ-
σοτε τοῖς ὑποούλοισι καὶ φλεγμαῖνοισι τῆς ψυχῆς ὅτι γινώ-
μῶνος. Ὁ γὰρ ζῆς καὶ λασον. ὅτι θυμῶν: ὡνισσα. φροθῆ: φῶγω-
μῶν. ὑπονοεῖς: πίστευσον. αὐτὸ δὲ περὶ ταῦτα δεσφῶρετος ἢ τῶ
πάθῃ, ἀφά σφοδρότητα καὶ μέγιστος ἐκχρῶσι μῶνον τῶ λο-
γισμοῦ, περὶ τῶ λοιπὰ λαβῶν παρέξῃ μῶνον, ὁμοῖος ὢν.

καὶ γὰρ ἐν ὑποψίᾳ κραπάλης ἕως ἢ πλησμονῆς γρόμυ-
 ρον, καὶ διαζόντα πρὸς λουτροῦ καὶ ἑσθῆς, ὁ μὲν φίλος ἐ-
 φέξει, φυλάττειν καὶ πρὸς ἄλλοις παραμῶν· ὁ δὲ κλέαξ
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἔλκει, καὶ κελθεῖ νεαρόν τι πρὸς ἀπηνάει,
 καὶ μὴ κακῶν ἀναπαύσει τὸ σάμα. καὶ πρὸς ὄδον ἢ πλοῦν
 ἢ ἕνα πρὸς ἄλλο ὁρᾷν ἀπομαλθακίζοντα, οὐ φησὶ κατε-
 πείγῃν τὸ χαρῶν, ἀλλὰ τῶν ποιῶν ὑποφρονέουσι, ἢ πέμ-
 ψαντα ἔτερον. ἀντὶ τὸ ὑποφρονέουσι δὲ γέροντες οἰκείῳ ἕντι δα-
 νεῖσιν ἢ ἐπιδώσειν, μετὰ μέληται μὲν, ἀδῆται δὲ, τῆ χει-
 ρονι ῥοπή πρὸς τῆς ἑαυτὸν ὁ κλέαξ ἐπέρωσε τίω εἰς τὸ
 βαλανεῖον γνάμιν καὶ τὸ δισωπούμνον ἔξελκεν, ὡς ἀνα-
 λίσχοντα πολλά, καὶ πολλοῖς δὲ κείν ἔχοντα, φείδεσθαι
 κελθῶν. ὅθεν, εἰ μὴ λαυθάνωμιν ἑαυτοῖς ἐπιθυμούντες,
 ἀμαγμυτοῦντες, ἀποδειλιῶντες, οὐ λήσεται ἡμᾶς ὁ κλέ-
 αξ. ἐστὶ γὰρ ὁ στυγερῶν αἰεὶ πύτοις τοῖς πάθεσι, καὶ πρὸς
 ταῖς πύτων ἐκβάσεις παρρησιαζόμενος. ταῦτα μὲν οὖν ἰκα-
 νὰ πρὸς πύτων, ἐπὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν ὑπουργίαν ἰωμῶν
 ἦδη. καὶ γὰρ ἐν ταύταις πολλῶν ἀπεργάζεται σὺν γυμνῶν
 καὶ ἀσάθειαν ὁ κλέαξ τῆς πρὸς τὸ φίλον ἀφαιρέσει, ἀοκνος
 δοκῶν εἶναι καὶ πρὸς ἄλλοις ἀποφάσεις. ὁ γὰρ τῶν
 φίλου ἕπος, ὡς πρὸ τῆς ἀληθείας μῦθος, ἀπλοῦς ἐστὶ κατ'
 Εὐριπίδου καὶ ἀφελῆς καὶ ἀπλάτος·

ὁ δὲ τῶν κλέακτος ὄντως νοσῶν ἐν αὐτῶν, φαρμάκων δεῖται
 ἑσθῶν, καὶ πολλῶν ἢ Δία καὶ πρὸς ἑσθῶν, ὡς πρὸ οὗ ἐπὶ ταῖς
 ἀπαιτήσεσιν, ὁ μὲν φίλος ἐστὶν ὅτε μὴτε εἰπῶν μὴτε ἀκούσας
 μηδὲν, ἀλλὰ πρὸς βλάβει καὶ μειδίαισιν, τὸ δὲ μὲν καὶ τὸ
 οἰκείον ἐνδοθεν διδοῖς ταῖς ὕψεσι καὶ δὲ ἀμῶν, παρῆλθεν· ὁ δὲ
 κλέαξ τρέχει, κατὰ δὲ κείν, δὲ κείν ὅτι πόρρωθεν, ἀντὶ πρὸς
 ἀρῶν πρὸς τὸν ὄφθαι ἀπολογεῖται μετὰ μῦθων
 καὶ ὄρκων πολλάκις· οὕτως ἐπὶ ταῖς πρὸς ἄλλοις πολλὰ πρὸς
 αὐτῶν ποιῶν οἱ φίλοι τὸ μικρῶν, ὅτι ἔξ ἀκριβοῦντες, ὅσοι πολυ-
 ὄρα γμονῶντες ὄσθεν, ὅσοι ἑαυτοῖς εἰς πᾶσαν ὑπουργίαν ἐμ-
 ἔσθοντες. ἀλλ' οὐκ εἶνος ἐπὶ ταῦτα σιωπῆς καὶ ἐνδελεχῆς, καὶ
 ἀτρύτος, οὐ διδοῖς ἐτέρῳ τόπον ὅσοι γὰρ ἀφαιρέσει, ἀλλ'
 λαβουλόμνος κελθεῖσθαι, καὶ μὴ κελθεῖσθαι, δακνόμενος,
 μᾶλλον ὅτι ὄλως δὲ ἀθυμῶν καὶ ποτηνόμενος. ἐστὶ μὲν οὖν
 καὶ ταῦτα δηλώματα τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅτι ἀληθινῆς φι-
 λίας ὅσοι σάφρονος, ἀλλ' ἐπαρῶσης καὶ πρὸς πλεονε-
 κῆς ἐπιμότερον τῶν δεομένων. οὐ μὲν ἀλλὰ δεῖ πρὸς τὸν
 ἐπὶ ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τίω ἀφαιρέσει. ὁ γὰρ
 εἰρηται καὶ τοῖς πρὸς ἡμῶν, φίλου μὲν οὐκ εἰνῶν εἶναι τίω
 ἐπαγγελία.

Εἰ δὲ ἀμαγε τελέσῃ καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ κλέακος
 ὅτι ταῦτι, Αὐδα ὅτι φρονέεις καὶ γὰρ οἱ κωμικῶν, τοῖς τοῖς εἰ-
 ἀρῶσιν, Εἰ μὲ Νικόμαχε πρὸς τὸ γραπῶτιν ἔξατε, αἰ μὴ
 ποιῶσιν πέποινα μασιγῶν ὄλον, αἰ μὴ ποιῶσιν ἀποψίαις μαλα-
 κάτερον τὸ πρὸς ὄσον. ἔπειτα τῶν μὲν φίλων ὄσθεν ἔξ
 σιωπῆς, εἰ μὴ γῆται σὺμβουλος πρὸς τὸν ὄσον, ἀλλ' ὄσον δὲ
 κίμασι καὶ σιωπῆσι τίω πρὸς ἄλλοις, ἢ τὸ πρὸς τὸν ὄσον
 φέρον. ὁ δὲ κλέαξ, καὶ ἀποδῶ πρὸς αὐτῶν τὸ σιωπῆσαι
 καὶ σιωπῆσαι ἀπὸ τῆς ἀπηνάει, οὐ μόνον ὑποεί-
 κειν καὶ χαρίζεσθαι βουλόμνος, ἀλλὰ καὶ δεδιῶς ὑποψίαις
 ὄκνοντος παρέχειν καὶ φάσεντος τὸ ἔργον, ἐνδελεχῆς καὶ σιω-
 ξομα τῆ ἐπιθυμίας. ὄσθεν γὰρ ἐστὶ ραδίως πλούσιος ὄσθεν
 βασιλέως, οἷος εἰπεῖν,

Nam ubi te viderit suspicari crapula aut repletione
 tibi nocuisse, ideoq; de balneo aut alimento dubiū
 cogitare, amicus abstinere hortabitur & considera-
 te agere. adulator verò in balneum trahet, novumq;
 aliquid apponere iubebit, neq; corpori iniuriā ab-
 stinentia facere. Idem si videat te ad iter, aut nau-
 gationem, opusve aliquid obeundum animo esse
 ob mollitiem segni: dicet nullam virgere temporis
 necessitate, ac posse idem agere dilata, aut alio mis-
 so. Quod si pollicitus familiari alicui pecuniam
 mutuò dare aut largiri, mutes consilium, & tamen
 pudore ducaris: momentum in deteriozem partem
 Bafferet adulator, sententiamque pro crumena con-
 firmabit, & verecundiam expellet, parcere te iu-
 bens vt qui impensas facias magnas, multisque ve-
 lis sufficere. Itaque nisi nos nostræ ipforum fallant
 cupiditates, impudentia, timiditas: non latebit nos
 adulator. is enim est horum identidem affectuum
 patronus, libereque nos vt in his modum transgre-
 diamur monet. Ac de his quidem satis. Veniamus
 nunc ad vsus & officia. Nam in his frequenter su-
 am & amici differentiam adulator confundit aut
 obscurat, dum se vbique impigrum atque alacrem
 absque vlla tergiversatione ostentat. Etenim amici
 mores sicut veritatis apud Euripidem oratio, sim-
 plices sunt, sincerique, & nihil habent fictitium: ad-
 ulatoris autem reuera

Pravi suapte natura, artis indigens
 & quidem callidis profectò, multisque & operosis
 adminiculis. Iam primum in ipsis cōgressibus ami-
 cus se penumero neq; compellans ipse neq; com-
 pellatus, placido tantum contuitu atq; reuidendo
 vltro citroq; declarata benevolentia & familiarita-
 te præterit. adulator verò currit, persequitur, emi-
 nus manum porrigit, ac si compelletur prius con-
 spectus, sæpe testibus & iureiurâdo adhibitis se pur-
 gat. Eodem modo in actionibus amicus multa mi-
 nuta negligit non percunctans curiosè perqui-
 rens omnia, neque ad quavis sese obijciens mini-
 steria. adulator autem in his frequens atque assidu-
 us est & indefessus, nulli alteri locum aut spacium
 ministerij concedens, sed iuberi volens, ac nisi iu-
 beatur, ægre ferens, atque adeo etiam animum de-
 spondens & fortunam suam deplorans. Quæ ipsa
 quidem sanis argumenta sunt non veræ sobriæque
 amicitia, sed meretriciæ ac se præptius quàm oport-
 teat ingerentis. Verumtamen est primum in pro-
 missionibus cōsiderandum discrimen. Recte enim
 maiores quoque nostri dixerunt, amici hanc esse
 E promissionem,

Si possunt prestare, & si fieri poteret est. 12. §. 19.
 Adulatoris autem hanc,
Dic quodcumq; velis. ---
 nam & comici tales introducunt.
Nicomache, me precor huic opponite militi.
Peponis ego illum instar flagris emolliam,
Reddamq; mollius vel spongia caput.

Deinde amicus nemo rei gerendæ focium se præ-
 bet, nisi prius in consilium adhibitus, decori aut uti-
 litatis rationibus subductis institutum comproba-
 uerit. Adulator etiam si eum ad deliberandam rem,
 Fferendamque sententiam adsciscas, nō modo gra-
 tificandi palmamque concedendi studio, sed & ne
 it: suspicionem veniat detrectantis officium, cupi-
 ditati tuæ locum dat, eamque incitatione sua comi-
 tatur. Non enim temere inuenias diuitem, aut re-
 gem, qui hoc vsurpet:

Vitiam mihi sit pauper aut (si res ferat)
Paupere miserior, qui bene cupiens mihi,
Timore misso dicat id quod senserit.

nam hi quidem instar tragedorum requirunt cho-
rum accinentium amicorum, aut theatrum applau-
dens. Ac tragica quidem Merope sic præcipit:

Verbis amicos quere qui non mulceant

Blandis: & assentando gratiam tuam

Captantes foribus arcem non probos tuis.

Vulgò autem contra agunt. Qui enim non assen-
tantur verbis, sed repugnant vtilitatis gratia, eos a-
versantur. blandientes autem, malos homines & il-
liberales atque impostores, non intra fores dunta-
xat & domum, sed & affectus resq; arcanas admit-
tunt. Quorum qui simpliciores sunt, tantarum rerum
consultandarum negant se posse aut debere esse so-
cios, ministerium obire & exequi decretum sui
aiunt esse officij. Astutiores autem interfunt delibe-
rationi, superciliumque continent, vultumq; ad an-
nuendum componunt, neque interim quicquam
eloquuntur: vbi verò alter sententiam suam pro-
runtiauit, Dij, boni, inquit, paululo me antever-
tisti, idem planè meditatam dicere. Sicut enim ma-
thematici superficies aiunt & lineas neq; flecti neq;
intendi neq; moueri per se quòd corpore careant,
ac intellectu modo percipiuntur: flecti autem, in-
tendi, moueriq; vna cum corporibus, quorum sunt
extremities. ita adulatorem quoque deprehen-
des, semper alterius vocè, enunciata, sensum, iram-
que subsequentem. Itaque hoc quidem in genere
omnino facilimum est investigatu discrimen. Ma-
gis tamen ipso in modo officiorum præstandorum
liquet. Ab amico enim quod præstatur officium,
veluti animal quoddam intus præcipuam habet
vim, ad ostentationem & pompam nihil. sed sæpe-
numero sicut medicus occulte sanat, ita & amicus
sua præsentia aut absentia amico prodest ignoran-
ti pro se curam geri. Talis fuit Arcesilaus, qui (præ-
tereo enim alia) ægrotantis Apellis Chij pauper-
tate cognita, reuersus ad eum, drachmas vna vi-
ginti attulit. assidensque ægroto, Hic quidem
(aiebat) nihil est præterquam Empedoclis illa ele-
menta,

Ignis, aqua, & tellus, atq; aetheris ambitus almi:

sed tu etiam incommode cubas. simulque mouens
pulvinar eius, clam pecuniam subiecit. quam cum
vetula, que ægroto ministrabat, reperisset, Apelli-
que cum admiratione renunciaffet, subridens hic:
Arcesilai, inquit, hoc est furtum. Et verò in phi-
losophia locum habet illud, Nasci prolem pa-
rentum similem. Arcesilai discipulus Lacydes,
vna cum reliquis amicis in iudicio aderat Ce-
phifocrati perpetrati publici contra ius non scri-
ptum delicti postulato. ibi actore annulum rei
postulante, cuius argumento eum conuincere
poterat, eumque Cephifocrate sensim in ter-
ram demittente, pede annulum imposito textit La-
cydes. Absolutus autem Cephifocrates cum iudi-
cibus gratias priuatim ageret, vnus eorum, qui (vt
apparet) factum obseruauerat, Lacydieum iussit
gratiam habere, remque gestam narrauit, cum
Lacydes ipse nemini eam exposuisset. Sic etiam
deos puto plerumque occultè benefacere, cum
ea sint natura, vt ipsa sua beneficentia dele-
ctentur. Adulatoris autem facta nihil habent
iusti, nihil veri, nihil simplex, nihil liberale. Su-
dat, discurret, clamat, vultum contrahit, vt ministerio speciem laboriq; ac difficilis operæ conciliet:

A Εμοί γδ εἴη πτωχός, εἰ ἢ βούλεται,
Πτωχὸν κακίων, ὅστις ὦν ὄνους ἐμοί,
Φόβον παρήθων ἑαυτὸν καρδίας ἐρεῖ. ἄλλ' ὡς ἄρ' οἱ βρα-
γῶδοι χροστὸν δέονται φίλων στυαδόντων, ἢ θεάτρον στυε-
πικροδουῶτος. ὅθεν ἡ μὲν τραγικὴ Μέρῶπι παραμει, Φίλοις
ἢ τοῖς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγῳ. Κέκτησο. τὸς ἢ πρὸς
χάειν σὺ ἠδὲν ἢ Τῆ σῆ ποιητοῖς κλείθεον εἰρήτω φέγης,
οἱ ἢ βωδαντίου δρασι τοῖς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγῳ, ἀλλ'
ἀντιπαύοντας ἑαυτὸν τῷ συμφέροντος, ἀφοσοῦνται. πῶς ἢ
πρὸς χάειν ποιητοῖς καὶ ἀειδωτέροις καὶ γῆρας, οὐ μόν-
ον κλείθεον καὶ φέγης εἶπός, ἀλλὰ καὶ παθῶν καὶ πρῶ-
B γμάτων ἀπὸρρήτων λαμβάνουσιν. ὦν ὁ μὲν ἀπλούτερος οὐκ
οἶεται δεῖν οὐδ' ἀξιοῖ σύμβουλος εἶναι πρῶτων τῆλι-
χούτων, ἀλλ' ὑποურγῆς καὶ ἀλάκωνος· ὁ ἢ πρῶτουργῆτος,
ἐστὶ μὲν ἐν τῷ στυαδῶν πορεῖν καὶ τῷ ὄφρὸς στυεῖν, καὶ στυ-
δῶν δ' ἐν τῷ πρῶτῳ, λέγει ἢ ὁ δέν. ἀνδρ' ἐκείνος εἶ-
πη ἢ Φαινόμῳ, ὁ ἢ ἑσκέλεις ἐφῆς με (Φησὶ) μικρὸν εἶ-
πῶν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸ τῷ λέγειν ἐμελλον. ὡς γὰρ οἱ μαθημα-
C τικῶν καὶ ὀπιφανείας καὶ τῷ γραμμαῖς λέγεισι μῆτε κάμ-
πτεσθαι, μῆτε ἀλατίνεσθαι, μῆτε κινεῖσθαι καὶ ἑαυτῶς
νοητῶν καὶ ἀσωμάτοις οὕτως, στυαδῶν τε καὶ στυδῶν
τείνεσθαι καὶ συμμερίσασθαι τοῖς σώμασιν, ὦν πῶς εἶ-
D σιν, οὐτῶ τ' ἐλάτεια φωρεῖσθαι ἀεὶ στυεπιφάσκειν, καὶ στυ-
επιφαινόμῳ, καὶ στυαδανόμῳ, καὶ στυοργῶν μὲν ἢ.
ὡς τε πρῶτῳ ἐν γε τοῖς διφορωτάτω εἶναι τῷ ἀλα-
φορεῖν. ἐπὶ ἢ μῆλλον ἐν τῷ ἑαυτῷ τῆς ὑποურγίας ἢ μὲν γὰρ
πρῶτῳ τῷ φίλου χάειν, ὡς ἄρ' ἑαυτὸν ἐν βῆσθαι κλειωτά-
C τῶς ἐξ ἀδυναμίας, ὅτι δεικτικὸν ἢ καὶ πρῶτουργῆτον ὁ δέν
ἐπέσει, ἀλλὰ πολλάκις ὡς ἄρ' ἰατρὸς λαθὼν ἐπερῶσθαι, καὶ
φίλος ὁ φέλησεν ἐν τῷ ἑαυτῷ, ἢ ἀλατίνεσθαι, ἀπλούτερος ὅτι-
D μελητῆς, τοῖος Ἀρκεσίλαος, πῶς τε τῷ ἀλάτεια καὶ νοσοῦντος
Ἀπελλοῦ τῷ Χίου τῷ πενίαν κατὰ μαθῶν, ἐπὶ μὲν ἄλλῳ μὲν
αὐτῶς ἔχον εἶκοσι δραχμαῖς, καὶ καλίστας πλησίον, ἐπὶ μὲν
εἶπεν ὁ δέν, ἢ τῷ Ἐμπεδοκλέους σοι γὰρ ταυτῆ,
Πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆα καὶ ἀήθερος ἢ πῶν ὕψος. ἀλλ' ὁ δέν ἑα-
C τῶσιν οὐ δέξω. ἀμα ἢ ἀλατίνεσθαι ὁ πρῶτος κεφῶν
αὐτῶ, λαθὼν ὑπεβόησε ὁ κερμάπον. ὡς οὐκ ἄρα ἀλατίνεσθαι
πρῶτος εἶρε, καὶ ταυμάσασθαι τῷ Ἀπελλῷ πρῶτος ἡγεῖται,
γελάσας ἐκεῖνος, Ἀρκεσίλαος (εἶπε) πῶς ἢ κλέμματα
καὶ μὲν οἰκῶνται γε τέκνα φύεται γονῶσιν ἐν φιλοσοφίᾳ. Λα-
E κύδης γὰρ ὁ Ἀρκεσίλαος γνῶσιμος, ἀπεισαχελίας φῶν
γῶντι δὲ κῆ Κηφισοκράτει μὲν τῷ δὲ φίλων φίλων παρῆσκει
τῷ ἢ κατηρῶν τ' δακτύλιον ἀπῆσαντος, ὁ μὲν ἡσυχῆ πα-
ρακαθῆκεν. ἀπῶν μὲν ὁ Λακύδης ἐπέσει τῷ ποδὶ, καὶ ἐ-
πέκρυσεν (ὡς ἢ ὁ ἐλεῖχος ἐν ἐκείνῳ) μὲν ἢ τῷ ἀπῶν
τ' Κηφισοκράτους δέξιον μὲν τοῖς δικασταῖς, εἰς πῶ, ὡς οἶκεν,
ἐωρακῶς ὁ γνῶν μὲν, ἐκείλῳσε Λακύδῃ χάειν ἔχον, καὶ ὁ
πρῶτος δὲ διηγήσατο, ὁ Λακύδου πρὸς μὲν δὲ φασάντος
οὕτως οἶμα καὶ τῶς θεοῖς ἀεργετεῖν τῶ πολλὰ λαθάνον-
C τῶς αὐτῶ τ' ἀλάτεια, καὶ ὁ ποιεῖν, φῶν ἔχον τῶ ἰδεσθαι.
F ὁ ἢ τῷ ἀλάτεια ἔργον ὁ δέν ἔχον δέχον, οὐδ' ἀπῶν, οὐδ'
ἀπῶν, οὐδ' ἐλεῖθειον, ἀλλ' ἰδρῶτα, καὶ ἀλατίνεσθαι,
καὶ κερμάπον, καὶ στυαδῶν πρῶτος, ποιοῦσαν ἐμ-
φῶσιν καὶ δεικτικὸν ὀπιπῶντος γῶσιν καὶ κατεπευσιμῆς,
f ij

haja ma
stator em

quicquid enim iusseris turpe aut indecorum paratus est in gratia tuam nulla in re sibi parcere. Quod si obserues quo modo erga alios sit amicos affectus, facile quantum ab amico differat intelliges. Amico enim nihil iucundius est quam cum multis amare atque amari, in idque perpetuo dat operam, ut amicus a quamplurimis diligatur atque colatur. amicorum enim communia esse omnia censens, nihil magis putat commune debere esse atque ipsos amicos. At falsus ille ac spurcius & vitiosus, ut qui maxime intelligat se iniuriam facere amicitiae, quam instar nomismatis adulterat, natura inuidus cum sit, aduersum sui similes inuidentiam exercet, certans eos scurrilitate & garrulitate superare. meliores autem metuit ac tremet, non sane ut qui pedes iuxta Lydium currum incedat, sed qui collatus auro excocto ipse, ut ait Simonides, ne plumbum quidem sincerum habeat. Itaque ubi cum vero ac graui & solido comparatus amico impedire non potest quin leuis, adscititius, ac fallax deprehendatur: tunc eum imitatur qui gallos in scite depinxerat. is enim puerum veros gallos iubebat longissime a tabula abigere. Ita ergo adulator veros amicos arceat, neque appropinquare sinat: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet: colitque & admiratur ut meliores: clandestinum autem submittit aliquas & spargit calumnias. occulto autem sermone vlcis pruritum excitante

Quod si non statim rem perficit, memoria tamen tenet atque obseruat Medij dictum. Fuit is Medius chori adulatorum qui Alexandrum cingebat veluti princeps, & sophistarum summus in calumniandis optimis viris. iubebat autem suos audacter calumnias iacere iisque mordere alios: docens, tamen si morfi vlcus confanaretur, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander, Callisthenem interfecit, & Parmenionem, & Philotam: Agnonibus autem, Bagois, Agefij & Demetrijs se tradidit affatim supplantandum, cum ab his adoraretur, vestiretur, adornareturque barbarici instar simulacri. Ita magnam assentatio habet vim, ac nimirum maximam apud eos qui maximi putantur. fidem enim & audaciam adulatori parat, quod ij & putant se optima habere, & ea volunt. Etenim sublimia loca difficilia aditu sunt insidiantibus: sed animi ratione non instructi altitudo atque elatio a fortunae aut natalium bonitate profecta, paruis & humilibus aditum facilimum praebet. Quapropter & initio huius commentarij monuimus, & nunc iterum hortamur, ut sui quisque amorem & arrogantiam excindat. haec enim adulatione occupans, faciliores nos & iam praeparatos externis praebet adulatoribus. Si vero Deum secuti, tenentesque summam vnicique in eo positam esse salutis ut Norit seipsum, naturam, educationem, institutionemque nostram examinauerimus, quibus innumeri defectus pulchritudinis, plurimum vanitatis ac vitij admixtum est in actionibus, in verbis, in animi motibus: non ita facile calcari nos ab adulatoribus patiemur. Alexander aiebat somno potissimum ac re venerea se doceri, fidem non esse habendam ijs qui ipsum Deum appellabant: quod his duabus in rebus se ipso deterior esset, ac amplius aequo afficeretur.

ei τὰ καθόλου μέγιστα καὶ ἀφοροδιαζέειν, ὡς ἀγγέτερος πρὸς ταῦτα καὶ παθητικώτερος αὐτοῦ γινόμενος.

A πρὸς τὸν ἰσχυρὸν γὰρ ὁ βέλαι τῷ ἀδύνατον καὶ μὴ καλῶν ἐπιμοσ ἀφειδεῖν ἑαυτοῦ, τὰ πρὸς τὸν ἰσχυρὸν χειρὸς ἰσχυρὸς. οὐχ ἦκιστα δὲ αὐτὸς αὐτὸν ἐν τῇ πρὸς ἀλλοῦ φίλους διαφείσει καὶ μαχοῖ πολὺ τῷ φίλου διαφείσει. τὰ μὲν γὰρ ἡδιστὸν ἐστὶ μετὰ πολλῶν φίλων καὶ φιλείας, καὶ τοῦτο πρῶτον αἰεὶ διατελεῖ πρὸς τὸν φίλον, ὅπως πολὺ φίλος καὶ πολὺ ἡμιμὸς ἐστὶ (καὶ γὰρ τὰ φίλων ἡγούμενος, ὅθεν οὕτως οἶεται δεῖν κρινόν ὡς τοῖς φίλοις ἵππάρχην) ὁ δὲ ψυδῆς καὶ νόθος καὶ ὑποχάλκος, ἀπεδὴ μέγιστα γνώσκων ἑαυτὸν ἀδικούντα πρὸς φίλους, ὡς πρὸ νόμισμα πρῶτον ὑπο
B αὐτὸν ἰσχυρὸν, ἐστὶ μὲν καὶ φύσει φθονερός, ἀλλὰ τὰ φθοναρχῆται πρὸς τὸς ὁμοίους, διαμιλλώμενος ὑπερβολῆσαι βωμολοχία καὶ ἀπερμολοχία, τὸ δὲ κρείττονα τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία πρὸς Λύδον ἄρμα πέζος ἰχθύων, ἀλλὰ πρὸς χερσὸν ἐφθόν, ὡς φησὶ Σιμωνίδης, ἀκέραιον ὅθεν μάλιστα ἐργον. ὅταν οὖν ἐλαφρὸς ὦν, καὶ ὑπεκτιθησὶ καὶ ἀπατηλὸς, ἐγγύθεν ἀντεξετάζηται πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐμβελίην φιλήδου καὶ σφυρήλατον, ὅτε ἀναφείρων, ἀλλ' ἐξελεγχόμενος, ταῦτο ποιεῖ τὰ ζωγραφήσαντι τοῖς ἀνεκρύβουσι ἀθλίως. ἐκείνός τε γὰρ ἐκέλευσε τὸ παιδα τοῖς ἀληθινοῖς ἀνεκρύβουσι ἀποσοβεῖν ἀπὸ τῶν τῶ πύνακος. ὅθεν τὸ πρὸς ἀληθινὸς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ ὅτε ἐὰν πλησιάζειν αὐτὸν μὴ δύνῃται, φανερώσει μὲν ὑποσαίνει, καὶ πρὸς ἐπέει καὶ τῆσπιεν ὡς ἀμείνονας, λάθρα δὲ ὑφίπσι ἴνας καὶ ὑποσαίνει διαβολὰς. κρυφίους δὲ λόγους κρύπταντος ἔλκος, καὶ μὴ πρῶτον δὲ δὴς ἐξεργάσθηται, ὅτε τῷ Μηδίου φυλάτῃ μνησόμενος. ὡς δὲ ὁ Μηδῆς τῷ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον πρὸς τῷ κλάκων οἷον ἔταρχος, καὶ ἑφίπης κερυθαῖος ἔπι τοῖς ἐπίσοις σιωπεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν παρρῶντας ἀποσοβεῖν καὶ δακρυῖν τῶν διαβολῶν, διδάσκων ὅτι καὶ θεραπεία τῷ
D ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλή μὲν τῆς διαβολῆς. ταῦτα μὲν τοῖς οὐλάς, μᾶλλον δὲ γαγράφαι καὶ κερνικάμασι διαβρωταῖς Ἀλέξανδρος, ἀπώλεσε καὶ Κομησθένη καὶ Παρμενίωνα καὶ Φιλώτην Ἀγνοσίην καὶ Βαγῶν καὶ Ἀγνοσίαν καὶ Δημητρίους ἀφειδῶς ἐπέδωκεν ἑαυτὸν ὑποσκελιζέσθαι, πρὸς κινουμένον καὶ κατὰ σολιζόμενον καὶ ἀναπλατῆμενον ὑπο αὐτῷ ὡς πρὸ ἀγαλμα βαρβαρικόν. οὕτως μεγάλῳ ἔχθρῳ πρὸς χάριν δυνάμιν, καὶ μεγίστην, ὡς οἶκεν, ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἐπὶ δόκους. ὁ γὰρ οἶεσθαι τὰ κἀλλιστα μετὰ τῷ βουλεύσθαι, πιστὴν ἄμα τὰ κλάκιν καὶ ἄρασος δίδωσι. τὸ μὲν γὰρ τὸ πρῶτον τὰ ὑψηλὰ δις πρὸς ὅσα καὶ δις ἐφικτα ἵδ' τοῖς ἐπιβουλεύουσι. ὁ δὲ ἐν ψυχῇ νοῦν ὅτε ἐχρῶσθαι δι' ὀτυχίαν ἢ δι' ὀφύιαν ὑψος καὶ φρονημα, τοῖς μικροῖς καὶ ταπεινοῖς μέγιστα βασίμῳ ἐστὶ. ὅθεν ἐρχόμενοι τε τῷ λόγῳ παρεκελεύσασθαι, καὶ νῦν πρὸς κελεύσασθαι τὸ φίλατον ἐκκῆπειν ἑαυτῷ καὶ πρὸ οἴησιν. αὐτὴ γὰρ ἡμᾶς πρὸς κλάκους, μαλακώτερος ποιεῖ τοῖς θυραῖοις κλάκιν, ὡς ἐτοίμοι ὄντας. αὐτὸν πειθόμενοι τὰ πρῶτα καὶ τὰ Γνωσῆσαντων, ὡς ἕκαστον τῷ πρῶτος ἀξίον ἐστὶ μαθόντες, ἄμα καὶ φύσιν καὶ ἑφίπην καὶ πᾶν ὅσον ἑαυτῷ ἀναθεωρήσασθαι, ἐλλείμματῶ
F μυρία τῷ κλάκιν καὶ πολὺ τὸ φαύλως καὶ εἰκῆ συμμειμημένον ἔχρυσαν ἐν πρῶτα ἐσιν, ἐν λόγῳ, ἐν πάθει, οὐ πρῶτον ῥαδίως ἐμωρεῖται τῷ κλάκιν ἑαυτοῖς παρέξομεν. Ἀλέξανδρος μὲν γὰρ ἀπίσειν ἔφη τοῖς θεῶν αὐτὸν ἀναθεωρήσασθαι,

ἡμεῖς ὅμως πολλά πολλὰ καὶ τῶν ἰδίων ἀγρῶν, καὶ λυπηρῶν, καὶ ἀτελῶν, καὶ ἠμῶν κερδοφόρων ἀεὶ, φερόμενοι ἑαυτοῦς οὐκ ἐπαυρόντος φίλου καὶ κατελογοῦντος δεομένων, ἀλλ' ἐλέηστος, καὶ παρρησιαζομένου καὶ φέρουτος ἡμᾶς ἰδίᾳ κακῶς περὶ τὸν ὄλιγον μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν εἰσὶν οἱ παρρησιαζόμενοι μᾶλλον ἢ φερόμενοι τοῖς φίλοις ὁλοκλήρως· οἱ δὲ τοῖς ὀλίγοις αὐτῶν οὐ βραδίως ἀνδραγαθίζονται τὸ ποιεῖν, ἀλλ' οἰομένων, ἀνδραγαθίζονται καὶ φέρουσι, παρρησιαζόμενοι. καὶ τοὶ κατὰ τὸν νόμον φαρμακῶν, καὶ τὰ παρρησιαζόμενοι μὴ τυχεῖν καὶ τοῦ λυπεῖν ἀχρηστῶς καὶ φερόμενοι περὶ τὸν νόμον, καὶ ποιεῖν ἔσπον ἵνα μετ' ἀγροῦ, ὁ ποιεῖ μὴ ἰδόντων ὁ κατακεῖται. βλάπτονται γὰρ οὐκ ἐπαυρόμενοι μόνον ἀχρηστῶς, ἀλλὰ καὶ φερόμενοι, καὶ τὸ μάλιτα τοῖς ἐλάττω δὴ πλοῦσι καὶ πλάγιοις περὶ ἀδίδωσιν, ἀπὸ τῶν σφόδρα περὶ τὸν νόμον καὶ ἀπὸ τῶν ὡς περὶ τὸν νόμον καὶ μαλακῶν δίκων ὕδατος ἀπολιδομένων. διὸ δεῖ τὴν παρρησίαν ἠεὶ κεκράσασθαι, καὶ λόγον ἔχειν, ἀφαιρούμενα δὲ ἀγρῶν καὶ ἀχρηστῶν αὐτῶν ὡς περὶ φῶτος, ἵνα μὴ φερόμενοι μὴ δὲ φερόμενοι τῶν ἀπολύτως μεμφομένων καὶ πᾶσιν ἐκκαλοῦντων καὶ φερόμενοι εἰς τὴν τὸ κατακεῖται σκιδῶν, καὶ περὶ τὸ μὴ λυπεῖν ἀποτρέφονται. πᾶσι γὰρ, ὡς φιλόπαππε, κακίαν φερόμενοι εἰς τὸν νόμον, οὐχὶ ἀφ' αὐτῆς ἐναγίας κακίας, ὡς περὶ ἐνίοι δοκῶσιν. ἀγροῦ καὶ ἀναγροῦ φερόμενοι, ἀχρηστῶν ὅτι βωμολοχία· ἀφ' αὐτῆς καὶ μαλακίας ἀπὸ τῶν ἠεὶ φερόμενοι, αἱ ἐπίστα φερόμενοι λαμυρίας καὶ δρασύτητος. ἐνίοι καὶ δεισιδαιμονίας, ἀγροῦ καὶ ἀχρηστῶν ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται, κατὰ τὸν νόμον ὅτι ἦτος ἐκ καμπίης εἰς τὸν νόμον, ἀπειρία τὸ κατὰ τὸν νόμον ἀφαιρούμενοι. αἱ γὰρ τῆς κακαίας ἀφαιρίας, ἀναφαιρίας λυπηρῶν εἰς, καὶ καμπίης ἵνος ἀμούσου καὶ ἀτέχου περὶ τὸν νόμον ὁμιλίας, ἀφαιρία καὶ χαλεπότητι φερόμενοι ἀχρηστῶν ἐκ φιλίας καὶ ἀπεινῶν. ὡς περὶ ἀπελδοῦρον ἐκ καμπίης τὴν κατὰ τὸν νόμον, ἰσηρίας ἀπὸ λαμυρίας καὶ ἀχρηστῶν. ἐπεὶ τοίνυν ἀγρῶν μὴ εἰς κακαίαν περὶ τὸν νόμον, διώκοντα δὲ περὶ τὸν νόμον ἀγρῶν ὅτι φερόμενοι κακαίαν, παρρησίας ἀμετεία ἀφαιρίας δὲ φιλικῶν καὶ κηδεμονικῶν· δεῖ ὅτι μὴ δέτερον παθεῖν, ἀλλ' ὡς περὶ τὸν νόμον, καὶ τὴν παρρησίαν ὁ κατὰ τὸν νόμον ἐκ τῶν μετείου λαβεῖν· αὐτῶς εἰσὶν ὁ λόγος ὅτι φερόμενοι ἀπὸ τῶν, ὡς περὶ τὸν νόμον τὴν τὴν συλγῶν μακρῶς κερδοφόροι. ὡς περὶ τὸν νόμον ἡμᾶς ἵνας ἐπίστα τὴν παρρησίαν πλείονας ὀφείντες, περὶ τὸν νόμον ἀφαιρίας αὐτῶν τὴν φιλαυτίαν, ὅτι μάλα φερόμενοι μὴ ἀφαιρίας τῶν ἰδίων ὅτι ἀδικούμενοι καὶ ἀχρηστῶν, ὅτι οὐκ εἰς τὸν νόμον οὐτε γὰρ ἀφαιρίας, ἀλλ' ὡς περὶ τὸν νόμον οἴονται γίνεσθαι τὴν ὡς αὐτῶν τὸν νόμον ἀφαιρίας, οὐτε νοθεύσασθαι, ἀλλὰ μέμψαν εἶναι. φιλικῶν γὰρ ἢ παρρησία καὶ σπέρνον ἢ ὅτι μέμψαν, καὶ φιλαυτίαν καὶ μικρολόγων. ὅταν ἀδιδῶνται τὸν νόμον παρρησιαζομένοις καὶ φερόμενοι, τοῖς ὅτι μεμφομένοις ἀφαιρίας καὶ κατὰ τὸν νόμον. ὡς περὶ τὸν νόμον ἢ ἀφαιρίας παρρησιαζόμενοι δοκῶντα μετείου, οὐχ ὡς μέμψαν τὸν νόμον ὁ δὲ ὡς ἀφαιρίας κατὰ τὸν νόμον πικρῶς καὶ λέγοντος,

Οὐλόμην, αἰθ' ὡφελές ἀεικελίου γρατοῦ ἀγροῦ
 Σημῶν, εἴκει καὶ κερτερεῖ, τὰ κηδεμονικῶν τὸν νόμον
 λόγου καὶ νοῦν ἔχοντι συλλογιστοῦ. οὐκ ἔστι μὲν γὰρ οὐκ
 ἔχον ἰδίᾳ περὶ τὸν νόμον ὀργῆς, ἐπαρρησιαζέτω περὶ τὸν νόμον

A Et nos multa passim atq; identidem turpia, molesta, imperfecta, ac peccata nobis inesse obseruantes, sentiemus non amico nobis laudatore atq; prædicatore, sed reprehensore & liberè vitia nostra increpante opus esse. Pauci enim de multis sunt, qui liberè potius cum amicis loqui audeant, quam gratificari. ac in illis ipsis paucis non facile inueneris qui libertate uti sciat: sed ferè putant liberè se dixisse, si vituperauerint & cõuitiati sint. Enim uerò ut alia medicamenta, ita & libertas dicendi intempestiue vsurpata absq; utilitate molestiã adfert ac perturbat: facitq; idem quodammodo cū dolore, quod adulatione cum voluptate. Non enim laudationes modò sed & vituperationes nocēt, si alieno adhibētur tempore. atq; hoc maximè adulatoribus objicit homines, cū à nimis arduis atq; aduersis veluti in morem aquæ ad mollia & humilia delabuntur. Itaque lenitate oportet temperatam esse libertatem, orationique velut lumini adimenda est nimia copiar vis: ne perturbati & dolore affecti ab omnia reprehendentibus & culpantibus, ad adulatorem veluti in umbram confugiant, eoq; diuertant, vnde non lædantur. Omne enim vitium, Philopappe, virtute, non aduerso vitio est corrigendum. in quo errant nonnulli, à nimia verecundia ad impudẽtiam, à rusticitate ad scurrilitatem confugientes, ac tum se longissimè abesse à timiditate & mollicie putantes, cum proximi videntur proteruitati esse & ferociaz. quidam etiam impietate superstitionem, stoliditatem improba astutia amoliuntur, mores instar ligni ab vna parte in alteram incuruantes, dum rectitudinis restituenda sunt ignari. Turpissima verò est adulationis fuga, sine utilitate molestias exhibere: omninoque rudis & imperita est ad benevolentiam parandam consuetudinis, insuauitate ac morositate id euitare quod in amicitia illiberale habetur & abiectum. sicut & parum ingenium est in comœdia accusandi impunitatem pro æquo iure liberè dicendi vsurpare. Proinde quandoquidem turpe est gratiæ captandę studio adulatorem fieri, turpe item vitandę adulationis gratia, libertate dicendi immoderata amicitiaz ac procurationis rationem corrumpere: ac vtrumque vitium fugiendum est, atque ut alijs in rebus etiam libertatis in dicendo decorum è mediocritate sumendum: ipsa ratio videtur postulare, ut sub finem commentarij iam huius ea de re præcipiam. Ergo cum videamus libertati dicendi complura adharere vitia: primò amorem nostri cæcum demamus, ac diligenter caueamus, ne aliquam ad nos priuatim pertinentem rem veluti læsi aut dolentes videamur exprobrare. non enim à benevolentia, sed ab ira proficisci putant sermonem, quo quis pro se ipso utitur: neque admonitionis loco, sed vituperationis, accipiunt. Est enim libertas amica res & grauitatem habet: reprehensio & amorem sui, & animi illiberalitatem aliquam arguit. Vnde fit, ut reueremur admitemurque liberè nos increpantes, vituperatoribus autem par pari referamus eosque contemnamus. sicut Agamemno Achillem, qui tamen non vltra modum prouchi liberè dicendo videbatur, non ferens, Vlyssi acerbè increpanti, ac dicenti,

Perdite, cuiq; utinam non iste exercitus esset
 Subditus.--- concedit, ac perfert, oratione cordata & profecta ab animo de republica sollicito correptus. Hic enim cum nihil esset priuatę causę, ob publicum Græcię commodum

ista utebatur libertate : Achilles sui ipsius potissimum causa videbatur esse molestus. Quin & ipse Achilles, homo nequaquam lenis aut placidi animi, sed

Difficilis, velque insontem culpae paratus:
tamen Patroclum tacitus audiuit multa ipsi talia obiicientem,

Iam neque te Peleus genuit, neque candida mater

Est tibi saue, Thetis: sed duri carula ponti

In lucem hanc, alteque minacia saxa dederunt

Immani dotatum animo.

Sicut enim Hyperides rhetor ab Atheniensibus postulabat, vt non tantum considerarent an acerbè diceret, sed & an inique esset acerbus: sic amici admonitio omnis priuati affectus animi vacua, venerabilis est & grauis, & contra quam oculos non audeas sustollere. Vbi verò eum qui libere reprehendit, constat quæ amicus in ipsum peccauit plane missa facere, alia autem eius delicta arguere, & ad se non pertinentia ob facta dictis largiter inceslere: id genus libertatis vim habet cui resisti nullo potest modo, ipsaque castigantis suauitas acerbitate & austeritate increpationis auget. Itaque recte quidem dictum est, cum irascimur amicis aut cum iis contendimus, tunc maxime nos agere aut spectare aliquid debere eorum quæ ipsis profint aut cõueniant. non minus tamen hoc quoque ad rationes amicitiae pertinet, cum ipsi negligentius haberi aut despici videmur, vt tum amicos propter neglectos ab iis alios libere admonemus. Hoc modo egit Plato. Hic enim quatempestate à Dionysio contemptui habebatur, eratque inuisus tyranno, colloquendi cum eo copiã petiit. eaque impetrata, quòd tyrãnus putabat Platonem sui ipsius causa ex postulaturum atque verba facturum, in hanc allocutus est sententiã. Si quem sentires, Dionysii hostili animo in Siciliam appulisse tui lædendi causa, & tamẽ occasione destitui, patererisne eum impune hoc ferentem inde soluere: Nihil vero minus, ait Dionysius. inimicorum enim non facta modo, sed & proposita odium pœnamque merentur. ergo, subiicit Plato, si quis beneuolentia erga te adductus huc se contulisset, cuperetque tibi alicuius boni esse autor, neque tu ei occasionem perficiendi præberes: dignum est eum abs te præteriri atque contemni? ad hoc interrogante Dionysio, qui sua ille esset: Æschines, inquit Plato, est, moribus vt quisquam alius Socratis familiarium probis, aptusque ad castigandum verbis eos quibus cum agit. qui longo mari emenso vt tecum philosophice colloqueretur, huc profectus, negligitur. Hæc ita permouerunt Dionysium, vt & Platonem statim manu iniecta sit amplexatus, beneuolentiam hominis animique magnitudinem admiratus: & Æschinis honeste atque magnifice rationem habuerit. Proximum est, vt mala libertatis condimenta amoliamur, contumelias inquam, risum, infectationem falsam, scurrilitatem. Quemadmodum enim medicus carnem secans, agilitatem aliquam debet ac mundiciem operi adhibere, gesticatoria autem & temeraria atque vaga mobilitate atque ociosis agitationibus manum abstinere: sic dicendi libertas dexteritatem vrbanitatemque admittit, si elegantia grauitatem feruet: quam perdit omnino temeritas, leuitas atque contumelia. Qua de causa non ineptum est illud citharædi, neque inelegans, quo Philippo os obthurauit, dictum, disputare cum ipso de sonis neruorum aggresso. dicebat enim, Absit verò, rex, vt eo tu infortunij deuoluare, vt harum rerum scientia me fias prior,

Α Ἐπι τῆς Ἑλλάδος· ἄκρως δὲ δι' αὐτὸν ἐδόκει μάλιστα χαλεπαίνειν. αὐτὸς γὰρ μὲν ὁ Ἀχιλλεύς, καίπερ ἔγλυκύθυμος ὦν οὐδ' ἀγνώμων, ἀλλὰ δεινὸς ἀνὴρ, οἷος καὶ αἰαίτιον αἰπῶσαι, παρῆχε τῷ Πάτρῳ κλωστωπῆ κατὰ φέρην αὐτῶ πολυλάτοιαυτα.

Νηλεὺς, οὐκ ἄρα σοὶ γὰρ πατὴρ ἰσὶ πῶτα Γηλάς
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δὲ σ' ἔπικτε θάλασσα,
Γέτρου τ' ἠλίβατο· ὅπ' ἔτι νόος ἐστὶν ἀπηνής. ὡς ἄρ'
γὰρ Ἐπίδης ὁ ρήτωρ ἠξίου σκοπεῖν Ἀθλωμάου μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστὶν, ἀλλ' εἰ καὶ παρρησιαπικρὸς· οὕτως ἢ τὸ φίλου νεθεσία καθαρεύουσα πῶτος ἰδίου πάτους, ἀιδεσὸν ἐστὶ καὶ σεμνὸν καὶ ἀνανήλωτον. εἰ δὲ δὴ καὶ φαειρὸς ἢ τις ἐν τῷ παρρησιαζέσθαι, τὰ μὲν εἰς αὐτὸν ἀμύθηματα τῷ φίλῳ κομιδῆ παρρησιεμένος καὶ ἀπολείπων, ἄλλας δὲ τινὰς αὐτῷ πληρμελείας ἐλέγχων, καὶ δάκνων ἐφ' ἐτέροις, καὶ μὴ φειδόμενος, ἀμαχος ὁ τῶνος τῆς παρρησίας οὗτος ἐστὶ, καὶ τῇ γλυκύτητι τῷ νεθεσιεῖν ὅτι πτείνων τὸ πικρὸν καὶ αὐσηθὲν τῆς νουθεσίας. ὅθεν ὁ μὲν εἰρηται, τὸ δεινὸν εἰ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀφροσύνης τῆς παρρησίας, μάλιστα παρρησιεῖν ἢ καὶ σκοπεῖν τῷ ἐκείνους συμφερόντων ἢ παρρησιεῖν· οὐχ ἦσαν δὲ τοῦτου φιλικὴν ἐστὶ, τὸ παρρησιεῖν καὶ ἀμελεῖσθαι δοκεῖν τῶν αὐτῶν, ὡς ἄλλων ἀμελουμένων παρρησιαζέσθαι, καὶ ὑπομνήσκων ὡς Πλάτων ἐν τῆς παρρησίας Διονύσιον ὑποψιάς καὶ ἀφροσύνης, ἠτήσατο καθερὸν ἐπιτυχίας, εἴτα ὁ μὲν ἐδάκων, οἰόμενος ὡς αὐτῷ τὴν μέμψασθαι τὸν Πλάτωνα καὶ διελθεῖν· ὁ δὲ Πλάτων οὕτω πῶς διελέθη παρρησιεῖν αὐτὸν, εἰ πῶς αἰδοῖο Διονύσιε δεσμητῆ πεπλοκῆτα εἰς Σικελίαν, καὶ ἐν πῶς ποιῆσαι βουλόμενον, ἐκ ἔχοντα ὅ καθερὸν, ἄρ' αὐτῶν εἰσεύσας αὐτὸν ἐκπλεῖσαι, καὶ παρρησιεῖν ἀπαλασθῆναι; Πολλοὺ δὲ (εἶπεν ὁ Διονύσιος) ὡς Πλάτων, δεῖ γὰρ ἔτι τὰ ἔργα τῶν ἔργων μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν παρρησιεῖν μισεῖν καὶ κηλεῖσθαι. Εἰ τίμιον (εἶπεν ὁ Πλάτων) ἐπὶ δυνάτις ἀφιγμένους τῆ σῆ δόξῃ, βέλεται μὴ ἀγαθὸς πῶς αἰπὸς σοι γενέσθαι, σὺ δὲ καθερὸν οὐ παρέχεις, ἀξίον ἐστὶ τῶν ἀχαίριτων παρρησιεῖν καὶ ὀλιγάρως ἐρωτήσαντος ὅ τῷ Διονύσιε τίς οὗτος ἐστὶν, Αἰχίνης, (εἶπεν) ἀνὴρ τῶν τε ἠέτι παρ' ὀνητοῦ τῶν Σωκράτους ἐπαύρων ὀνητικῆς, καὶ τῶν λόγων διωατὸς ἐπιμυροῦ οἷς στωϊκῶν, πλοῦσας ὅ δὲ πολλὴν θάλασσαν ὡς σιγῆσι τοσοῦτοι δὲ φιλοσοφίας, ἠμέληται. ταῦτα ἔως ἐκίνησε τὸν Διονύσιον, ὡς τε τῶν μὲν χεῖρας ὡς Πλάτων ἰδὲ παρρησιεῖν καὶ κατασπάζεσθαι, τὴν δὲ μὲν εἰ καὶ μεγαλοφροσύνην ἀγαθὸν μόνον, τῶν δὲ Αἰχίνης καλῶς καὶ μεγαλοφροσύνης ὅτι μελετῆσαι, δούτερον ἰδὲ αὐτῶν ὡς ἄρ' ἐκκαταρῆντες ὕβριν ἀπαλασθῆναι, καὶ γέλωτα, καὶ σκῆμμα, καὶ βωμολοχίαν, ἠδὲ σματα πονηρὰ τῆς παρρησίας ἀφαρῶν μὲν ὡς ἄρ' γὰρ ἰατρὸς σάρκα τέμνοντος, ἀρρυθμίαν πῶς δὲ καὶ καταειότητα τοῖς ἔργοις ὅτι πτερεῖν, ὀρηκτικῶν δὲ καὶ ὀρθόλονον καὶ παρρησιεῖν ὕβριστα καὶ παρρησιεῖν ἀπεινὰ τῆς χεῖρας οὕτως ἢ παρρησιεῖν ἀδεχεται τὸ ὅτι δέξιο καὶ ὀρθόλονον, αὐτῶν γὰρ τῶν σεμνοτήτων ὡς ἄρ' ἰατρὸς ὅ καὶ βδελυεῖα καὶ ὕβρις παρρησιεῖν πάντων ἀφροσύνης καὶ ἀπολλοῦσιν. ὅθεν ὁ μὲν ἰατρὸς οὐκ ἀπιθάνως ὡς δὲ ἀμούσως ἐπεσόμεσε τὸν Φίλιππον, ὅτι παρρησιεῖν τῶν παρρησιεῖν ἀφροσύνης ὡς ἄρ' ἰατρὸς αὐτὸν, εἰπὼν, Μὴ γνοῖς τὸ σοὶ ἔσθαι, ὡς βασιλεύς, καὶ κῶς, ἵνα ἐμοῦ ταῦτα ὅτι παρρησιεῖν εἰδῆς.

Επίχρημος δὲ ὁ ἄρβας, τὸ ἱερόνος ἀειδόντος ἐλπίς τῶν
 σιωπῶν, καὶ μὴ ἡμέρας ὀλίγας καλέσαντος ὅτι δειπνῶν αὐ-
 τόν, Ἀλλὰ πρὸς τὴν (ἐφῆ) θύων τοὺς φίλους ἐκ κἀλέσας. κα-
 κῶς δὲ καὶ Ἀντιφῶν, τὸ δὲ Διονυσίου ζητήσεως ἕκαστος καὶ λόγου,
 Ποῖος χαλκὸς ἀεισος, Ἐκεῖνος (εἶπεν) ἔξ οὗ κατέσχευάσαν
 Ἀθλιώταις Ἄρμοδι καὶ Ἀεισγαίτονος εἰκόνας. οὐτε γὰρ
 ὠφελὲς τούτων ὁ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, ἔτε τέρπει τὸ βωμολό-
 χον καὶ παιδιὰδες, ἀλλ' ἐστὶ κακῆ καὶ ὑβριμεμιγμένης ἀ-
 κρασίας μετ' ἔρρας τὸ τοιοῦτον εἶδος, ὡς ἡρώδοι πρὸς πολλο-
 λύοισιν αὐτοῖς, τὸ δὲ φρέαρ ὄρχησιν ἀπεχθῆς ὄρχηστρομοί.
 καὶ γὰρ Ἀντιφῶν ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου, καὶ Τιμαγῆνης ἔξε-
 πτεσε τὸ Κάϊσρος φιλίας, ἐλθὼν ἄλλο μὴ οὐδέποτε φωνῆ χρη-
 σά κμος, ἐν ᾗ τοῖς συμποσίοις καὶ τοῖς ἐπιπέτοις ἐκαστοτε πρὸς
 ἐδὲ ὑπνοδὸν ἀπουδῶν,

— ἀλλ' ὁ, ἡοί εἶσατο γελοῖον Ἀρχαίοισιν, αἰτίαν φιλίας
 ὡς πρὸ σοφισμα λαιδρείας πρὸς φερόμενος. ἐπεὶ καὶ τοῖς
 κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ γέλασον αὐστηρὰ καὶ πολιτικὰ πε-
 ποίηται· συμμιγνύμενον δὲ τὸ γελοῖον αὐτοῖς καὶ βωμολόχον,
 ὡς πρὸ σιτίοις ὑπόπτεμμα μορθηρὸν, ὀξείτηλον ἐπιόξτιν
 παρρησίαν καὶ ἀχρησιν. ὡς τε ἀεὶ κακῆ καὶ δόξα καὶ
 βδελυρία τοῖς λήροισι χρησίμων ἢ τοῖς ἀχούσιν οὐδὲν ἄπο
 τῶν ληρομένων. ἄλλως μὴ οὐ πρὸς σιτίον ὅτι καὶ παιδιὰ
 καὶ γέλασον τοῖς φίλοις· ἢ δὲ παρρησία ἀπουδῶν ἐχέτω καὶ
 ἦτος, εἰ μὴ δὲ ὑπὸ μείζονων ἢ καὶ πάθει, καὶ γήματα, καὶ τὸν
 φωνῆς, ὁ λόγος ἀξιοπιστος ἔστω καὶ κινητικὸς· ὁ δὲ καμρὸς ἐν
 πομπῇ παρρησίας, μετὰ βλάβῃ, μετὰ τῆς παρ-
 ρησίας ἀφαιρεῖ τὸ χρησίμων. ὅτι μὴ οὐ ἐν οἴνῳ καὶ
 μέθῃ τὸ τοιοῦτον φυλακτικόν, ἀλλ' ἡδὸν ὅστιν. ἀλλὰ γὰρ ἐπάγει νέ-
 φος, ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὄφρῳ ἀνα-
 σωσῆναι καὶ σωσῆναι τὸ πρὸς ὄψον, ὡς πρὸ ἀντιπατήρονον
 τὰ Λυδῶν θεῶν, καὶ λυόντι τὸ τὸ δισφόρων χορῶν καὶ μεμινῶν,
 καὶ Πίνδαρον. ἐξ ἧς καὶ κίνδυνον ἢ ἀκαμρία μέγαν. ἀκρο-
 σφαλῆς γὰρ εἶσαν αἰψυχὰ καὶ πρὸς ὄργην ἔχει τὸ οἶνον, καὶ πολ-
 λάκις ἢ μέθῃ πρὸς λαβῆσα τὴν παρρησίαν, ἔρραρον ἐπίη-
 σε. καὶ ὅλως ἐκ ἐστὶ γυναικῶν ὅσδε παρρησίαν, ἀλλ' ἀνάστρον,
 ἐν τῇ τῆς ἀπαρρησίας ὄψῃ, παρρησία ἔστω ἀεὶ τῆς
 περὶ καὶ τοῖς δειλοῖς κύνας. ὅσδε οὐ δὲ ἀεὶ τούτων λέ-
 γοντα μινύειν. ἐπεὶ δὲ πολλοῖς τοῖς φίλους ὁ φερόμενος ἐν
 τοῖς πρὸς ἡμασιν ἔτε ἀξιοῖ ἔτε πολυμοσὶ ὑμίζειν, ἀλλ' ὅ-
 λως ἀπερῶσιν καὶ ἀνέφικτον ἡρωῶνται νοησία ὁ ἀτυ-
 χουῦ ἐστὶ, σφαλλομένοις ἢ καὶ πλάοισιν ὅτι πῆνται, καὶ πα-
 τοῖσιν ὑπὸ χεῖρα καὶ ἀπεινοῦς γενημένοις, ὡς πρὸ ῥέμμα
 κεκατημένοι πρὸς φύσιν, τὴν παρρησίαν ἀθροῦς ἐφίεντες
 αὐτοῖς, καὶ ἀπολαύοντες ἀσμενοὶ τῆς μεταβολῆς, ἀλλ' τὴν
 πρὸς ἀδὲν ὑπὸ φῶσιν ἐκείνων, αὐτῶν ἢ ἀδένειαν, ἢ χεῖρον ὅτι
 ἀεὶ τούτων διηγεῖν καὶ ἀποκρίνασθαι ἔπειθ' ἐπίδη λέγοντι,

Ὅ τῳ δὲ ὁ δάμωφν ὁ δὲ δὲ, πὶ δὲ φίλων· ὅτι δὲ μά-
 λις παρρησία ζομένων τῶν φίλων τοῖς ἀτυχοῖσι, καὶ ὁ ἀγῶν
 ἐφίεντων τῶν φροῖματος, ὀλίγοι γὰρ εἰσιν οἱς μὴ τὸ ἀτυχεῖν
 πρὸς ἀγίνεται τὸ φροῖμα. οἱ δὲ πολλοὶ φροῖμα ἐπεισάκτων δεοῖ-
 ται, καὶ λογιζομένων πρὸς τῶν ἔξωθεν αὐτοῦς ὑπὸ τῆς τύχης
 φυσικῶν, καὶ σαλθομένων. ὅταν ἢ ὁ δάμωφν καὶ ἀβάλη
 καὶ ἀεὶ ἐλθὴ τὸν ὄγκον αὐτοῖς τοῖς πρὸς ἡμασιν, ἐνεστὶ τὸ νοη-
 τοῦ καὶ μετανοῖαν ἐμποιοῦν. ὅταν ὅσδε ἔρραρον τῶν παρ-
 ρησίας φιλικῆς, οὐδὲ λόγον βαρὸς ἐχόντων καὶ δηγμόν, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν τοῖς τοιαύταις μεταβολαῖς.

A Non recte autem Epicharmus, qui ab Hierone, cum
 hic familiarium quosdam necasset, paucis post die-
 bus ad cenam inuitatus, respondit: Atqui nuper
 cum immolares amicos, non vocasti. Male etiam
 Antiphon: qui cum apud Dionysium quaereretur
 ac disputaretur quodnam res optimum esset, id pro-
 nuntiauit omnibus praestare, ex quo Athenienses
 Harmodii ac Aristogitonis statuas parauisset. Id ge-
 nus dicta acerbiter habent inuilem, & scurrili-
 tatem iocumque non delectantem, sed incontinen-
 tium est, odium malicia ac contumelia permixtum
 gerentium, quo videntes sibi ipsis exitium conflant,
 faltantes (quod in proverbio est) circum puteum.
 B Nam & Antiphontem interfecit Dionysius: & Ti-
 magenes amicitia Caesaris excidit, cum nulla un-
 quam libera voce usus, in conuiuio interque deam-
 bulandum identidem nullius seriz rei gratia, sed

Ut foret unde corona cachinnum tollere posset,
 conuicia sub amicitia iaceret praetextu. Etenim &
 comici in theatris multa odiosa atque ciuili ratione
 deprompta protulerunt. sed ridicula iis & scurrilia
 admixta veluti cibis intritum vitiosum, effecere in-
 utilis ut esset & inanis libertas: ac propterea actores
 in crimen malignitatis atque impuritatis incide-
 runt. Proinde licet ioco & risu aduersum amicos et-
 iam utcumque uti: sed libertas in dicendo seria de-
 bet esse ac modesta: & si graue sit argumentum, affe-
 ctu etiam, gestu, ac contentione vocis orationi au-
 toritas mouendique vis concilianda est. Occasionis
 autem neglectio cum aliis omnibus in rebus est da-
 mnosa, tum vtilitatem praecipue libertatis perdit.
 Satis vero liquet inter pocula & apud ebrios ea abs-
 tinendum esse. Nubem quippe serenitati inducit,
 qui inter iocos & hilaritates orationem mouet quae
 supercilium attollat, & seueritatem vultus inducat,
 quasi aduersans Lydio deo, qui, ut ait Pindarus, fu-
 nem molestarum soluit curarum. Sed & magno
 cum periculo importunitas vsurpatur. Sunt enim
 animi ob vinum ad iram praecipites, & saepe ebrietas
 libertatem in inimicitiam conuertit. Omnino au-
 tem neque generosi neque audacis, sed timidi est li-
 bertate apud sobrios abstinere, in mensa latrare, sic-
 ut solent ignaui canes. Itaque hac de re nihil attinet
 prolixius differere. Iam cum multi amicos rebus se-
 cundis videntes neque velint neque audeant casti-
 gare, sed plane inaccessam admonitioni prosperita-
 tem putent: eosdem vero in calamitatem aliquam
 prolapsos adoriantur atque calcant fractos iam &
 humiles, & in eos torrentis instar praeter naturam
 aucti inuehantur, abunde libertatis aduersus eos
 promentes, laetique mutatione hac fruuntur, cum ip-
 si ante imbecilli, isti superbi fuissent. ex usu est hac
 quoque de re verba facere, & Euripidi dicenti

Cum res secunda sunt, quid amicis est opus?
 respondere, Maxime amicis libero ore loquentibus
 opus esse ei cui fortuna est prospera, qui nimios re-
 tundant spiritus. Pauci enim sunt qui non successi-
 bus laetis insolescant: plerique indigent aliorum ex-
 ternis consiliis, rationibusque foris eos deprimen-
 tibus a fortuna inflatos & exultantes, vbi fortuna in
 F aduersam mutata fastu exiit, ipsae calamitates in se
 habent quod poenitentiam inducat & castiget. Ita-
 que afflictis rebus nullus est usus liberarum amici
 vocum, aut molesti ac mordacis sermonis: sed reve-
 ra in his mutationibus,

con-
 Xene-
 stitu-
 vultu
 dicen-
 bet, pe-
 mag-
 non
 mon-
 est, ne-
 mium
 fidu-
 rep-
 re non
 dire,
 ficie,
 nem
 stori-
 tu m
 do r
 bert
 run-
 tric-
 dis
 dem
 Pha-
 scu-
 tet-
 lib-
 te-
 e-
 be-
 vr-
 car-
 da,
 me-
 culp-
 str-
 Atque
 genere
 Demo-
 tum de-
 dit, ip-
 entes in
 con-
 aliquo-
 Hic
 Dign-
 Vbi ergo
 bet, in-
 bendu-
 factu-
 animi
 Cresum
 rupum
 Ita Socra-
 viti ver-
 sunt Cy-
 eum ip-
 homin-
 uerba hab-
 covino
 cu homo

Faciem intueri dulce est hominis benevoli,
 consolantis atque animum addentis : quomodo
 Xenophon ait, p̄cliantes aut aliis in periculis con-
 stitutos milites, viso Clearchi placido ac benigno
 vultu animosiores fuisse redditos. At qui libertatem
 dicendi morsumque homini infortunio ic̄to adhi-
 bet, perinde agit ac qui oculo conturbato ac inflam-
 mato medicamentum iniicit, quod visum acuat:
 nam neque sanat aut quicquam de dolore dem-
 nit, & iram dolori addit, exasperatque ægrum ani-
 mum. Et quidem recte valenti amico molestus non
 est, neque plane agrestis videtur, reprehendens ni-
 mium eius venerex rei ac vini vsum, ignaviam, ad
 fiduam in gymnasiis & balneis obuersionem, &
 repletiones corporis intempestiuas. ægrotus tolera-
 re non potest, sed ipso morbo molestius ipsi est au-
 dire, Hæc tibi euenerunt ex intemperantia & mol-
 licie, ex vsu ciborum & mulierum ô, dicet, te homi-
 nem intempestiuum: ego testamentum condo, ca-
 storium mihi aut scammoniam præparant medici:
 tu me verbis castigas & philosopharis. Eodem mo-
 do res quoque aduersa fortuna laborantium non li-
 bertatem, non sententiarum recitationem requi-
 runt, sed æquanimittatem & auxilium. Nam & nu-
 trices puerulis cadentibus, non accurrūt vt maledi-
 ctis incessant, sed erigunt, abluūt, sedant: postea tan-
 dem obiurgant atque castigant. Demetrium ferunt
 Phalereum, cum patria exulans apud Thebas ob-
 scuram humilemque vitam ageret, accedente Cra-
 tete non nihil cepisse molestia, Cynica eum erga se
 libertate asperisque vsurum sermonibus opinan-
 tem. Sed cum Crates comiter ipsum allocutus de
 exsilio differuisset, docuissetque, illi nihil mali, aut
 quod deberet ferre iniquius accidisse, negotiis li-
 beratoperculosis atque lubricis: hortatusque esset
 vt in seipso animique affectione sui omnem collo-
 caret fiduciam. ibi tum Demetrium molestia abie-
 cta, animoque recepto amicis dixisse: Piget vero
 me actionum istarum atq; occupationum, quarum
 culpa tantum virum non licuit videre.

Quippe ægrum animum vox comis amicorum iuuat.
Stulto nimis debetur castigatio.

Atque hi sunt mores ingenuorum amicorum. De-
 generes & abiecti fortuna fauente adultores, sicut
 Demosthenes aiebat rupturas & conuulsas partes
 tum demū moueri cum corpori malū aliquod acci-
 dit, ipsi quoq; mutationibus inhærescunt, quasi fru-
 entes iis & sese oblectantes. Etenim si qua opus est
 cōmonefactione iis in aduersitatib. in quas se ipsum
 aliquis consilii sui prauitate coniecit, sufficit hoc:

Hoc equidem sine mente mea, qui plurima dixit
Dissuadens tibi rem.--

Vbi ergo, dices, vchemens debet esse amicus, & li-
 beræ increpationis vigore vti? vbi inquam inhi-
 bendus est ad voluptatem, iram, contumeliam ve
 factus imperus, aut auaritia excutienda habitusve
 animi alius stultus oppugnandus. Sic libere Solon
 Cræsum monuit instabili rerum prosperitate cor-
 ruptum ac luxuriantem, Finem respicere iubens.
 Ita Socrates Alcibiadem repressit, conuictoque
 vitii veras extorsit lacrimas, ac cor inuertit. Talia
 sunt Cyri ad Cyaxarem, Platonis ad Dionem, cum
 eum splendens summa gloria, & ora omnium
 hominum in se ob pulcritudinem facinorum con-
 uersa habentem cauere sibi iussit, & metuere ab
 eo vitio, quo sibi soli placere aliorum spretis iudi-
 ciis homines solent, quod ei vitio adfideat solitudo.

A Εἰς ὄμματ' εὐνοῦ φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκὺ, παρηγο-
 ρεῖν καὶ τὸ δάκρυον ὡς τὸ τῆ Κλεάρχου ὁ
 παρὼν ὁ Ξενοφῶν ἐν ταῖς μάχαις καὶ περὶ τὰ δεινὰ φη-
 σὶν ὀρώμενον διμῆνός τε φίλον ἄνθρωπον, ὃν ἄρα ποτὲ εὖ ἐπέφ-
 τούς κινδυνώδους. ὁ δὲ παρρησίαν καὶ δῆμον ἀνδρα-
 πῶν δις τυχεῖν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς τὸν ὄξυδερκινὸν ἔμματι
 ἔχραστο μὲν καὶ φλεγμῶν ἄνδρα, τεραπείδ' ἄνδρ' οὐδὲν, οὐδὲ
 ἀφαρῆν τῆ λυποῦντος, ὀργῶν δὲ τῆ λύπῃ πρὸς ἕλησι, καὶ
 παρξύνει τὸν αἰώμενον. αὐτίκα γαρ ὑγιαίνων μὲν ἴσ
 οὐ χαλεπὸς ἔστιν, οὐδ' ἀγχιος πρὸς τὰ πασὶν ἀνδρὶ φίλος,
 ψυχρὸν μὲν σπουδαίας καὶ πότους αὐτῶν, ψυχρὸν δὲ δρῶν,
 καὶ γυμνασίαν, καὶ λουτραῖσι μεχῆ, καὶ πλησιονάσ ἀκα-
 ρους νοσητῆ δὲ ὄρε ἀεικτόν, ἀλλὰ μείζων νόσος ἀκρῶν, ὅτι
 ταῦτά σοι γέγονεν ἐξ ἀκρασίας καὶ μαλακίας, καὶ δι' ὀ-
 ψα, καὶ γυναικῶν. Ὡς τῆς ἀκραιάς, ἀνδραπῶν. Διὰ δὲ τῆ
 χάριτος, καὶ τὸ δάκρυον ἀφαιρῶ μοι κατὰ τὸν ἠσκαμμένον
 ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, σὺ δὲ νοσητεῖς καὶ φιλοσοφῆς; οὐτῶ
 πίνω καὶ τὰ πρῶτα τῶν δυστυχεῶν, οὐ παρρη-
 σίαν ἐκδέχεται καὶ γνωμολογίαν, ἀλλ' ἔπεικειάς δειται
 καὶ βοηθείας. καὶ γὰρ αἰτίται τοῖς παιδίοις πεσοῦσιν ἔλαι-
C δρησὶ μὲν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἠχρῶν, καὶ περὶ ἐπιπλωας,
 καὶ κατέφειλαν, εἰθ' οὕτως ἐπιπλήτοισι καὶ κελῶσι.
 λέγεται δὲ καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρὸς, ὅτι τῆς πατείδος
 ἐξέπεσε, καὶ περὶ Θήβας ἀδύξαν καὶ ταπεινὰ πρῶτων
 διήγη, οὐχ ἠδέως ἰδεῖν πρὸς τὸν Κρατήτα, παρρησίαν κω-
 νικῶν καὶ λόγους τεραχεῖς πρὸς δεχόμενος. ἐντυχεῖν δὲ
 πρῶτος αὐτῶ τῆ Κρατήτος, καὶ Διὰ λεχθέντος περὶ φυγῆς
 ὡς οὐδὲν ἔχει κακὸν οὐδ' ἀξίον φέρειν βαρέως, πρῶτα
 πρὸς τὸν σφαλερῶν καὶ ἀβεβαίων ἀπηλαγμένον, ἀμα δὲ παρ-
 ρεῖν ἐφ' ἑαυτῶ καὶ τῆ Διὰ τῆ πρῶτα καλοῦτος, ἠδὲ τῶν γε-
D νομένων καὶ ἀνδραπῶν, πρὸς τοὺς φίλους εἶπε, Φεῖ τῶν
 πρῶτων ἐκείνων καὶ ἀσολιῶν, δι' ἀσ' αἰδρα τοιοῦτον ὄρε
 ἐγνωμῶν.

Λυποῦμεν γὰρ μῦθος διμῆνός τε φίλων
Ἄνδρ' δὲ μισθῶν ἠσκαμμένα. ὅτι ὁ ἔσπος τῶν
γυμναίων φίλων. οἱ δὲ ἀγχινοὶ καὶ ταπεινοὶ τῶν δυστυχεῶν
κῆλακες, ὡς τὰ τῶν ἠσκαμμένα καὶ τὰ ἀσκαμμένα φησὶ Δημοθέ-
νης, ὅταν πικρὸν ὁ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι, καὶ οὐ τοιαύτης
μεταβολῆς ἐπιφύονται, κατὰ τὸν ἠδὲ μὲν καὶ ἀπολαύοντες.
καὶ γὰρ αἰδέονται πρὸς τὸν ἠσκαμμένον ἐν οἷς δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆ σπου-
δασάμνος κακῶς, ἰκανὸν ἔστι ὁ,

E Οὐ καὶ ἡμετέρον γένιον μάλα γὰρ τοῖ ἐγὼ γε
 Πόλλ' ἀπεμυτέμην. ἐν πῶν οὖν σφοδρὸν εἶ) δεῖ
 τὸν φίλον, καὶ πότε τῶν πῶν χεῖρα τῆς παρρησίας; ἔταν
 ἠδὲ τῆς ἠδὲ τῆς ἠδὲ τῆς ἐπιπλάσθαι φερομένης, οἱ κατὰ
 τῶν καλοῦσιν, ἠ καλοῦσιν φιλαργεῖν, ἠ πρὸς ἕξιν ἀντι-
 ρεῖν αἰόητον. οὕτως ἐπαρρησιάζετο Σόλων πρὸς Κρο-
 σῶν ὑπὸ δ' ὑπὸ τῆς ἀβεβαίας διεφθόρα καὶ τρυφάντα, τῆ
 λος ὄρε κελῶσας. οὕτως Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκό-
 λουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγη ἀληθινόν, ἠδὲ ελεγχόμενον, καὶ πῶ
 καρδίαν ἀνέσπερε. ταῦτα τῶ Κύρου πρὸς Κυαξά-
 ρῶν, καὶ τῶ πρὸς Δίωνα Πλάτωνος, ὅτι λαμπρῶτατος
 ἴσ καὶ πῶ τῶν εἰς ἑαυτὸν ἀνδραπῶν ἐπέσπερε, Διὰ τὸ καλ-
 λος τῶ πρῶτων καὶ τὸ μέγος, τῶ καλοῦσιν φερομένης φυλάτ-
 τεσθαι καὶ δεδέναι πῶ αὐτῶν ἀδύξαν, ὡς ἐρημῶν ζυνοῖον.

ἔγραψε δὲ καὶ Σπύριππος αὐτῷ, μὴ μέγα φρονεῖν ἐπι-
 λείψαι λόγους ἐστὶν ἐν παιδαρείοις καὶ γυναικίαις, ἀλλ' ὅρα
 ὅπως οὐσίη καὶ δικαιοσύνη καὶ νόμοις ἀείσοις χρησθήσασ,
 Σικελίας, Ὀκλεῶν ἤσει τὴν ἀκαδημία. Εὐκλῆς δὲ καὶ
 Εὐκλείης ἐπὶ Περσέως, ἀτυχεῖν πρὸς αὐτὸν ἔως χαι-
 ρειν ὀμιλοῦντες καὶ συνεπιθόντες ὡς τῶν οἰοῦντων πα-
 ρηχολούτων· ἐπεὶ δὲ Ρωμαίοις συμβαλὼν πρὸς Πύδνα
 ἐπίασε καὶ ἔφυγε, πρὸς πεσόντες ἐπέστημι πικρῶς, καὶ ἀ-
 νεμίμησκον ὡν ἐξήμυρτεν ἢ παρῆιδεν, ἕκαστον ἐξονειδίζου-
 πτε· ἀχρεῖς οὐκ ἀγαθῶς ὁ ἀνθρώπος, ὑπολύπητος καὶ
 ὀργῆς ἀμφοτέρους τῶν ἐπιφιδίᾳ πᾶσιν ἀνείλεν. ὁ μὲν οὖν
 κρινὸς οὐτω διαείδω καὶ εἶς. οὐς δὲ παρ' ἑχοισιν αὐτῷ πολ-
 λάκις, οὐκ ἔστιν ἄλλο πρὸς κηδόμενον φίλον, ἀλλὰ χρεῖσται.
 καὶ γὰρ ἐρώτησις αἰοῖς καὶ διήγησις, καὶ φόρος ὁμοίων ἐφ' ἐ-
 τέροις ἢ ἑπαμνος, ὡς τῶν εἰδοσίων εἰς παρρησίαν ἐστίν. ἴσον
 εἶλθιν Δημάρατον εἰς Μακεδονίαν ἐκ Κείτου λίγροισι,
 καὶ ὄν χροῖον ἐν Διαφορᾷ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν
 ὁ Φίλιππος, ἡ ἀσπασαμὴ δὲ αὐτὸν τῷ Φιλίππου, καὶ πυ-
 ρομήρου πῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχοισιν ὁμοιότης οἱ Ἕλληνας,
 εἰπεῖν τὸν Δημάρατον εὐνὴν οἴσθαι καὶ σιωπῆν, Γαύρου,
 ὁ Φίλιππε, καλὸν ἐστὶ σοὶ πωτῆ εἶσθαι πρὸς τῆς Ἀθηνῶν
 καὶ Πελοποννησίων ὁμοφροσύνης, τὴν δὲ οἰκίαν πειροῦν
 τὴν σαυτοῦ ποσαύτης γάσεως καὶ διχονοίας γέμουσαν. ὁ
 δὲ καὶ Διομήδης, ὃς ἐπεὶ παρελθὼν εἰς τὸ τῷ Φιλίππου στρα-
 τῶπεδον ὅτι εἰς Ἕλλησιν ἐβάδιζε μαχόμενος, ἀνήστη πρὸς
 αὐτὸν ὁ δὲ ἀγνοῶν ἠρώτησεν εἰ κατὰ σκοπὸν ἐστὶ, Γαύρου
 οὖν (ἔφη) κατὰ σκοπὸν, ὁ Φίλιππε, τῆς ἀβουλίας σου καὶ
 τῆς αἰοῖας, δι' ἡ δὲ δεινὸς αἰατὸς ἔχοντος, ἔρχη πρὸς βασι-
 λείας καὶ τῷ σώματος ἄρα μὴ ἀγαθῶς ὄντων. τὸ το μὲν
 οὐκ ἴσως σφοδρότερον ἔτερος δὲ χερὸς ἐστὶ νοουσιᾶς, ὅταν
 ὡς ἄλλων λοιδορηθέντες ἐφ' οἷς ἀμύρτανοι, ταπεινοὶ
 γίνονται, καὶ συσταλῶσιν. ὡς χροῖον αὐτὸν ἐμμελῶς ὁ χερὸς,
 τὸς μὲν λοιδορουμένων αἰατῶσιν καὶ ἀγαθῶν, ἰ-
 διά δὲ αὐτὸς ἀπὸ μῦθος τοῦ φίλου, καὶ ὑπομιμησκον, ὡς
 εἰ ἀγαθὸν μὲν ἄλλο πρὸς σκοπὸν ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γὰρ μὴ
 δραστῆς ὡσιν οἱ ἔχρησι. πρὸ γὰρ ἐστὶ τούτοις τὸ σῶμα δια-
 ραμ, πὶ δὲ πρὸς ἔπειν, ἀνὰ φῆς τῶντα καὶ ἰφῆς ἐφ' οἷς κα-
 κῶς ἀχρῶς γίνεται γδ οὕτως, ὁ μὲν λυπηρὸν τῷ λοιδορου-
 τῶσιν τὸ ὡφελίμον, τῷ ἰσθετουῦτος. ἐνοῖ ὅτι χροῖον ἄλλο
 λους φέρντες ἐπιτρέφοισι τοῦ σιωπῆς. κατηγοροῦσι γὰρ
 ἑτέρων ἀπὸ πρὸς ἑαυτοῖς ἐκείνου ἴσασιν. ὁ δὲ ἡμέτερος κατη-
 γητῆς Ἀμμόνιος ἐν δειλῆν Διατελεῖ τῷ γκαίμην ἰνας
 ἀσθόμενος ἠετιχέτας οὐκ ἀπλοῦν ἀείσον, ἐκείνου ἰδίᾳ
 παρὶ πληγῆς ἐμβαλεῖν τὸν ἀπελευθερῶν, ἐπειτὸν ὅτι χροῖς
 ὄξους ἀριστῶν ἔδυναται, καὶ ἄμα πρὸς ἡμᾶς ἀπέβλεψεν,
 ὡς τῷ ἐξορῶν ἀφασαδαι τῷ ἐπιτήμοισιν. ἐπὶ τῶν διλαβη-
 τέων ἐστὶν ἐν πολλοῖς παρρησία χροῖσται πρὸς φίλον, ἐν θυμῷ
 μὲν τὸ Ἐλλάτωνος. ἐπεὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἠφατό πῆνος τῷ
 σιωπῆτων σφοδρότερον ὅτι τῆς τεραπέζης ἀγαθῶν ἰδόμενος,
 Οὐκ ἀμεινον ἡ (ὁ Ἐλλάτων ἔφη) ἰδίᾳ τῶντα λελέχθαι
 καὶ ὁ Σωκράτης, Σὺ δὲ (εἶπεν) ἐκ ἀμεινον αὐτὸν ἐποίησας ἰδίᾳ
 πρὸς ἐμὲ τὸ εἰπῶν, Πυθαγόρῃ δὲ τεραχύτερον ἐν πολλοῖς
 γκαίμην πρὸς σενεχθέντος, ἀπᾶξ αὐτῷ δὲ μετᾶχιον λέγεσθαι.
 ἐκ τούτου ὅτι μὴ δέποτε τὸν Πυθαγόρῃ αὐτῶν ἄλλου παρῆτος
 ἄλλον νοουτέσθαι. δεῖ γὰρ ὡς νοσήματις ἐκ τῶν περὶ τῆς ἀμύρτίας τὴν νοουτέσθαι καὶ ἀποκαλύψιν ἀπορρητῶν εἶναι,

A Scripsit ad eundem Speusippus, Nō debere cum altos
 ducere spiritus, propterea quod multus de ipso ser-
 mo esset apud pueros & mulierculas: sed dare ope-
 ram, ut sanctimonia, iustitiāq; & optimis legibus or-
 nata Sicilia, gloriā Academiae conciliet. Euctus cō-
 tra & Euleus Persei focii, cum rebus utenti secundis
 perpetuo assentati essent, & omnia eius momēta in-
 sequendo comitati, apud Pydnam paelio cum Ro-
 manis congressum atq; victum adorti acerbe obiur-
 gauerunt, & singula eius peccata ac delicta comme-
 morantes exprobrauerunt, tantisper donec dolore
 iraque exagitatus utrunq; pugione occidit. Defini-
 tum hoc modo esto, quae sit in vniuersum libere di-
 cendi occasio. Interim omittendae hae non sunt ami-
 co fideli, sed arripiendae quas ipsi amici saepe praebent
 occasiones. aliquando enim interrogatio, nar-
 ratio, similiū rerum laudatio aut vituperatio, an-
 fam libertati exhibet. Hoc modo Demaratus Corintho
 in Macedoniam cum venisset sub id tempus, quo
 cū vxore & filio Philippus dissidebat, amice à Phi-
 lippo exceptus, interrogatusque quomodo Graecis
 inter se conueniret, dicitur (ut erat ei benevolus at-
 que familiaris) respondisse: scilicet verò Philippe,
 rectum est te inquirere de concordia Atheniensium
 & Peloponnesiorum, qui familiam tuam pateris
 tanta seditione & dissensione laborare? Recte etiam
 Diogenes, qui in castra Philippi in bellum contra
 Graecos proficiscentis cum venisset, essetque ad re-
 gem adductus, & non agnitus interrogaretur ab eo
 numnam explorator esset: Omnino, inquit, sum
 tuae, Philippe, stultitiae atque amentiae explorator,
 qui nulla necessitate vigente, de regno & corpore
 tuo venis vna hora fortunae aleam subiturus. atque
 hoc quidem videri potest dictum vehementius.
 Alius modus est castigandi verbis, cum ob delicta
 sua aliorum maledictis impetiti animos ponunt ac
 submissiores fiunt. eoque accurate vitetur scitus at-
 que elegans amicus, obtrectatores depellens atque
 refellens, priuatim autem amicum compellens at-
 que monens ut si nullam aliam ob rem, saltem ea de
 causa viuat cautius, ne ferociendi materiam inimi-
 cis praebat, quo enim ore iis respondebis, inquit, si
 viro ipsis ea potrigis ob quae male audias? hoc pa-
 cto offensa conuiciatori, vtilitas monitori adscri-
 bitur. Alii venustiore vtentes ratione, aliis obiur-
 gandis, suos, quos in eodem quod illis obiciunt, esse
 sciunt vitio, castigant. Ammonius magister no-
 ster in conuentu vespertino, cum animaduertisset
 discipulorum aliquos vfos esse prandio non sim-
 plici, puerum suum à liberto verberari iussit, causa-
 tus eum absque aceto prandere non posse: simul-
 que in nos respexit, ita ut obiurgatio nos tetige-
 rit. Ad haec cauendum est, ne coram multis li-
 bertate aduersus amicum vtamur. tenendumque
 illud Platonis. Cum enim Socrates in conuiui-
 o disputans, quendam familiarium acrius incesse-
 ret, Platoni dicenti, Nonne praestabat haec priuatim
 loqui? respondit, Et tu nonne rectius de hoc ipso
 scorsim me monuisses? Ferunt, adolescentulum
 quendam à Pythagora, cui operam dabat, mul-
 tis praesentibus compellatum asperius, suspen-
 dio vitam finisse. atque ab eo tempore Pythago-
 ram nunquam alio praesente quenquam corripu-
 isse. Oportet tanquam morbi turpis, ita peccati
 etiam detectionem & sanationem occultam esse,

nihil pompæ, nihil ostentationis habentem, neque testes spectatoresque adducentem. Non enim amici est, sed rabulæ, in alienis gloriam quærere peccatis, venditantem se ostentatione sua præsentibus. sicut in theatris medici manibus gesticulantur, vt suæ operæ conductores sibi parent. Porro absque etiam sit contumelia (quæ sane abesse ab omnibus debet remediis) considerandum tamen est quàm sint pertinacia atq; contumacia vitia. Non enim quod est apud Euripidem, amor duntaxat castigatus magis premit, sed quoduis omnino vitium si quis coram multis liberius reprehendat, impudentiam induit. Sicut igitur Plato senes, vt verecundiam adolescentibus ingeneret, primum ipsos vult verecunde versari cum adolescentibus: ita verecunda amici libertas maxime pudore afficit: & cum peccantem sensim caute que adorimur, subruitur atque aboletur vitium, dum verecundia occupatur is quem verecunde tractauimus. Quare percommode vsurpatur illud,

Admoto capite, vt reliqui exaudire nequirent.

Minime autem conuenit vxore audiente matitum, patrem coram liberis suis, amatorem præsentem amantem, aut apud discipulos magistrum obiurgare. nam præ ira ac dolore transfuersi aguntur, qui coram iis reprehenduntur, apud quos volunt in precio & estimatione proba esse. Ac nisi fallor, non tam ebrietas fecit quod ita grauiter commotus Cleiri obiurgatione fuit Alexander, quàm quod multis coram testibus eam vsurpauit. Aristomenes etiam Ptolemæi præceptor, cum hunc in legatione audienda dormitantem excitasset, ansam adulatoribus præbuit, simulantibus se regis causa factum indigne ferre, ac dicentibus ei: si post tantas defatigationes ac vigilias somnus tibi obreperet, priuatim eras admonendus, non manus tibi tot hominibus præsentibus iniiciendæ. ita Ptolemæus Aristomeni calicem veneno plenum misit, vtque biberet adegit. Cleoni etiam Aristophanes hoc exprobrat, quod

Male ciuitati diceret audientibus

Coram peregrinis, --- Atheniensibusque iritaret. Itaque inter alia magnopere cauenda est ostentatio, & popularis applausus captatio. sed cum libertate dicendi volumus vti, faciendum est hoc vtiliter atq; ad sanandum vitium aliquod accommodate. & quod Corinthii non male, vt est apud Thucydidem, de seipsis dixerunt, dignos se esse qui alios vituperent: id in promptu habere debet, qui libertate dicendi volunt vti. Lylandum perhibent Megarensi cuidam, cum is inter socios pro Græcia liberius diceret, respondisse, sermones eius ciuitate opus habere. Sed profecto libertas dicentis morum probitate vt commendetur requirit: idque rectissime obiicitur alios monentibus atq; castigantibus. Nam Plato suæ se vitæ exemplo dicebat corrigere Speusippum. sicut & Polemonem Xenocrates cõspectus tantummodo in schola, & ipsum intuitus, ad aliud vitæ genus traduxit. Homini autem qui leuis sit, & moribus prauis, si libere obloqui alii conetur, licebit semper occinere illud,

Aliis medetur, ipse vlcerebus scatenis.

Veruntamen quandoquidem sæpe res ipsa nos adigiteo vt alios castigemus dictis, quamuis vitio ipsi non carentes: id hoc modo faciemus commodissime, si quam obiicimus culpam, in ea nos quoque ipsos esse quouis modo fateamur. quo sensu dictum est hoc:

Cur nos virtutis Tydida obliuio cepit?

καὶ μὴ παρηγορικῶν, μηδ' ἐπιδεικτικῶν μηδὲ μὲντινας καὶ θαλάσσιων ἀπολαύσεων. οὐ γὰρ φιλικόν, ἀλλὰ σὸφιστικόν, ἀλλοτρίοις ἐπιδοκιμεῖν σφάλμασι, καλλωπιζόμενον πρὸς τὸν παρόντα. ὡς ἂν οἱ χειρουργοὶ εἰς τὰς θαλάσσιαις ἀπολαύσεσιν ἐργασίαι. αἰὲν δὲ τῆς ὑβρείως καὶ οὐδὲ μὴ θεραπεῖα προσεῖναι δικάζον ἔστι, καὶ τὸ τῆς κακίας σκοπέον φιλόνηκον καὶ αὐθάδες. οὐ γὰρ ἀπλῶς νοσητοῦ μόνον ἔρος μάλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην, ἀλλ' ἐὰν νοσητῆ ἴσιν ἐν πολλοῖς καὶ μὴ φειδόμενος, πᾶν νόσημα καὶ πᾶν πάθος εἰς τὸ ἀνάγκη καλῆσθαι. ὡς ἂν οὖν ὁ Πλάτων τὰς ἀδελφὰς ἀπολαύσεσιν ἐν τοῖς νέοις ἀναγκάσει γέροντας, αὐτοῖς ἀξιόπιστα ἀναγκάσει τοῖς νέοις, οὕτω τῶν φίλων ἢ δυσωπουμένη παρρησία δυσωπεῖ μάλιστα καὶ ὁ μὲν ἀλαβείας ἀτρέμα προσεῖναι, καὶ ἀπλεῖσθαι τῶ ἀμνηστῶντος, καὶ ὑπερείδει καὶ διεργάζεται τὴν κακίαν ἀναπιμπλαμένη τῶ ἀδείῳ τὸν ἀδούμνον. ὅθεν ἀείψα μὲν ἔχ' τὸ,

Ἄγχι γὰρ κεφαλῶν, ἵνα μὴ πύθοιτο οἱ ἄλλοι ἦκησα δὲ ὑπέπει γαμέτης ἀκούσης, ἀδρα, καὶ παίδων ἐὶ ὄψει, πατέρα, καὶ ἐραστὴν, ἐρωμένου παρόντος, ἢ γυναικῶν, διδάσκαλον ἀποκαλύπτειν. ἔξισανται γὰρ ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς ἐλεγχόμενοι παρ' οἷς ἐδοκιμεῖν ἀξιοῦσιν. οἴμα δὲ καὶ Κλείτος οὐχ οὕτω παρξυῖα ἀπὸ τὸν οἶνον, ὡς ὅτι πολλὰν παρόντων ἐδόκει κελούσιν τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ Ἀριστομένης ὁ Πτολεμαίου καθηγητής, ὅτι νυσάζοντα, ὑπεσβείας παρούσης, ἐπέστησεν ἔξεργίον, λαβύτινα παρέχε τὴν χέλαξι, πρὸς ποιουμένοις ἀφρακτεῖν ὑπὸ τῆ βασιλέως, καὶ λέγεισιν, Εἰ βούληται κρητῶν καὶ ἀγρυπνῶν κατὰ τῆς ἰδίας σε νοσητεῖν ὀφείλομεν, ὅσον ἐναίτιον ἀδούμων βούτων πρὸς φέρειν τὰς χεῖρας. ὁ δὲ φαρμάκου κύδω

Δίκα πέμψας, ἐκέλευσεν ἐκπιῖν τὸ ἀδούπον. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὸν Κλέωνα τῆτο ἐγκαλέσθην, ὅτι ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγει, καὶ παρξυῖα τοῖς Ἀθηναίοις. διὸ δεῖ σφόδρα φυλάττεσθαι καὶ τῆτο μὲν τῶν ἄλλων, ὅ μὴ παρεπιδεικνύσθαι μηδὲ δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὀνησιφόρος καὶ θεραπευτικῶς χρῆσθαι τῆ παρρησία βουλομένοις. καὶ μὲν ὅσων ὁ Θουκυδίδης τοῖς Κορινθίοις λέγεισιν πρὸς αὐτῶν πεποίηκεν, ὡς ἀξιόεῖσιν ἐτέροις ἐπενεγκεῖν φόρον, οὐ κακῶς εἰρημόνον, ἔδει παρῖναι τοῖς παρρησιαζόμενοις. Δύσανδρος ἐμὲ γὰρ, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸν ἐκ Μεγάρων ἐν τοῖς συμμαχοῖς παρρησιαζόμενον ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἔφη τοῖς λόγοις αὐτῶν πόλεως δεῖσθαι παρρησία δὲ πᾶντὸς ἀνδρὸς ἦτοῖς ἴσως δεῖσθαι, καὶ τῆτο ἀληθέστατον ἔστιν ὅτι τῶ ἐτέροις νοσητοῦτων καὶ σωφρονίζοντων λεγόμενον. ὁ γοῦν Πλάτων ἔλεγε νοσητεῖν τὰ βίβια τὸν Σπείσιππον ὡς ἂν ἀμέλει καὶ Πολέμουνα Ξεινοκράτης ὀφθαλμοῖς μόνον ἐν τῆ ἀλατῶν, καὶ ἀπὸ βλάβης πρὸς αὐτὸν, ἐτρέψατο καὶ μετέθηκεν. ἐλαφροῦ δὲ καὶ φαύλου ὄψεος ἀδούπου, λόγω παρρησίας ἀπολομένου, πρὸς ἐστὶ πρὸς σαχρόσθαι τὸ,

Ἄλλωνιάθετος, αὐτὸς ἔλκεσι βρύων. ἔ μὲν δὲ ἐπὶ φαύλοις γε ὄντας αὐτοῖς ἐτέροις τε τοῖς οἰκιστοῦσιν ἔξασθαι τὰ πρῶτα πολλάκις εἰς τὸ νοσητεῖν, ὅτι κῆρα τὸς ἀμειψέπος ὁ σωμαπλέκων καὶ σωμαπλάμβάνων ἀμνηστῶν τῶ ἐγκλήματι τὸν παρρησιαζόμενον. ἐν ᾧ λέλεκται καὶ ὁ Τυδείδης, τί πάθοντε λελασμένα τούτου ἀλκήσιν

καὶ ὁ, -νῦν δὲ οὐδενὸς ἀξιοὶ εἶδον Ἐκθερος. καὶ ὁ Σω-
 κράτης οὕτως ἀτρέμα τοῖς νέους ἤλεγχεν, ὡς μηδὲ αὐτὸς
 ἀππληγμένος ἀμαθίας, ἀλλὰ μετ' ἐκείνων οἰόμενος δεῖν
 ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ζητεῖν τὸ ἀληθές. καὶ γὰρ βίβλια
 καὶ πίστιν ἔχουσιν οἱ παῖ αὐτὰ μὲν ἀμύρτανειν, ἐπιμυροδοῦσαι
 δὲ τοὺς φίλους ὡς παρ' αὐτοὺς δοκῶντες. ὁ δὲ σεμνῶν ἐαι-
 τὸν ἐν τῷ κελούφν' ἑτέρου, ὡς δὴ πρὸς εἰλικρινὴς καὶ ἀπαθῆς, αἰ-
 μὴ πολὺ καὶ ἠλικίαν ἢ παρορῶν, μηδὲ ἔχων ἀρετῆς ὁμολο-
 γούμενον ἀξίωμα καὶ δόξης, ἐπαρῆς φανεῖς καὶ βαρεῖς, οὐδὲν
 ὠφέλησεν. ὅθεν οὐχ ἀπλάως ὁ Φοῖνιξ ἐπέβλεπε τὰ παρ' αὐτὸν
 ἀτυχήματα, δι' ὀργῶν ἢ τιχρήσαντος ἀνελεῖν τὸν πατέρα, καὶ
 ταχὺ μέγα γόντος,

Ὡς μὴ παροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν κελεοίμην· ἵνα δε-
 κῆ μὴ νεφετεῖν ἐκείνον, ὡς αὐτὸς ἀπαθῆς ὦν ἕσθ' ὀργῆς καὶ
 αἰαμύρτητος. ἐνδύεται γὰρ ἠθικῶς τὰ τοιαῦτα, καὶ μάλλον εἰ-
 κρεῖσι τοῖς ὁμοιοπαθεῖν, ἀλλὰ μὴ παροφρονεῖν δοκῶσιν. ἐπεὶ δὲ
 οὔτε φάος λαμπαρὸν ὄμμα πφλεγμαίνοντι παροσοίσειον, ἔτι
 ἐμπαθῆς ψυχῆ παρρησίαν ἀναδέχεται καὶ νοουσιῶν ἀκρα-
 τον, ἐν τοῖς χρησιμῶσι τοῖς ἐστὶ τῶν βοηθημάτων ὁ παρ' αὐ-
 γνόμενος ἐλαφρὸς ἐπαμνος ὡς παρ' αὐτοῖς,

Υμεῖς δὲ οὐκέτι κελὰ μελίετε θούριδος ἀλκῆς,
 Γαίτες ἀεῖσι εἰόντες αἰὰ στρατὸν. οὐδ' αἰ ἔγωγ' ε
 Ἀνδρὶ μαχεσάμην ὅστις πολέμοιο μελίη
 Λυγρὸς ἐὼν ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι παρ' ἐκείνῃ. καὶ
 Πάδαρε, ποδοποι τὸξον, ἰδὲ πτεροέντες οἴσοι,
 Καὶ κλέος, ὃ οὐ τίς τοι εἰρίζεται ἐνθάδε γ' αἰήρ· σφό-
 δρα δὲ ἐμφανῶς ἀνακαλεῖται καὶ τὰ πιαῦτα τοῖς ἑσποφρο-
 μύροις,

Ὁ δὲ Οἰδίποις ποδ', καὶ τὰ κλεῖν ἀνίγματα; καὶ
 Ὁ πολλὰ δὴ τλάς Ἡρακλῆς λέγει πάδε. οὐ γὰρ μόνον
 ἀνίησι τῶ φόρου ὁ τεραχὺ καὶ κελούσιχον, ἀλλὰ καὶ ζῆλον
 ἐμποιεῖ παρὸς ἑαυτὸν ἀδουμῶν τὰ ἀγρὰ τῆ τῶν κελῶν
 ἑσπομῆσει, καὶ παρ' αὐτὸν ποιουμῶν τῶν βελιόνον ἑαυ-
 τόν. ὅταν δὲ ἑτέρου, οἷ ἠλικας ἢ πολίτας ἀντιπαρ' αὐτὸν
 λωμῶν ἢ συγνεῖς, ἀρετῆς καὶ ἀφραγείνεται τὸ φιλόνοικον
 τῆς κακίας. καὶ τοῦτο πολλάκις εἶωθεν ἑσποφωρῆν μετ' ὀρ-
 γῆς, Τί οὖν οὐκ ἀπει παρὸς τοῖς ἐμοῦ κρείττονας, ἐμοὶ δὲ μὴ
 παρ' ἑαυτοῦ παρ' ἑαυτοῦ; φυλακτέον οὖν ἑτέρου ἐπαμνεῖν,
 παρρησία ζομῶν παρὸς ἑτέρου, ἀμὴν ἢ Δία θοῆς ὦσιν ὡς
 Ἀγαμέμνων,

Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεΐδης.
 καὶ ὁ ἐν τοῖς Σκυρῶσι Οδυσσεύς,

Σὺ δὲ ὦ τὸ λαμπαρὸν φάος καπαρῶν ἡρώων
 Ζαίνης ἀείσου παρὸς Ἑλλῶν γηγῶς; ἦκιστα δὲ παρ-
 σῆκει νεφετούμενον ἀντινοουτεῖν, καὶ παρρησία παρρησίαν
 ἀντεκφέρειν. ταχὺ γὰρ ἐκκαίει καὶ ποιεῖ ἀφροσῶν καὶ
 ὅλων οὐκ ἀντιπαρρησία ζομῶν δοξείεν ἀν', ἀλλὰ παρρη-
 σίαν μὴ φέροντος ὁμοῖοτος ὠησιμὸς εἶη. βέλιον οὖν ἑσπο-
 μῶν τὸν νοουτεῖν δοκῶντα φίλον. ἀν γὰρ ἕτερον αὐτὸς ἀ-
 μύρτανῃ, καὶ δέηται νοουσιῶς, αὐτὸ τῶ τῆ παρρησία ἑσ-
 πόν ἵνα παρρησίαν δίδωσιν. ἑσπομῆσι κακίως γὰρ αἰθ-
 μνησικακίας ὅτι τὸς φίλους καὶ αὐτὸς εἶωθει μὴ παρ-
 ρῶν ἀμύρτωνος, ἀλλ' ἐξελέγειν καὶ διδάσκειν, μάλλον
 ἐπιδόσει καὶ παρ' αὐτὸν εἶωθει τῶν ἐπιμυροδοῦσιν, ὡς οὐσαν δι-
 νοίας καὶ χαιετος, οὐ μέμψως ἀνταπόδοσιν οὐδὲ ὀργῆς.

A & illud:
Nunc non arcendis vel solius Hectoris armis Sufficimus? - Et Socrates ita paulatim adolescen-

tes redarguit, seipsum quoq; non vacare incitia si-
 mulans, sed vna cum illis se debere virtuti operam
 dare & verum quærere proficens. Benevolentiam
 enim autoritatemq; sibi parant, qui cum eadem in
 culpa esse, tū amicos eodē quo seipfos modo cor-
 rigere videntur. At qui alteri detrahēs seipsum ia-
 ctat, quasi sincerum & vitii expertem, nisi vel etate
 multo sit grauior, vel ob virtutem nota sit autorita-
 te atq; gloria, pro molesto importunoq; habetur,
 & nihil adfert vtilitatis. Non ergo abs re Phoenix
 sua ipsius delicta protulit, qui per iram interficere
 patrem voluerit, moxq; mutauerit sententiam,

B *Ne patris (inquit) occisor Gracos ego dicier inter Perferrem.* - ne Achillem obiurgans, arrogare sibi videretur nihil se per iram peccasse. Penetrant autē huiusmodi admonitiones blande, faciliusq; concedimus iis qui eodem modo lapsi, quàm qui despiciere nos videntur. Quoniam autem neq; lumen clarum inflammato oculo debet obiici, neq; affectu concitatus animus libertatem admittit obiurgationemq; meram, inter vtilissima adiumenta est admixtio laudis modice, vt in his:

C *Vos verò turpe est forti desistere pugna, Argolicas inter primos virtute cohortes. Haud equidem certare viro lubeat mihi, bellum Qui fugiat timidus: grauiiter succensero vobis.*

Et illud:
Pandare, qui nulli es nostrorum laude secundus, Arcus vbi tuus est, volucres vbi suntq; sagittæ?
 Sed & huiusmodi vehementer reuocant in peius sublabentes.

Vbi Oedipus nunc est, & clara enigmata? & Tam multa passus sic ne loquitur Hercules?

D Non enim modo excitat reprehensionis asperitas vim habens imperiosam, sed & sui ipsius æmulati-
 onem ingenerat, & recordatio bonorum suorum verecundiam increpato incutit, præclare facta sua sibi ad imitandum proponenti. Si vero alios cum eo compares, vt æquales, ciues, cognatos: pertina-
 cia vitii indignatur atq; exasperat. & sæpe hoc modo increpati stomacho moto occlamant: Quin tu ergo me missum facis, adque illos me præstantiores abis? Cauendum est ergo dum libere aliquem incusamus ne alios laudemus; nisi fortassis eorum parentes, vt Agamemno:

E *Non equidem similem natum genuit sibi Tydeus. & Vlyffes in Scyriis: Illustre generis lumen dedecorans tui Proles parentis Graium præstantissimi Lanificium tractas?*

Minime autē conuenit castigationē castigatione, libertatē libertate vicissim cōpensare. facillime .n. hinc discordiæ exardescunt, omninoq; cōcertatio hæc non libertatē vicissim vsurpantis sed eam non sustinentis videri potest. Præstat itaq; ferre amicū obiurgantem, qui si ipse postmodo peccet, ac opus habeat castigatione: hoc ipsi libertati dicendi li-

F bertatē iam quandam parauerit. commonefactus enim absq; offensæ obiectione quod ipse quoque non negligere amicos delinquentes, sed arguere soleat atq; docere, facilius concedet, & correctio-
 nem admittet, quā sentiat benevolentia & gratia esse non reprehensionis aut iræ compensationem.

Porro

Porro sicut Thucydides ait qui ob rem maximam A
 subit invidiam, cum rectum sequi consilium: ita &
 amicus debet molestiam castigandi in magnis mo-
 dō rebus, & in quibus plurimum est situm momen-
 ti, in se recipere. si enim omnibus in rebus diffici-
 lem se præbeat, ac cum familiaribus pædagogi po-
 tius quàm amici more agat, admonitiones eius in
 summis rebus hebetes erunt & inefficaces: cum me-
 dici instar libertatem acre medicamentum aut a-
 marum quidem, sed necessarium & preciosum in
 multa minuta & non necessaria inutiliter absum-
 ferit. Ipse igitur summo studio cauebit ne continen-
 tibus vtatur querelis. socio autem in omnia curiose B
 etiam minima inquirente & calumniante, ansam
 ipse habebit maiora eius peccata reprehendendi.
 Philotimus medicus, cum quidam pure circa iecur
 laborans ei digitum exulceratum monstrasset:
 Heus, inquit, non tibi cum redivia est negocium.
 Sic & occasio dabitur, cum amico parua quædam
 & nullius momenti culpanti, iocos puta, conuiuia,
 nugas, dicere possimus: Ille verò scortum ableget,
 aut finem alex imponat, alijs in rebus quantivis no-
 bis erit precij. Qui enim veniam minorum impe-
 trat, non illibenter de maioribus libere dicendi fa-
 cultatem amico concedit. qui vbique incumbit,
 semper odiosus ac molestus, omnia cognoscens,
 omnia curiose percunctans, is neque liberis tole-
 rabilis est, neque fratribus, imò ne serui quidem
 ferre eum possunt. Cæterum quoniam neque sene-
 ctuti, vt est apud Euripidem, neque amicorum stul-
 titiæ omnia adsunt mala: debemus non delicta mo-
 do amicorum, sed & recte facta obseruare, ac sanè
 initio alacriter collaudare. & sicut ferrum prius vi
 ignis laxatum atque emollitum, deinde frigida
 immisum densatur ac duritiem consequitur: ita
 amicis, postquam laus eorum animos calefecit at-
 que relaxauit, paulatim quasi tincturæ loco adhi-
 benda est libertas reprehensionum. Offerret enim
 se occasio, vbi dicere poteris: Hæccine cum illis
 comparari dignum est? Viden' quos fructus hone-
 stum referat? hæc abste poscimus amici, hæc sunt
 conuenientia, adhæc te natura formauit: illa verò
 alia repudianda sunt, & amandanda

In montem, rapidas aut obstreperi maris undas.

Vt enim humanus medicus somno aut victu mal-
 let morbum depellere, quam castorio aut sammo-
 nio. ita & amicus verus & benignus pater & magi-
 ster laude magis quam vituperatione vti gaudet ad
 morum emendationem. neque quicquam facit vt
 liberæ correctiones tam & parum molestiæ, & mul-
 tum utilitatis secum trahant, quam cum ea sine ira
 placide & animo beneuolo peccantibus accom-
 modantur. Itaque neque arguendi sunt acerbè qui
 inficiantur, neque purgandi sui potestas adimenda:
 sed in argumentis honesti prætextus excogitandis
 vtcunque adiuuandi sunt, & causa deteriore omif-
 fa tolerabiliores suggerendæ. Ita Hector:

Infelix, animo tantas male tu geris iras.

sic enim Paridem alloquitur, & eius digressum è
 prælio iram vocat, non fugam aut timiditatem. Et
 Agamemnoni Nestor:

Sed te magnanimi iuvit concedere cordis

Motibus.--

humanius enim hoc nimirū dictum est, quàm iniu-
 riā fecisti, in honestè egisti. & lenius est, Nō percepisti,
 quàm ignorasti: Noli certare cū fratre, quā Noli
 inuidere fratri: & Fuge mulierē que te corrumpit,

ἐπι τῶν ὁμοίων Ἰουκιδίδης φησὶν, Ὅστις ἐπὶ μεγάλῳ δὲ ἐπι-
 φθονοῦ λαμβάνει, ἴσθως βουλεύεται. τὸ δὲ φίλον παρορθεῖ δὲ
 ἐκ τῶ νουτετεῖν ἐπαρθεῖς ὑπὸ μεγάλων ἀναδέχεσθαι καὶ
 σφόδρα ἀγαφροσύνην αὐτὸν ἐπὶ πᾶσι καὶ πρὸς πάντα δις-
 κλαίει, καὶ μὴ φιλικῶς ἀλλὰ παιδαγωγικῶς παρορθεῖται
 τοῖς σιωπῆσιν, ἀμβλῆς ἐπὶ τοῖς μεγάλῳ νουτετεῖν ἔσται καὶ
 ἀπαρθεῖς, ὡς παρ' ἰατρῶν δριμύ φάρμακον ἢ πικρὸν, ἀναγ-
 χῶν δὲ καὶ πολυτελές, εἰς πολλὰ καὶ μικρὰ καὶ σφοδρὰ ἀνάγκη δια-
 λῶν, τῆ παρρησία κατακερμηλῶς. αὐτὸς μὲν οὖν σφόδρα
 φυλάσσεται δὲ σιωπῆς καὶ φιλαίτιον. ἐπαρθεῖ δὲ μικρολογου-
 μένου πρὸς πάντα, καὶ πρὸς ἀσχυροδουτούτους, ὡς παρ' ἀδελ-
 φῶν ἔξει πρὸς τὰ μείζονα τῶν ἀμάρτημάτων, καὶ γὰρ ἰατρῶν Φι-
 λότιμος ἐμπύου πρὸς ἢ παρ' ἀνδρῶν δειξάντος αὐτῷ τὸ δά-
 κτυλον ἠλκωμένον, Οὐκ ἔστι σοι (εἶπεν) ὡ τῶν πρὸς παρῶν-
 χίας. σφοδρὸν καὶ τῶ φίλῳ δίδωσιν ὁ κατὰ εἰπεῖν πρὸς τὸ ἐπὶ
 μικροῖς καὶ μηδενὸς ἀξίοις ἐκκαλοῦνταί, Παιδιάς καὶ πότις
 καὶ φλυαρίας λέγουσιν. οὗτος ὡ τῶν, ἀποπεμφάστω τῶν
 ἐπαρθεῖν, ἢ παυσάστω κυβύων, καὶ τὰ δὴ αὐτῶν σαυμαστὸς ἢ-
 μιν ἀνδρῶν ὅστις. ὁ γὰρ εἰς τὰ μικρὰ σιγήσῃ μὲν λαβῶν,
 σὺ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς τὰ μείζονα τῶν φίλῳ παρρησίαν δίδωσιν· ὁ
 δὲ ἐγκείμενος αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀγρὸν πικρὸς καὶ ἀπερπῆς, καὶ
 πάντα γινώσκων καὶ πολυπραγμονῶν, σὺ δὲ παῶν ἀνε-
 κτός σὺ δὲ ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ δούλοις ἀφόρητος. ἐπεὶ δὲ
 οὔτε τῶ γῆρα πάντα πρὸς ἐστὶ κακὰ, κατ' Εὐριπίδου, οἴ-
 τε τῆ τῶ φίλων ἀβελτηρία, δεῖ μὴ μόνον ἀμάρτησθαι,
 ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἐπιτηρεῖν τὰς φίλους· καὶ τῆ Δία
 παρορθεῖς ἐπαρθεῖν δὲ παρῶν, εἴθ' ὡς παρ' ὁ σὶδ' ἡγεῖς πυκνοῦ-
 πα τῆ πρὸς ἡμῶν καὶ δέχεται τῶν σόμφων, ἀεθῆς παρῶν
 ὑπὸ θερμότητος καὶ μαλακῆς ἡμῶν, οὔτω τοῖς φίλοις
 ἀγαπητέροις καὶ θερμοῖς οὔσιν ὑπὸ τῶν ἐπαρῶν, ὡς παρ'
 βαφίῳ ἀτρέμα τῶν παρρησίῳ ἐπαρῶν. δίδωσιν γὰρ ὁ κατὰ
 εἰπεῖν, Ἀρ' ἀξία ἐκείνα τούτοις παρῶν; ὁ κατὰ τὸν
 λὸν οἴους καρποῖς ἀποδίδωσι; ταῦτα ἀπαμύνομαι οἱ φίλοι,
 ταῦτ' ἐστὶν οἰκεία, πρὸς ταῦτα πέφυκας· ἐκείνα δὲ ἀποδίδω-
 σὶν πομπητέον.

Εἰς ὅρους ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοια θαλάσσης.
 ὡς γὰρ ἰατρῶν δὲ γνώμων βούλοιστ' αὐτῶν καὶ ἑσθῆ μᾶλλον
 ἢ κασοῖα καὶ σαμμοφίῳ δὲ νόσημα λῦσαι τὸ καμνοντος, οὔ-
 τω καὶ φίλος ἐπιτελής, καὶ πατὴρ χρεῖστος, καὶ διδάσκαλος, ἐπαρ-
 να μᾶλλον ἢ φόγῳ χεῖρει πρὸς ἐπιπόρθεσιν ἢ τοῖς χρεῖστος.
 σὺ δὲ γὰρ ἄλλο ποιεῖ τὸ παρρησία τῶν μόνον ἢ κατὰ λυπεῖν καὶ
 μάλιστα παρῶν, ἢ δὲ φειδόμενον ὀργῆς, ἐπὶ ἢ καὶ μετ'
 δυνάμεις παρορθεῖται τοῖς ἀμάρτημασιν. ὅθεν οὔτε ἀνομο-
 λήτους δεῖ πικρῶς δέχεσθαι, οὔτε καλύψιν ἀπολογουμένων,
 ἀλλὰ καὶ παρορθεῖς ἀχρημάτας ἀμφοτέρωθεν σιωποῦσθαι,
 καὶ τῆς χείρονος ἀπίστας ἀφισαμένους, αὐτὸν ἐνδιδόναι μετεώ-
 τερον, ὡς ὁ Ἐκτωρ,

Δαμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθε θυμῷ,
 πρὸς τὸ ἀδελφόν, ὡς σὺ ἀπόδρασιν, σὺ δὲ δειλίαν οὔσιν,
 ἀλλ' ὀργῶν τῶ ἐκ τῆς μάχης ἀναχώρησιν αὐτῶν καὶ πρὸς τὸ

F Ἀγαμέμνονα ὁ Νέστωρ,

--σὺ δὲ σὺ μεγαλήτοι θυμῷ εἶξας. ἠθικῶς περὶ γὰρ,
 οἶμα, τὸ δὲ δίκης καὶ ἠθικῶς καὶ σὺ ἐπέστησας, δὲ,
 ἠγνώσθας, καὶ δὲ, μὴ φιλονείκει πρὸς τὸ ἀδελφόν, ἢ δὲ, μὴ
 φθόνει τῶ ἀδελφῷ, καὶ δὲ, φύγε τὸ γυναικῆ ἀγαφροσύνην,

ἢ ὁ παῦσα τὴν γυναικα Διὰ Φθέρων. τοιοῦτον γὰρ ἡ φρεσ- A
 πάλιν παρρησία ζητεῖ ἔσπον· ἢ ὁ παρρησία δ' εἰδρυτόν.
 ὅταν γὰρ ἡ μέλλοντα ἀμύρτῳ ἐκκρούσῃ δέησι, ἢ πρὸς
 ὀρμυλῶνα βίαιον ἰσαμύρτος δ' εἰδρυτίας φερεμύλῳ, ἢ πρὸς
 τοῖ καλὰ μαλακῶς καὶ ἀπορῶμῳ ἐξῆς, ἐπτεῖναι καὶ
 παρορμῆσαι γλήσωμῳ, εἰς ἀπίας δὲ μεταφέρειν ἀτόποις
 καὶ μὴ παρεπούσας ὁ γινόμενον· ὡς ὁ πρὸς Σοφοκλεῖ Ἄ-
 χιλλέα παρεξιώων Ὀδυσσεύς, οὐ φησιν ὀργίζεσθαι Διὰ δ'
 δεῖπνον, Ἀλλ' ἤδη (Φησι) τοῖ Τροίας εἰσορῶν εἰδωλεῖα δέδοι-
 κας, καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τῷ Ἀχιλλέως Διὰ δ' μακροδι-
 ῶς, καὶ ἀποπλεῖν λέγωντος,

Ἐγὼ δ' ὅφθῃς, οὐδ' ὁ μὴ κλύειν κακῶς·
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἔκταρ ὅστιν οὐ μύρῃν καλῶν.

τὸ μὲν οὖν θυμοειδῆ καὶ ἀνδρώδη, δὴ λίας δέξῃ. τὸ δ' ὁ πῶ-
 φρενα καὶ χέσμον, ἀκαλασίας· τὸ δ' ἐλάττερον καὶ μέγα-
 λοταρπη, μικρολογίας καὶ φιλαργυρίας, δεδιπόμενοι,
 παρορμῶσι πρὸς τοῖ καλὰ, καὶ τῷ ἀγροῦ ἀπελευθύνουσι,
 μέτεροι μὲν ἐν τοῖς ἀνηκέστοις ἐξεπαζόμενοι, καὶ ὁ λυπού-
 μῳν καὶ ὁ σιωδρῶν πλέον ἐν τῷ παρρησία ζεσθαι τῷ
 ψέγοντες ἐξῆς· ἐν ᾧ ταῖς καλύσει τῷ ἀμύρτῳ μύρῳν,
 καὶ πρὸς τὰ πᾶσι Διὰ μέχθεσθαι, σφοδροὶ καὶ ἀπαράιτητοι
 καὶ σιωχεῖς ὄντες· οὗτος γὰρ ὁ καρὸς ἄνοίας ἀνδρῶν καὶ
 παρρησίας ἀνηθῆς ὅστι. τῷ δ' ψέγοντα πρὸς ἀφῆντα, καὶ τὸς
 ἐξῆς κατ' ἀλλήλων ὀρώμῳ χρωμύρῳι· ὡς πρὸς Διογέ-
 νῃς ἐλεγεῖν ὅτι τὰ μέλλοντι σῶζεσθαι, δὲ φίλοις ἀγαθοῖς ἢ
 Διὰ πρῶσι ἐξῆς ἔσπον ἀρχῆν· οἱ μὲν γὰρ διδάσκεισιν, οἱ
 δ' ἐλέγχοσι. βέλπῳ δ' τοῖ ἀμύρτίας φυλάττεσθαι, τοῖς συμ-
 βουλοῦσι πειθόμενον, ἢ μετῳοεῖν ἀμύρτῳ Διὰ τὸς κα-
 κῶς λέγωντας. καὶ Διὰ τὸ δὲ καὶ πρὸς τὴν παρρησίαν φι-
 λοτεχνῆν, ὅσα μέγιστον ὅστι καὶ κέρησον ἐν φιλία φαρ-
 μακῶν, ἀσοχίας τε καρὸς μέλιτα καὶ κέρησῳ μέθῳ ἐξῆς·
 σῆς αἰεὶ δεομύλῳ. ἐπεὶ τοῖνω (ὡς πρὸς εἰρηται) πολλὰ καὶ ἢ
 παρρησία τῷ πρὸς ἀνομῶν λυπηρῶ ἔσπον ἀρχῆ, δὲ μι-
 μείσθαι τοῖς ἰατροῖς· οὔτε γὰρ ἐκείνοι τίμῳντες, ἐν τῷ πο-
 νεῖν καὶ ἀρῆν καὶ ἀλείπεισι ὁ πεπονητός, ἀλλ' ἐν ἐβρεξῆσθαι
 πρὸς σπῆνῳ καὶ κατηύουσαν· οὔτε οἱ νοσητόντες ἀσείως, ὁ
 πικρὸν καὶ δηκτικὸν πρὸς βδῆντες ἀποβέροισιν, ἀλλ' ὁ-
 μιλιαιστέρας καὶ λόγῳις ἐπιεικέσιν ἐκπρῶνοισι καὶ δὴ-
 χέουσι, ὡς πρὸς οἱ λιθοξόοι τοῖ πληγῆτα καὶ πρὸς ἀκρῆντα τῷ
 ἀγαλμάτων ἐπιλαμνοντες καὶ γλυφόντες· ὁ δ' πληγῆς μὲν
 τῇ παρρησία καὶ χαρῆς, ἀφῆς ὁ τραχὺς καὶ οἰδῶν καὶ
 ἀνώμαλος ἔσπον ὀργῆς, δυσανάκλητος αὐτῷ ὅστι, καὶ δὴ-
 παρηγῆρης δὲ καὶ τῷ δὲ πρὸς ἀφῆντα ἐν τοῖς μέλιτα
 τὸς νοσητόντας καὶ μὴ πρὸς ἀπολείπειν, μηδὲ ποιεῖσθαι πέ-
 ρας ὀμιλίας καὶ σιωοσίας ὁ λυποῦν καὶ παρεξιώων τοῖς
 σιωήσῃς.

quàm Desine mulierem corrumpere. Hunc enim
 modum libertas ad sanandum comparata requirit:
 diuersum, ea quæ in agendo occupatur. Cum enim
 oportebit peccatum ab incepto depellere, aut
 violentum animi impetum in diuersam partem
 auertere, aut ad res pulcras animo languentem in-
 citare: tum rem præsentem ad causas indecoras ac
 absurdas transferemus. Ita apud Sophoclem Vlyf-
 ses Achillem instigans, negat cum cœnæ gratia ira-
 fci: sed (inquit)

Troia times iam conspicatus mœnia.

B rursusque hæc admodum inique ferente Achille,
 & se cum suis nauibus abiturum dicente, ait:

*Non me latet quid fugias: non opprobria:
 Sed Hector est propinquus, hunc non sustines.*

Sic ergo animosum & fortem opinione obiecta ti-
 miditatis, temperantem & modestum imtempe-
 rantia, liberalem & magnificum sordium & auari-
 tia terentes, ad honesta excitamus, & à turpibus
 depellimus, & ubi remedio mali locus non est reli-
 ctus, ibi mediocres nos gerimus, inque libertate di-
 cendi plus miseracionis ac mœstitiæ quam repre-
 hensionis adhibemus: in puniendis autem delictis,
 C & oppugnandis animi prauis motibus vehemen-
 tes, inexorabiles, adfiduique sumus. hæc enim oc-
 casio benevolentia nihil blandientis genuina quo
 libertatis indiget. Alioquin vituperatione facto-
 rum videmus, etiam inimicos uti. Et Diogenes di-
 cebat eum qui saluus esse deberet, amicis bonis, aut
 infensissimis inimicis opus habere: illi enim do-
 cent, hi reprehendunt. Præstat verò consulentibus
 obtemperantem vitate peccata, quam commissa
 culpa pœnitentia ob maledicta affici. Atque hanc
 ipsam ob rem tanto accuratiore cum artificio ad-
 hibenda est libertas dicendi, quanto ea maximum
 est & validissimum in amicitia medicamentum, oc-
 casionis felicem coniectationem & temperiem
 D moderatam requirens. Quia igitur, ut docuimus,
 libertas dicendi sæpenumero molesta ei est, ad quæ
 sanandum adhibetur, imitari debemus medicos.
 Neque enim illi ubi sectionem adhibuerunt, par-
 tem affectam in dolore relinquunt, sed hunc pla-
 cidè rigando ac perfundendo amoluntur: nec qui
 ciuilitè verbis obiurgant, acerbitate & morfu ora-
 tionis defuncti aufugiant, sed alijs colloquijs, ser-
 monibusque lenibus demulceant ac recreent. quæ-
 admodum lapidæ statuas aspere excisas læuigant
 atque poliunt. Ictus autem aliquis libera oratione
 E & compunctus, si relinquatur asper animoque ob-
 iram turgente & æstuante, in posterum ad æquan-
 mitatem reuocari ac consolando deliniri vix po-
 test. Quare hoc inter præcipua obseruandum est,
 ne verbis amicum castigantes, colloquium verbis
 molestiam afferentibus & irritantibus abrumpen-
 tes discedamus.